

ΜΑΥΡΟ ΣΤΗ ΝΔ ΣΥΡΙΖΑ ΠΑΣΟΚ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΛΥΣΗ

ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΨΗΦΙΖΟΥΜΕ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΠΑΛΕΥΟΥΜΕ ΓΙΑ: ΜΑΖΙΚΗ ΕΝΩΤΙΚΗ ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΤΩΝ ΑΓΩΝΩΝ

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ΣΤΙΣ ΒΟΥΛΕΥΤΙΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ
ΣΕΛ. 14-21

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΜΑΖΙΚΟΙ ΑΓΩΝΕΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΤΡΟΠΗ

Το πολύνεκρο έγκλημα στα Τέμπη προκάλεσε πλατιά και δίκαιη οδύνη και οργή. Δεν υπάρχει ούτε «αόρατος εχθρός» (covid), ούτε «στρατηγός άνεμος» (πυρκαγιές), ούτε «μένος της φύσης» (σεισμοί, πλημμύρες) πίσω από το οποίο να επιχειρήσουν να κρυφτούν οι ευθύνες της διάλυσης των τμημάτων του κράτους που αφορούν την προστασία της κοινωνίας. Η χυδαία και θλιβερή απόπειρα να

φορτωθεί ένα κρατικό έγκλημα διαρκείας σε... έναν άνθρωπο στο σταθμό της Λάρισας δεν μπορεί να πείσει ούτε τους πιο «βαμμένους» οπαδούς της ΝΔ -με μόνη εξαίρεση όσους υποχρεούνται να κάνουν ότι την πιστεύουν και να την προπαγανδίσουν λόγω της «ντροπής» που αποκαλούν «δουλειά». Στην χώρα όπου κινδυνεύεις να πνιγείς αν είσαι πρόσφυγας, να δολοφονηθείς από τραμπούκους αν είσαι «διαφορετικός», να εκτελεστείς από

ένστολους αν είσαι Ρομά, να πεθάνεις αν είσαι ευπαθής που χρειάζεται ΜΕΘ, να βρεθείς νεκρή ενώ περιμένεις προστασία από τον κακοποιητή σου, να σκοτωθείς αν τα μέτρα ασφαλείας στη δουλειά «κοστίζουν» στο αφεντικό, να σε πνίξουν οι αναθυμιάσεις από το μαγκάλι αν δεν έχεις να πληρώσεις ρεύμα, μαθαίνουμε ότι κινδυνεύεις να πεθάνεις και αν ταξιδέψεις με τρένο.

(συνέχεια σελ.2)

της σύνταξης...

(συνέχεια σελ.1)

ΕΙΝΑΙ ΑΥΤΗ Η ΠΛΑΤΙΑ συνειδητοποίηση της επισφάλειας της ζωής μας που εξηγεί την πλατιά αντίδραση στους δρόμους, στα σχολεία, στα γήπεδα όλης της χώρας. Η ενστικτώδης συναισθηματική αναφορά κυρίως της μαθητικής νεολαίας στο νόημα που αποκτά πλέον το «Πάρε με Όταν Φτάσεις», η ταύτιση που μπορεί να ένιωσαν πολλοί (εργαζόμενοι σε ντελίβερι και σε εργοτάξια, πυρόπληκτοι και πλημμυροπαθείς σε κάθε πόλη της χώρας, γιατροί και ασθενείς στο ΕΣΥ) με το «Πάμε κι Όπου Βγει...», η επίγνωση ότι δεν πρόκειται για «ατυχία» όσων επέβαιναν στη μοιραία αμαξοστοιχία εκείνη τη μέρα, αλλά για «τύχη» όλων όσων έκαναν αυτό το δρομολόγιο, αποτυπώνουν τη συσσωρευμένη οργή συνολικά για την πολυδιαφημισμένη «Ελλάδα 2.0».

Η ΜΑΖΙΚΗ ανταπόκριση που βρήκαν τα πρώτα άμεσα καλέσματα για κινητοποιήσεις έδειξαν τις «δονήσεις» στη βάση της κοινωνίας. Η μεγάλη συγκέντρωση μετά το κάλεσμα των σιδηροδρομικών στην Αθήνα την Κυριακή 5 Μάρτη θύμιζε λίγο μέρες «Αγανακτισμένων στο Σύνταγμα». Το μέγεθος των κινητοποιήσεων σε μικρές και μεσαίες πόλεις ήταν αντίστοιχο μεγάλων κινηματικών «στιγμών» της πρόσφατης ιστορίας. Η μαχητικότητα, η ζωντάνια και η ταχύτητα της εξάπλωσης των μαθητικών κινητοποιήσεων θύμιζε κάτι από Δεκέμβρη του 2008.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΝΕΟ ποιοτικό στοιχείο -στη λαϊκή διάθεση κινητοποίησης- ενισχύεται και με τη σειρά του μπορεί να ενισχύσει τους διάφορους αγώνες που ήταν και είναι σε εξέλιξη αυτή την περίοδο.

Ο ΠΟΛΥΜΟΡΦΟΣ παρατεταμένος αγώνας των καλλιτεχνών είχε ήδη δημιουργήσει ένα κλίμα «διατάραξης της κανονικότητας», με τις καταλήψεις στα θέατρα και τις καλλιτεχνικές σχολές, τους ακτιβισμούς, τις μαζικές πανκαλλιτεχνικές διαδηλώσεις, τις συναυλίες και την πλατιά αλληλεγγύη. Η μάχη των εκπαιδευτικών ενάντια στην αξιολόγηση και τον «επιθεωρητισμό» επίσης έστειλε ισχυρό μήνυμα ότι κάτι αλλάζει στην βάση της κοινωνίας: Η συμμετοχή στην απεργία και στη διαδήλωση στις 15 Φλεβάρη υπήρξαν «ρεκόρ» για τον κλάδο και εξέφραζαν μια συνολικότερη μαχητικότητα που εκφράστηκε στη συμμετοχή στις συνελεύσεις, στις στάσεις εργασίας για να εμποδιστεί η είσοδος των επιθεωρητών, την απεργία-αποχή από την αξιολόγηση κ.ο.κ. Αυτά τα «μέτωπα» παραμένουν ανοιχτά. Παράλληλα, στους κόλπους του εργατικού κινήματος, έχουν παρουσιαστεί παραδείγματα διεργασιών ιδιαίτερης αξίας: Από την προσπάθεια να οργανωθεί ένας μαχητικός συνδικαλισμός στην E-Food, που «πατάει»

στη νικηφόρα απεργία του για να επιχειρήσει να διευρύνει κατακτήσεις στον κλάδο, μέχρι απεργίες όπως η 48ωρη στην ΗΔΙΚΑ που αποτελούν «υπόδειγμα» οργάνωσης (με τον κυρίαρχο ρόλο της Γενικής Συνέλευσης κ.ά.) ως τον συντονισμό σωματείων και ομοσπονδιών στο Δημόσιο Τομέα που αναδεικνύει τη δυνατότητα να υπάρξει συσπείρωση γύρω από κοινά προβλήματα (ΣΣΕ με πραγματικές αυξήσεις, κατάργηση νόμου Χατζηδάκη) και τη δυναμική που μπορεί να δημιουργήσει η κοινή δράση.

ΤΟ «ΠΟΤΑΜΙ» όλων αυτών των αγώνων και των δυναμικών μπορεί να εκφραστεί στις 8 Μάρτη, καθώς οι προγραμματισμένες κινητοποιήσεις για τη Φεμινιστική Απεργία, διευρύνονται και αποκτούν πλέον χαρακτηρισμό Γενικής Απεργίας μετά τις αποφάσεις της ΑΔΕΔΥ και Εργατικών Κέντρων. Τα συνθήματα που είχαν επιλέξει φέτος η Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη στη Θεσσαλονίκη («Παλεύουμε Μαζί για τη Ζωή») και η Συνέλευση 8 Μάρτη στην Αθήνα («Συλλογικά Διεκδικούμε - Κερδίζουμε τη Ζωή Μας») διατηρούν ατόφια την αξία τους. Πράγματι, η «επισφάλεια της ζωής/ζωή στην επισφάλεια» είναι ένα σχήμα το οποίο διεθνώς συμπυκνώνει την προσπάθεια πολλών φεμινιστικών κινήματων να εκφράσουν το σημείο σύγκλισης των γυναικείων διεκδικήσεων με το ευρύτερο κίνημα των «από κάτω».

ΜΕ ΤΗΝ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ στις 8 Μάρτη να αποτελεί έναν σπουδαίο «σταθμό» για να εκφραστούν και να μετρηθούν οι διαθέσεις για συνέχεια ή και κλιμάκωση των αγώνων, είναι ευτυχής σύμπτωση ότι εκείνες ακριβώς τις μέρες θα κρίνεται αυτή η προοπτική στη Γαλλία -σε πολύ ανώτερη κλίμακα. Τα μηνύματα που θα στείλουν τα ταξικά μας αδέρφια από εκεί μπορούν να εμπνεύσουν ανάλογες απαντήσεις και εδώ, στο «πώς προχωράμε».

ΠΑΝΩ ΣΕ ΑΥΤΟ το ερώτημα οφείλει να στρέψει την προσοχή της η Αριστερά. Το έγκλημα στα Τέμπη και η αντίδραση που προκάλεσε έχουν ήδη σηματοδοτήσει μια αλλαγή πολιτικού και κοινωνικού τοπίου, με αναλυτές να κάνουν λόγο για «γκρίζα ζώνη» ως προς τις προβλέψεις για τη φορά των εξελίξεων. Διαμορφώνεται η δυνατότητα να πάμε σε μια προεκλογική περίοδο «περιπέτεια» για τους από πάνω, με το κίνημα ενεργό στους δρόμους να βάζει τη δική του σφραγίδα στο δημόσιο διάλογο.

Ο ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ να πάμε σε μια προεκλογική περίοδο όπου τον τόνο θα δίνουν οι θλιβερές κοκορομαχίες γύρω από τα δευτερεύοντα, αποσιωπώντας τη συναίνεση γύρω από τα καυτά ζητήματα που αφορούν τη ζωή του κόσμου της εργασίας, μπορεί να ανατραπεί αν αρχίσουμε να «μιλάμε εμείς».

ΜΕ ΠΟΛΕΜΙΚΗ ΚΡΑΥΓΗ σήμερα το «Το Κέρδος Σκοτώνει», απαιτώντας συνολικά ένα ισχυρό Δημόσιο στην υπηρεσία των λαϊκών αναγκών, αναδεικνύοντας τον αναντικατάστατο κοινωνικό ρόλο των εργαζομένων και των συνδικάτων τους, διευρύνοντας τις διεκδικήσεις μας (για Συμβάσεις, για αυξήσεις κ.ά.) πέρα από τα ασφυκτικά όρια της «δημοσιονομικής υπευθυνότητας» που απαιτεί ο Στουρνάρας και αποτελεί κοινή ντιρεκτίβα και για τον Μητσοτάκη και για τον Τσίπρα.

ΑΥΤΟ ΤΟ ΡΕΥΜΑ μπορεί να αποτυπωθεί και στις κάλπες, όποτε αυτές στηθούν. Οι προοπτικές του Μητσοτάκη δέχτηκαν ένα ακόμα ισχυρό πλήγμα και οι αγώνες μπορούν να οδηγήσουν στην κατάρρευση του. Ο ΣΥΡΙΖΑ ίσως βελτιώσει τις προοπτικές του από τη διάθεση μιας μερίδας του κόσμου να τιμωρήσει την κυβέρνηση. Αλλά τα κυβερνητικά του πεπραγμένα τον βάζουν στο κάδρο των διαχρονικών ευθυνών, ενώ ως αντιπολίτευση έχει κάνει ό,τι μπορεί για να εμποδωθεί (βλ. και «πολακειάδα») ότι την «δεύτερη φορά» δεν «θα είναι αλλιώς». Για ένα άλλο τμήμα του κόσμου, αυτά θα μετρήσουν. Σε ήσυχους καιρούς αδράνειας, το «μικρότερο κακό» μπορεί να φαντάζει ως μια κάποια λύση, ως «μικρότερο». Όταν όμως η κοινωνία συνταράσσεται και έρχεται αντιμέτωπη με τα μεγάλα ερωτήματα οργάνωσης της ζωής της, ενισχύεται η αίσθηση ότι κι αυτό παραμένει «κακό».

ΣΕ ΕΝΑ ΤΕΤΟΙΟ ΤΟΠΙΟ, δυστυχώς, δεν έχουμε εκείνη τη ριζοσπαστική Αριστερά που θα μπορούσε να δώσει μια άλλη συνολική προοπτική στους αγώνες. Αλλά, ευτυχώς, έχουμε αρκετές επιλογές στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ, για να εκφραστεί κι εκλογικά η απαίτηση να πάνε τα πράγματα αλλιώς. Κυρίως, έχουμε να εργαστούμε από την επομένη των εκλογών για να ανασυγκροτήσουμε μια ριζοσπαστική Αριστερά που θα αντιστοιχεί στις ανάγκες των κινήματων αντίστασης.

ΕΙΝΑΙ ΠΙΚΡΗ ΕΙΡΩΝΕΙΑ της ιστορίας η χρονική σύμπτωση της τραγωδίας των Τεμπών με τους σεισμούς στην Τουρκία. Αν και τα μεγέθη δεν συγκρίνονται, ούτε είναι ίδιας φύσης εγκλήματα, η οδύνη της άδικης απώλειας και η οργή για τις κρατικές ευθύνες είναι ίδια μπροστά σε φονικές τραγωδίες. Για δεύτερη φορά μετά το 1999, σαν να συνωμοτούν τα πάντα για να μας θυμίσουν την κοινή μοίρα των δύο λαών: Αναλώσιμοι για τις κρατικές ηγεσίες, καλούνται να αντέξουν τη δυστυχία τους με ντόπες εθνικής περηφάνιας και να σφίξουν κι άλλο το ζωνάρι τους για χάρη της εξοπλιστικής κούρσας, που καταβροχθίζει τους πόρους που θα μπορούσαν να στηρίξουν την κοινωνική προστασία.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: Κλαζομένων 1-3, Τ.Κ. 10440, ΑΘΗΝΑ
ΕΚΤΥΠΩΣΗ: IRIS AEBE
ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ: Τηλ.: 210-3306286, e-mail: sidaxi@dea.org.gr

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΑΠΟ ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ:
Αντώνης Νταβανέλος

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ - ΕΚΔΟΣΗ:
«ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ»
Αστική Μη Κερδοσκοπική Εταιρεία

Κυκλοφορεί την πρώτη Τετάρτη κάθε μήνα

ΓΙΝΕ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΗΣ

- Εξάμηνη 30 ευρώ
- Ετήσια 60 ευρώ
- Εξωτερικού 70 ευρώ
- Μπορείτε να καταθέσετε τη συνδρομή σας στο λογαριασμό 064/754747-11 της Εθνικής Τράπεζας.
- Υπεύθυνος Γρηγόρης Δεμέστιχας, τηλ 6976564624

Να αποτελειώσουμε τον Μητσοτάκη και να ανατρέψουμε την κυρίαρχη πολιτική

Της Μαρίας Μπόλαρη

Το αδιανόητο δυστύχημα στα Τέμπη είναι ένα μεγάλο «γεγονός», ένα από εκείνα που προκαλούν βαριές πολιτικές συνέπειες. Σαν ένας μεγάλος βράχος που πέφτει στα νερά μιας λίμνης και προκαλεί κυματισμούς που απειλούν να αλλάξουν ακόμα και τις όχθες της, δηλαδή να αλλάξουν τα όρια της πολιτικής συγκυρίας.

Όπως όλα τα μεγάλα «γεγονότα», συνοψίζει προηγούμενες μαζικές εμπειρίες, τις φωτίζει έντονα και τις προσανατολίζει πολιτικά: μετά τις απώλειες-ρεκόρ κατά την πανδημία, μετά τα εξοπλιστικά προγράμματα-μαμούθ, μετά το κύμα ακρίβειας που συντρίβει τη λαϊκή κατανάλωση αλλά εκτοξεύει την κερδοφορία των εμπορικών/βιομηχανικών αλυσίδων, μετά τις παρακολουθήσεις-υποκλοπές από την ΕΥΠ, το σύνθημα «Οι ζωές μας μετράνε!» γίνεται μια πολεμική κραυγή που απαιτεί σημαντικές πολιτικές και κοινωνικές αλλαγές.

Η πολύνεκρη μετωπική σύγκρουση δύο τρένων στον 21ό αιώνα, διαλύει την προεκλογική αφήγηση που είχε φιλοτεχνήσει το επιτελείο του Μητσοτάκη. Ο ισχυρισμός ότι η κυβέρνηση της Δεξιάς μπορεί να υποχρεώθηκε να πάρει «πικρά μέτρα» αλλά οδήγησε «τη χώρα σε επιτυχίες», ενίσχυση την «ανάπτυξη» κ.ο.κ. δεν είναι πλέον κατάλληλος για μαζικά ακροατήρια. Η ζημιά που έπαθε ο Μητσοτάκης δεν είναι στενά πολιτική: Αναδείχθηκε ότι η εγκληματική εγκατάλειψη του σιδηροδρόμου συνδέεται άμεσα με τις στενές σχέσεις της ομάδας Μητσοτάκη με τους «πετρελαιάδες» και τις κατασκευαστικές εταιρίες που νέμονται τη δαπανηρή και κοινωνικά επιζήμια μετακίνηση των μεγάλων αυτοκινητόδρομων. Η επιλογή του Μητσοτάκη να αναθέσει το damage control στον Γεραπετρίτη (της ΓΕΚ-ΤΕΡΝΑ...) κάνει αυτές τις σχέσεις ακόμα πιο ορατές.

Αμφισβήτηση στρατηγικών επιλογών

Όμως ακόμα γενικότερα, η υπόσχεση περί «εκσυγχρονισμού» του ελληνικού καπιταλισμού, όπως και ο απατηλός ισχυρισμός ότι δεν υπάρχει άλλη

εναλλακτική για την πραγματική βελτίωση της ζωής της κοινωνικής πλειοψηφίας, έχουν δεχθεί ένα ισχυρότατο πλήγμα.

Οι 57 νεκροί στα Τέμπη «κατηγορούν» άμεσα στρατηγικές επιλογές που κυριάρχησαν στην αστική πολιτική, με συνέχεια, στις τελευταίες δεκαετίες. Οι ιδιωτικοποιήσεις «απελευθερώνουν» δυνατότητες κερδοφορίας για το κεφάλαιο, αλλά είναι άμεσα επικίνδυνες για τους εργαζόμενους και τις λαϊκές μάζες. Η

ληνικού καπιταλισμού στο 2017, όταν κυβερνούσε ο «αντιμνημονιακός» ΣΥΡΙΖΑ του Αλ. Τσίπρα. Το στρατόπεδο του «προοδευτισμού», τα κόμματα της σοσιαλφιλελεύθερης κεντροαριστεράς, βλέπουν να ενισχύονται τα προεκλογικά πυρά τους κατά του Μητσοτάκη, αλλά η συγκρότηση ενός πειστικού εναλλακτικού πολιτικού ρεύματος εξαρτάται από το αν θέλουν και μπορούν να δεσμευτούν πολιτικά για την αντιστροφή αυτών των κατάρτυστων πεπραγμένων. Δε-

αμφιβολίες για τον χρόνο των εκλογών. Η επιμονή στην αρχική επιλογή για κάληψη στις 9 Απρίλη έχει τον κίνδυνο της άμεσης καταγραφής των απωλειών, που μπορεί να σημάνει τέλος παιχνιδιού για τον Μητσοτάκη. Η αναβολή των εκλογών για τις 21 Μάη, με πρόβλεψη για δεύτερη Κυριακή στις 2 Ιούλη, είναι επικίνδυνη γιατί, αφενός, εξαντλεί τα χρονικά περιθώρια, αφετέρου γιατί τίποτα δεν εγγυάται ότι η πολιτική οργή θα έχει καταλαγιάσει μέχρι τον Μάη, ενώ ένα ακόμα γεγονός-«ατύχημα» που θα μπορούσε να προκύψει, θα ήταν μοιραίο για την αντοχή της κυβέρνησης.

Ο καθεστωτικός Τύπος προειδοποιεί ότι τα Τέμπη «έχουν διαλυτικές συνέπειες στο πολιτικό πεδίο». Πράγματι η οργή ψαλιδίζει την εκλογική επιρροή της ΝΔ, χωρίς να ενισχύει το στρατόπεδο του «προοδευτισμού», που αποτελεί εφεδρεία για το ζήτημα της κυβερνητικής λύσης. Κατά τους εκλογολόγους ενισχύεται η «αντισυστημική τάση». Εδώ θα χρειαστεί πολιτική μάχη για να εκφραστεί η οργή με αριστερή επιλογή (με ψήφο στην πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά), να αποκλειστεί η ενίσχυση της ακροδεξιάς και να αποφευχθεί η καταφυγή στην αποχή-άκυρο κλπ που το ληστρικό εκλογικό σύστημα μετατρέπει σε ενίσχυση της πολιτικής δυναμικής του πρώτου κόμματος.

Όμως η μεγάλη διαφορά είναι ότι η προεκλογική περίοδος σημαδεύεται από την παρουσία των ενισχυμένων μαζικών αγώνων. Τη συνθήκη των απεργιακών κινητοποιήσεων και των μαζικών διαδηλώσεων πρέπει να τη διατηρήσουμε και να την ενισχύσουμε στο μέγιστο δυνατό. Γιατί είναι το καλύτερο «γήπεδο» όπου μπορούμε να επιταχύνουμε την πτώση του Μητσοτάκη. Γιατί, επίσης, σε αυτό το «γήπεδο» μπορεί να επιτευχθεί αυτό που αποφεύγει να κάνει η αντιπολίτευση του ΣΥΡΙΖΑ. Να μετατραπεί η κρίση του Μητσοτάκη και η προοπτική της πτώσης του, σε κρίση της νεοφιλελεύθερης καπιταλιστικής πολιτικής και σε προοπτική ανατροπής της. Με την καταγραφή και την κλιμάκωση της διεκδίκησης σημαντικών αιτημάτων του κόσμου μας, που θα οδηγεί σε μια πραγματική και εφικτή ανατροπή του κοινωνικού συσχετισμού δύναμης που επιβλήθηκε στα τελευταία χρόνια.

Η προεκλογική περίοδος σημαδεύεται από την παρουσία των ενισχυμένων μαζικών αγώνων. Είναι το καλύτερο «γήπεδο» όπου μπορούμε να επιταχύνουμε την πτώση του Μητσοτάκη.

επέκταση των «ελαστικών» εργασιακών σχέσεων, οι ποικίλες συμβάσεις έργου ή ορισμένου χρόνου, οι υπεργολαβίες κλπ, συνιστούν επίσης κίνδυνο: όχι μόνο για τα εργατικά δικαιώματα αλλά και για όλους μας. Όχι, ένας σταθμάρχης, ένας κλειδούχος, ένας δάσκαλος, ένας γιατρός, ένας επιθεωρητής εργασίας κ.ο.κ. δεν πρέπει και δεν μπορεί να είναι ένας «επισφαλής» εργαζόμενος, που δεν θα μπορεί να πει Όχι σε επικίνδυνες κι αντιδραστικές οδηγίες και κατευθύνσεις στην εργασία του. Εδώ η σκληρή ζωή επιφύλαξε μια οδυνηρή έκπληξη και στο πολιτικό στρατόπεδο του «προοδευτισμού». Ο σιδηρόδρομος και οι σιδηροδρομικοί αποδείχθηκαν διαχρονικά σκληρό καρύδι για τα δόντια της Δεξιάς. Την αρχή της ιδιωτικοποίησης του σιδηροδρομικού έργου υπέγραψε το ΠΑΣΟΚ και το τέλος του δράματος υπέγραψε ο ΣΥΡΙΖΑ, με την πώληση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στον ιταλικό κολοσσό («επιχειρηματικότητα», αλλά και διαφθοράς) που δημιούργησε την Hellenic Trains. Μεγάλες είναι οι ευθύνες αυτών των δύο κομμάτων και στη δραματική μείωση της πλήρους και σταθερής απασχόλησης στο σιδηρόδρομο, αλλά και γενικότερα: οι προσλήψεις με «ελαστικές» μορφές απασχόλησης έγιναν πλειοψηφικές μέσα στο σύνολο των προσλήψεων, για πρώτη φορά στην ιστορία του ελ-

σμεύονται για την επανακρατικοποίηση του ΟΣΕ, υπό δημόσιο-κοινωνικό έλεγχο, ή όχι; Δεσμεύονται για ένα αποφασιστικό φρένο στον καρκίνο της ελαστικοποίησης των εργασιακών σχέσεων, για μια αποφασιστική ενίσχυση της πλήρους και σταθερής απασχόλησης, ή όχι; Οι μέχρι σήμερα απαντήσεις τους απέχουν κατά πολύ από αυτή την προϋπόθεση.

Τα κατασκευοφανήματα εργατικά συνδικάτα βγαίνουν, για πρώτη φορά μετά από καιρό, ενισχυμένα από τις εξελίξεις. Οι προειδοποιήσεις των συνδικαλισμένων σιδηροδρομικών για την επικινδυνότητα της μειωμένης κι επισφαλούς απασχόλησης έχουν προσφέρει μια σημαντική υπηρεσία γενικότερης αξίας: το συνδικαλιστικό εργατικό κίνημα δεν αποτελεί μόνο ασπίδα των εργατών στον συγκεκριμένο εργατικό χώρο, αλλά έμμεσο υπερασπιστή της κοινωνικής πλειοψηφίας.

Στριμωγμένος στη γωνία

Κάτω από το βάρος όλων αυτών των παραγόντων ο Μητσοτάκης έχει στριμωχτεί στη γωνία. Ο καθεστωτικός Τύπος προειδοποιεί ότι ο «κλονισμός της εμπιστοσύνης» και το «πέραςμα στην αβεβαιότητα» μειώνουν δραματικά τις πιθανότητες αυτοδυναμίας της ΝΔ. Ο πανικός που έχει εγκατασταθεί στο Μαξίμου εκφράζεται στις

Προδιαγεγραμμένο έγκλημα η τραγωδία στα Τέμπη

του Χρήστου Σταυρακάκη

Το βράδυ της 28ης Φλεβάρη, 57 άνθρωποι, στην πλειοψηφία τους νέες και νέοι, έχασαν τη ζωή τους στο τραγικό σιδηροδρομικό δυστύχημα που έγινε στα Τέμπη. Αυτό που συνέβη δεν ήταν φυσική καταστροφή, δεν ήταν η κακιά στιγμή, δεν ήταν μόνο ένα τραγικό ανθρώπινο λάθος. Ήταν προδιαγεγραμμένο έγκλημα, με τη νεοφιλελεύθερη υπογραφή των ιδιωτικοποιήσεων.

Εγκληματική πολιτική ιδιωτικοποιήσεων

Η προφανής αιτία για τη σύγκρουση των δύο τρένων είναι καταρχήν η μη λειτουργία των απαραίτητων συστημάτων ασφαλείας, τα οποία είναι σχεδιασμένα με τέτοιο τρόπο, ώστε ακόμα και ανθρώπινα λάθη να μην αποβούν μοιραία. Συγκεκριμένα δε λειτουργούσαν ούτε τα φωτοσήματα (κοινώς φανάρια), ούτε το σύστημα τηλεδιοίκησης και ελέγχου κυκλοφορίας, ούτε το σύστημα επικοινωνίας μεταξύ μηχανοδηγών και σταθμών. Οι σιδηρόδρομοι κινούνταν «στο περίπου», στην εποχή που σχεδόν κάθε άνθρωπος μπορεί να έχει εφαρμογή GPS στο κινητό του. Για αυτόν ακριβώς το λόγο η Κομισιόν παρέπεμψε μόλις στις 15 Φλεβάρη την Ελλάδα στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο.

Για τη μη εφαρμογή των συστημάτων ασφαλείας ευθύνεται η εγκληματική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Η μη εκτέλεση της διαβόητης σύμβασης 717 (για τα συστήματα ασφαλείας), μεταξύ ελληνικού δημοσίου (ΟΣΕ) και Άκτορα και Alstom (γαλλικός σιδηροδρομικός κολοσσός με πλούσιο βιογραφικό σκανδάλων) η οποία υπογράφηκε το 2014, από την κυβέρνηση Σαμαρά-Βενιζέλου, δεν έχει ολοκληρωθεί. Από την ίδια σύμβαση οι εν λόγω εταιρείες αξίωσαν πολύ μεγαλύτερες αμοιβές από το ελληνικό δημόσιο και την κυβέρνηση Τσίπρα. Το έργο δεν παραδίδεται ως όφειλε μέχρι το 2016 και το 2021 η κυβέρνηση Μητσοτάκη υπογράφηκε νέα ακριβότερη σύμβαση για την παράδοση του έργου το 2023, ζημιώνοντας ακόμα περισσότερο τα δημόσια ταμεία.

Εν τω μεταξύ, το 2017, η κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ υπογράφει τη συμφωνία πώλησης της ΤΡΑΙΝΟΣΕ στην Ιταλική κρατική σιδηροδρομική

κή εταιρεία Ferrovie dello Stato Italiane (μετέπειτα γνωστή ως Hellenic Train), ολοκληρώνοντας μία μνημονιακή υποχρέωση από την εποχή του πρώτου μνημονίου. Ήδη η ΤΡΑΙΝΟΣΕ είχε γίνει ανεξάρτητη εταιρεία από το 2008, που είχε αναλάβει την εκτέλεση του (κερδοφόρου) μεταφορικού έργου, ενώ η (κοστοβόρα) συντήρηση των υποδομών παρέμεινε στον δημόσιο ΟΣΕ. Η ιδιωτικοποίηση της ΤΡΑΙΝΟΣΕ, ενάντι πινακίου φακής (μόλις 45 εκατομμύρια ευρώ) πανηγυρίστηκε ως μεγάλη οικονομική ανακούφιση του ελληνικού δημοσίου ενώ συνδυάστηκε με «εκσυγχρονιστικές» φανφάρες για υπερσύγχρονες ελβετικές αμαξοστοιχίες, οι οποίες προηγουμένως είχαν αποσυρθεί για λόγους αστάθειας και επικινδυνότητας από το ελβετικό σιδηροδρομικό δίκτυο.

Σε όλη αυτή την πορεία ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων, το προσωπικό που εργάζεται έχει μειωθεί επικίνδυνα από τη συστηματική υποστελέχωση όλων των δημόσιων υποδομών. Στις αρχές του 2000, ο ενιαίος ΟΣΕ απασχολούσε περίπου 12000 εργαζόμενους/ες ενώ σήμερα το σύνολο των εργαζομένων του δημόσιου ΟΣΕ και της Hellenic Train είναι αθροιστικά περίπου 2000, σύμφωνα με την Πανελλήνια Ομοσπονδία Σιδηροδρομικών. Για τις ελλείψεις προσωπικού, για την υποχρηματοδότηση, για την κίνδυνο που ελλοχεύει αυτή η σκληρή νεοφιλελεύθερη πολιτική, οι εργαζόμενοι/ες στα τρένα διαμαρτύρονταν, απεργούσαν, φώναζαν, αλλά κατηγορούνταν συλλήβδην από ΜΜΕ και κυβέρνηση ως συντεχνίες.

Τα αποτελέσματα της ιδιωτικοποίησης των σιδηροδρόμων τα έχουμε δει όλοι και όλες τα τελευταία χρόνια: λιγότερα δρομολόγια, επαναλαμβανόμενες καθυστερήσεις, ακριβότερα εισιτήρια, μικρότερο σιδηροδρομικό δίκτυο σε λειτουργία. Έτσι φτάσαμε να σκοτώνονται 57 άτομα στα Τέμπη.

Όσο και αν προσπαθούν κυβέρνηση και ΜΜΕ να ρίξουν όλη την ευθύνη σε έναν σταθμάρχη και σε ένα ανθρώπινο λάθος, δεν μπορούν πλέον να κοροϊδεύουν τον κόσμο κατάμουτρα. Η επιχείρηση συγκάλυψης των πραγματικών ενόχων, των πολιτικών της ιδιωτικοποίησης και των κερδών σε βάρος των ζώων των ανθρώπων, χαρακτηρίζεται από υπέρμετρη χυδαιότητα καταρχήν απέναντι σε όσους/ες έχασαν τη ζωή τους και τους κοντινούς τους ανθρώπους αλλά και απέναντι στη νοημοσύνη μας και την ίδια μας την εμπειρία, από τα χρόνια ιδιωτικοποιήσεων που συνδυάζονται πάντα από χαμηλότερης ποιότητας υπηρεσίες με πολύ μεγαλύτερο κόστος για τον κόσμο. Για αυτό δε βρίσκει εύκολα αποδέκτες και η οργή του κόσμου ξεχειλίζει.

Θλίψη, οργή και αντίσταση

Από την πρώτη μέρα οργανώθηκαν διαδηλώσεις από οργανώσεις της Αριστεράς, από φοιτητικούς συλλόγους και μαθητικά συντονιστικά, από σωματεία και συνδικάτα, που κατάφεραν να συσπειρώσουν μεγάλο τμήμα του κόσμου που έχει βιώσει την πολιτική της πολεμικής μηχανής του κεφαλαίου στο πετσί του και βλέπει τη ζωή του να μην έχει την παραμικρή αξία μπροστά στα κέρδη των

επιχειρήσεων, δυστυχώς με τον πιο τραγικό κυριολεκτικό τρόπο.

Επί πέντε ημέρες οι δρόμοι της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης αλλά και των μεγάλων πόλεων σε όλη την Ελλάδα γέμισαν από τη θλίψη, την οργή και την αντίσταση δεκάδων χιλιάδων διαδηλωτών που απαιτούν δικαιοσύνη απέναντι στις προσπάθειες συγκάλυψης του εγκλήματος αλλά βάζει και στο στόχαστρο την εγκληματική πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων. Αποκορύφωμα, ήταν η διαδήλωση στις 5 Μάρτη, με πρωτοβουλία των συνδικάτων των σιδηροδρομικών και συμμετοχή πολλών εργατικών σωματείων, μαζικών φορέων και οργανώσεων της Αριστεράς που έγινε μία τεράστια συγκέντρωση και διαδήλωση στην Αθήνα, την οποία η κυβέρνηση αποφάσισε να καταστείλει με την υπέρμετρη βία των ΜΑΤ και ΔΡΑΣΗ απέναντι σε όσους και όσες κατέβηκαν στο δρόμο.

Στις 5 Μάρτη φάνηκε στο δρόμο η δύναμη που έχουν εργαζόμενοι/ες και νεολαία και αυτή η δύναμη τρομάζει τα αστικά επιτελεία. Είναι όσο ποτέ αναγκαίο, το εργατικό κίνημα και τα συνδικάτα, οι φοιτητικοί σύλλογοι, οι φεμινιστικές συλλογικότητες να προχωρήσουν σε κλιμάκωση των κινητοποιήσεων, με τον πιο ευρύ δυνατό συντονισμό, για να μαζικοποιηθεί ο αγώνας ενάντια στην πολιτική των ιδιωτικοποιήσεων διεκδικώντας ένα ισχυρό δημόσιο στην υπηρεσία των αναγκών της κοινωνίας και όχι του κέρδους.

Γενική Απεργία στις 8 Μάρτη: Ισχυρό Δημόσιο, στήριγμα για το λαό

Είναι η ώρα της υπεράσπισης και της διεκδίκησης

Της Κατερίνας Γιαννούλια

Σε επανειλημμένους αγώνες αντίστασης έχει βρεθεί ο κόσμος του Δημοσίου, ιδιαίτερα στα μνημονιακά χρόνια, που χρησιμοποιήθηκαν ως ευκαιρία από τους υπέρμαχους της ζούγκλας των αγορών και των ιδιωτικοποιήσεων των πάντων! Και μέχρι πρότινος, οι αγώνες είχαν ένα θετικό αποτέλεσμα, όχι το θετικότερο βέβαια, αλλά κατάφεραν να επιβραδύνουν τις επιπτώσεις σε εργαζόμενες-ους και στην κοινωνία.

Επιθέσεις

Από τις επιθέσεις με τις εφεδρείες και διαθεσιμότητες, ως τις διαφόρων ειδών «αξιολογήσεις», που συνειδητά σκοπεύουν να ρίξουν τις ευθύνες της διάλυσης του δημοσίου στους/στις εργαζόμενους/εργαζόμενες του, φορτώνοντάς τους, παράλληλα, τα καθήκοντα όσων αποχωρούν ενώ δεν προσλαμβάνονται καινούργιοι υπάλληλοι. Από την καταστροφική του δημόσιου τομέα για τον αριθμό των εργαζομένων του, έως τον κοινωνικό αυτοματισμό, με τον χαρακτηρισμό τους ως βολεμένους και άχρηστους για την κοινωνία, ειδικά και στοχευμένα, συγκρίνοντάς τους με τον ιδιωτικό τομέα. Από την κυβερνητική μανία της καταστροφής και ιδιωτικοποίησης του ΕΣΥ, εν τω μέσω μάλιστα της πανδημίας όπου απέδειξε τη συμβολή του στη σωτηρία των φτωχών ανθρώπων (σε πλήρη αντίθεση με τα πεπραγμένα των κλινικαρχών), έως την τεράστια επιμονή για τη διάλυση της δημόσιας Παιδείας -από τα νηπιαγωγεία μέχρι την τριτοβάθμια- και την αντικατάστασή της από την πιο άδικη και ταξική εκπαίδευση, πριμοδοτώντας σκανδαλωδώς τα ιδιωτικά κολλέγια και σχολές. Σε όλα αυτά τα μέτωπα, ο κόσμος του Δημοσίου δίνει τις μάχες του.

Σκληρές μάχες, αθέατες στη συντριπτική τους πλειοψηφία, με την αγαστή συνεργασία κυβερνήσεων και ΜΜΕ, παράνομες και καταχρηστικές, με την αγαστή συνεργασία κυβερνήσεων και «Δικαιοσύνης».

Σκληρές μάχες που, όλες ανεξαιρέτως οι κυβερνήσεις, έβαλαν το νομοθετικό λιθαράκι τους για να δυσκολέψουν ακόμα και την προκήρυξή τους (βλέπε νόμο Αχτσιόγλου για την υποχρέωση του 51% για απεργιακές αποφάσεις από τις γενικές συνελεύσεις, νόμο Χατζηδάκη για τον ασφυκτικό κρατικό έλεγχο στα σωματεία, νομοσχέδιο Βορίδη για την ακόμα μεγαλύτερη δυνατότητα των υπουργών να προσφεύγουν στα δικαστήρια εναντίον των απεργιών κλπ).

Αντιστάσεις

Οι μεγάλοι, επίμονοι και εν εξελίξει αγώνες των καλλιτεχνών για την κατοχύρωση των σπουδών τους, ο αγώνας των εκπαιδευτικών ενάντια σε ακόμα μία «αξιολόγηση» που κατηγοριοποιεί και υποβαθμίζει περαιτέρω τα δημόσια σχολεία, αλλά και επιμέρους αγώνες σε διάφορους κλάδους του Δημοσίου (πχ απαιτώντας την αναπροσαρμογή των οδοιπορικών εξόδων των δημοσίων υπαλλήλων που χρηματοδοτούν το κράτος για να εξασφαλίσουν τους ελέγχους σε μεγάλα τεχνικά έργα, στην αγορά, στην αγροτική παραγωγή και τα τρόφιμα), έχουν κρατήσει το επίπεδο πάλης στη χώρα μας, σε υψηλό βαθμό.

Οι υπάλληλοι της τοπικής αυτοδιοίκησης κατ' επανάληψη έχουν κινητοποιηθεί ζητώντας μέσα προστασίας, έχοντας θρηνηθεί και αυτοί πολλούς και πολλές εργαζόμενες/ες σε τραγικά δυστυχήματα εν ώρα εργασίας.

Οι εργαζόμενες-οι στον ΕΦΚΑ και τα Ταμεία έχουν κάνει επανειλημμένα απεργιακές κινητοποιήσεις και καταλήψεις για την υπεράσπιση της δουλειάς τους, αλλά και των ασφαλισμένων.

Οι εργαζόμενες-οι στο «Βοήθεια στο σπίτι» έχουν βρεθεί πολλές φορές στο δρόμο του αγώνα για την εξασφάλιση της δουλειάς τους, που και αυτή φάνησε ιδιαίτερα την αξία της στα χρόνια του εγκλεισμού και του κόβιντ.

Οι μηχανικοί, οι γεωτεχνικοί, οι υπάλληλοι των Περιφερειών και της αποκεντρωμένης διοίκησης, έχουν συνεργαστεί για την απόκρουση των ιδιωτικοποιήσεων στους χώρους τους, χώροι κρίσιμοι για την ασφάλεια του περιβάλλοντος, των κατοικιών, των

δρόμων, των τροφίμων, του νερού, των δασών κλπ.

Οι μεγάλοι και μικροί αγώνες που δόθηκαν και δίνονται από τους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στο Δημόσιο έχουν συμβάλει στη διαρκή ανάδειξη των κοινωνικών και εργασιακών προβλημάτων που δημιουργούν οι κυβερνητικές πολιτικές, υλοποιώντας τις απαιτήσεις του κεφαλαίου. Και μάλιστα οι αγώνες αυτοί προκύπτουν με σκληρή και επίμονη δουλειά της μειοψηφικής συνδικαλιστικής αριστεράς, στο δυσμενές περιβάλλον της καταστροφικής και απόκρυψης των κινητοποιήσεων, αλλά και με την ανάγκη να ξεπερνιούνται, πάρα πολλές φορές, οι συνδικαλιστικές γραφειοκρατικές ηγεσίες που συνδέονται με τα κόμματα εξουσίας.

Εν τω μεταξύ, τα σωματεία και οι απεργίες κατασφυαζήθηκαν (χωρίς να παραγνωρίζουμε ότι ο συνδικαλισμός τύπου ΠΑΣΚΕ- ΔΑΚΕ έβαλε το... μεγάλο λιθαράκι του στην υπόθεση) και έγινε συνειδητή και συντεταγμένη προσπάθεια κυβερνήσεων, συστημικών ΜΜΕ και «Δικαιοσύνης» να τα εξαφανίσουν από προσώπου γης.

Ακόμα και σε περιόδους Γενικών Απεργιών ή εξαιρετικά μαζικών αγωνιστικών κινητοποιήσεων μεγάλων και κοινωνικά χρήσιμων κλάδων, οι συνδικαλιστές δεν είχαν την παραμικρή παρουσία και θέση σε τηλεόραση, ραδιόφωνο και συστημικές εφημερίδες. Ούτε τα αιτήματα των απεργών είχαν την παραμικρή προβολή, ενώ αντίθετα, υπουργοί και πολιτικοί των λεγόμενων κομμάτων εξουσίας, καλούσαν να μιλήσουν για απεργίες και κινητοποιήσεις, προσδίδοντάς τους αρνητικό πρόσημο.

Παρά τις προαναφερθείσες δυσκολίες, που έμοιαζαν ανυπέρβλητες, παγιωμένες και εξουθενωτικές για όσες και όσους επέλεξαν να επιμείνουν στο συλλογικό και οργανωμένο δρόμο αντίστασης και διεκδίκησης του κόσμου της δουλειάς, κρατήθηκε ένα μίνιμουμ επίπεδο υπεράσπισης της συλλογικής δράσης, που αποδείχτηκε χρήσιμο στους εργαζόμενους, τις εργαζόμενες και την κοινωνία.

Μετά το έγκλημα στα Τέμπερη

Με τραγικό και μακάβριο τρόπο, στο σιδηροδρομικό έγκλημα που συντελέστηκε στα Τέμπερη, οι δύο βασικοί θεσμοί που δέχτηκαν αλύπητα, συνεχόμενα και συνειδητά πλήγματα από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις του κεφαλαίου, δηλαδή το Δημόσιο και τα Σωματεία, φάνηκε ότι ακόμα και στην πιο υποβαθμισμένη και προβληματική κατάσταση τους, είναι τα μόνα χρήσιμα και σωτήρια στην εργαζόμενη κοινωνία, τα μόνα που μπορούν να εξασφαλίσουν ακόμα και την ίδια τη ζωή της.

Γι' αυτό, η σιδηροδρομική τραγωδία στα Τέμπερη αποκρυσταλλώνει αυτήν τη στιγμή μία μαζική συνειδητοποίηση των εγκληματικών επιπτώσεων των ιδιωτικοποιήσεων, αλλά και μία μαζική ανάγκη να μπει ένα τέλος στις πολιτικές που πολλαπλασιάζουν τα κέρδη και δολοφονούν τον λαό.

Έτσι, η Γενική Απεργία, από μειοψηφική πρόταση της συνδικαλιστικής αριστεράς, μετατράπηκε σε πάνδημο αίτημα, που ακόμα και οι πιο συμβιβασμένες συνδικαλιστικές ηγεσίες δεν μπόρεσαν να αποφύγουν.

Η τροποποίηση της στάσης εργασίας, από ΑΔΕΔΥ και ΕΚΑ, στις 8 Μάρτη, παγκόσμια ημέρα των αγώνων των γυναικών, σε Γενική Απεργία ενάντια στις λαϊκές θυσίες για τα κέρδη των λίγων, φάνηκε ως φυσιολογική εξέλιξη και μάλιστα, εν τω μέσω της προεκλογικής περιόδου, που αλλιώς την υπολόγιζαν και την οργάνωναν όλα τα κόμματα του συστήματος (ΝΔ, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΙΝΑΛ-ΠΑΣΟΚ).

Αυτή η Γενική Απεργία, αποτελεί συνέχεια των προηγούμενων αγώνων, αλλάζει την ατζέντα των κομμάτων της «εργασιακής ειρήνης» κι επαναφέρει τις διεκδικήσεις της εργατικής τάξης στο κέντρο του πολιτικού κλίματος, ενώ μπορεί να αποτελέσει αφετηρία για την αναζωογόνηση και την επαναποθέτηση των Σωματείων στην ημερήσια διάταξη της ζωής των εργαζομένων και μπορεί και πρέπει να βάλει το αίτημα ΔΗΜΟΣΙΟ ΙΣΧΥΡΟ-ΣΤΗΡΙΓΜΑ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ!

Η κυβέρνηση επιτίθεται στην τέχνη και τον πολιτισμό Ο αγώνας των καλλιτεχνών για

Του Αλέξανδρου Θεοδωρίδη

Μετά από το πλήγμα που δέχτηκε ο καλλιτεχνικός κόσμος τα δύο χρόνια της πανδημίας και έπειτα από την προκλητική στάση της Μενδώνη στην υπόθεση Λιγνάδη, έρχεται μια νέα επίθεση από την μεριά της κυβέρνησης με το προεδρικό διάταγμα 85/2022. Η επίθεση που γίνεται στους φοιτητές και εργαζόμενους στον καλλιτεχνικό χώρο είναι τμήμα της συνολικότερης επίθεσης που εξαπολύει η κυβέρνηση προς τους εργαζόμενους και την νεολαία.

Το συγκεκριμένο προεδρικό διάταγμα υποβαθμίζει τα καλλιτεχνικά πτυχία, με αποτέλεσμα οι απόφοιτοι των σχολών αυτών να βρίσκονται στην κατηγορία ανειδίκευτων εργαζομένων, με ό,τι αυτό συνεπάγεται για το μισθό και τα εργασιακά τους δικαιώματα. Η τροπολογία του υπουργείου, εξαιρεί τις προσλήψεις των καλλιτεχνών στο δημόσιο από το Π.Δ. 85, ορίζει όμως ότι ο μισθός όλων των καλλιτεχνικών ειδικοτήτων θα καθορίζεται με ενιαία υπουργική απόφαση. Στην ουσία λοιπόν όχι μόνο δεν έλυσε το συγκεκριμένο πρόβλημα, αλλά το ενίσχυσε, αφού στην πραγματικότητα η τροπολογία καταργεί τις συλλογικές

συμβάσεις. Είναι φανερό λοιπόν ότι αυτή η κίνηση είναι μία από τις πολλές επιθέσεις της κυβέρνησης προς τους εργαζομένους—ες, κάνοντας κουρελόχαρτο τα εργασιακά τους δικαιώματα. Απαιτεί από τον κόσμο της εργασίας να ζήσει με λιγότερα, σε μία κατάσταση κρίσης κόστους ζωής και ενεργειακής κρίσης, την ίδια στιγμή απου δίνονται τεράστια ποσά σε εξοπλισμούς και όχι για τις πραγματικές ανάγκες του κόσμου.

Η απάντηση των καλλιτεχνών ήταν άμεση. Καταλήψεις του Εθνικού Θεάτρου και του Κρατικού, καταλήψεις καλλιτεχνικών σχολών, 48ωρη

απεργία, παραίτηση των καθηγητών του Εθνικού Θεάτρου. Όλες αυτές οι πρωτοφανείς δράσεις έδωσαν φωνή στους καλλιτέχνες που αυτήν τη στιγμή πλήττονται.

Ο ελιγμός της κυβέρνησης

Μετά από πολλές εβδομάδες κινητοποιήσεων, απεργίας και καταλήψεων, η κυβέρνηση αποφάσισε να συναντηθεί με καλλιτεχνικούς εκπροσώπους για να ακούσει τα αιτήματά τους και να προτείνει νέα λύση στο πρόβλημα που η ίδια δημιούργησε. Η απάντηση της κυβέρνησης λίγες μέρες μετά την συνάντηση είναι η ΚΥΑ (Κοινή Υπουρ-

γική Απόφαση) που έφερε. Η ΚΥΑ βελτιώνει πράγματι τις αποδοχές των καλλιτεχνών, με καθιέρωση ειδικής μισθολογικής κατηγορίας ισότιμη με αυτή της Τεχνολογικής Εκπαίδευσης. Υπάρχει όμως στην συγκεκριμένη νομοθετική ρύθμιση μία παγίδα η οποία δεν είναι καθόλου αμελητέα.

Αυτό που στην πραγματικότητα προσφέρει είναι μία οριζόντια μισθολογική αναβάθμιση η οποία εξασφαλίζεται για όποιον προσληφθεί για το έργο του. Η συγκεκριμένη ΚΥΑ περιλαμβάνει εκτός από τις καλλιτεχνικές σχολές, ΙΕΚ/ΔΙΕΚ, κολέγια, ακόμα και εμπειρικούς καλλιτέχνες χωρίς δι-

«Για κάθε φλόγα που σβήνει

Της Αλεξάνδρας Παναγιωτίδου

Στην Θεσσαλονίκη ο αγώνας των καλλιτεχνών απέναντι στην υποβάθμιση των σπουδών τους ξεκίνησε με μια σειρά καταλήψεων και κινητοποιήσεων. Συγκεκριμένα οι σπουδαστές/ριες προχώρησαν σε κατάληψη των τριών σκηνών του ΚΘΒΕ, του Βασιλικού Θεάτρου, του Θεάτρου της Μονής Λαζαριστών και της Εταιρίας Μακεδονικών Σπουδών. Σε κατάληψη βρίσκονται επίσης και οι σχολές Θεάτρου και Μουσικού Τμήματος Σπουδών του ΑΠΘ. Με το σύνθημα «Σε εσάς που μας ακούτε» οι σπουδαστές/τριες με τα καλλιτεχνικά σωματεία του κλάδου προχώρη-

σαν σε εβδομαδιαίες κινητοποιήσεις με αίτημα την απόσυρση του Π.Δ, τη δημιουργία Ανώτατου Πανεπιστημίου Παραστατικών Τεχνών και φοιτητικά δικαιώματα.

Η κατάληψη του Βασιλικού Θεάτρου έγινε γρήγορα όχι μόνο κέντρο αγώνα αλλά και κέντρο συνάντησης και συζήτησης της νεολαίας. Έξω από το Βασιλικό πραγματοποιήθηκαν πολύμορφες δράσεις, διαδηλώσεις και συναυλίες. Ιδιαίτερα σημαντική στιγμή του αγώνα υπήρξε το γεγονός ότι διαδηλώσεις για άλλα ζητήματα, όπως αυτή για την υπεράσπιση της ΒΙΟΜΕ κατέληξαν έξω από το Βασιλικό, ως μία πράξη αλληλεγγύης και σύνδεσης με τον αγώνα των καλλιτεχνών. Υπό κατάληψη τελεί επίσης και το Θέατρο της Μονής Λαζαριστών, το οποίο μάλιστα άνοιξε τις πόρτες του στον κόσμο της Θεσσαλο-

νίκης για να παρακολουθήσει δωρεάν παραστάσεις από τους αγωνιζόμενους ηθοποιούς. Οι μαζικές διαδηλώσεις που πραγματοποιήθηκαν όλο το προηγούμενο διάστημα συνδυάστηκαν με συναυλίες και καλλιτεχνικές δράσεις, δίνοντας μια εικόνα για το πώς θα θέλαμε να μοιράζεται η τέχνη: ελεύθερα για όλους/ες, στους δρόμους, στις πλατείες, έξω από καταλήψεις. Καλέστηκαν ανοιχτές συζητήσεις και εκδηλώσεις, στις οποίες συμμετείχαν όχι μόνο καλλιτέχνες αλλά μέλη όλων των κοινωνικών κινημάτων της πόλης.

Ταυτόχρονα οι φοιτητές/τριες που συμμετείχαν στην κατάληψη, έδειξαν έμπρακτα την αλληλεγγύη τους στους σεισμόπληκτους στην Τουρκία, καλώντας σε συλλογή ειδών πρώτης ανάγκης στις καταλήψεις. Στην ίδια λογική, μετά το πολύνεκρο ατύχημα

στα Τέμπε, άλλαξαν το περιεχόμενο των καλεσμάτων τους και συνδέθηκαν με το κίνημα που διεκδικεί δικαιοσύνη για τα θύματα και αναγνώριση των πολιτικών υποχρηματοδότησης και ιδιωτικοποίησης των μέσων μεταφοράς ως υπευθύνους. Με αυτόν τον τρόπο προσπάθησαν να δείξουν πως δεν είναι εκεί μόνο για όσα τους αφορούν «συντεχνιακά», αλλά βρίσκονται απέναντι σε ένα σύστημα που υποβαθμίζει τις σπουδές και τις ζωές μας.

Μετά από δύο μήνες, ο αγώνας των καλλιτεχνών συνεχίζεται. Όπως έχει φανερί και από τις μέχρι τώρα δράσεις, ο δρόμος για την νίκη είναι το άνοιγμα προς όλα τα κινήματα και ολόκληρη την κοινωνία. Μόνο με την υποστήριξη όλης της πόλης κατάφεραν και έμειναν ζωντανές και μαζικές οι καταλήψεις, και οι δράσεις των καλλιτεχνών. Για

την υπεράσπιση του πολιτισμού

πλωμα και πτυχίο. Με λίγα λόγια ένας καλλιτέχνης απόφοιτος αναγνωρισμένης σχολής αν προσληφθεί, θα προσληφθεί για το έργο του και θα είναι στη ίδια μισθολογική κλίμακα με ένα απόφοιτο ΙΕΚ/ΔΙΕΚ, κολεγίου ακόμα και με ένα καλλιτέχνη χωρίς δίπλωμα. Είναι φανερό ότι η κυβέρνηση με την

Στις 10/5 έχει προκηρυχθεί γενική στάση εργασίας σε Δημόσιο και Ιδιωτικό τομέα και συγκέντρωση έξω από το ΣΤΕ

ΚΥΑ υποβαθμίζει ακόμα περισσότερο τις αναγνωρισμένες καλλιτεχνικές σπουδές (καθώς επί της ουσίας δεν τις αναγνωρίζει) και τις εξισώνει με πτυχία ΙΕΚ, κολεγίου ακόμα και με άτομα που δεν έχουν κάποιο καλλιτεχνικό πτυχίο. Η κυβέρνηση μέσω της υποβάθμισης ενισχύει τα κολέγια βάζοντας ένα ακόμα λιθαράκι στην περαιτέρω ιδιωτικοποίηση της παιδείας.

Το τελευταίο διάστημα οι αρμόδιοι υπουργοί δεν σταμάτησαν να ισχυρίζονται ότι ήρθαν για να λύσουν το πρόβλημα που υπήρχε από το 2003. Το 2003, βάση νόμου, καθιστούσε τους

απόφοιτους καλλιτεχνικών σχολών ως αδιαβάθμητους. Το νέο Προεδρικό Διάταγμα τους διαβαθμίζει προς τα κάτω (από Τεχνολογική Εκπαίδευση που ήταν πριν το 2003 σε Δευτεροβάθμια Εκπαίδευση). Έτσι με αυτόν τον τρόπο η κυβέρνηση θριαμβολογεί ότι έδωσε λύση στο πρόβλημα υποβαθμίζοντας τους/ις εργαζόμενους-ες και απόφοιτους-ες καλλιτεχνικών σχολών. Την λύση λοιπόν σε αυτήν την κατάσταση δεν μπορεί να την δώσει η κυβέρνηση, ούτε με τις ανούσιες τροπολογίες της ούτε με τις ασαφείς νομοθετικές ρυθμίσεις.

Μαζική αγωνιστική απάντηση

Η απάντηση στην επίθεση της κυβέρνησης είναι οι αγώνες του καλλιτεχνικού κόσμου (εργαζόμενοι/ες, φοιτητές/τριες). Τους τελευταίους μήνες επικρατεί μία πρωτοφανής εικόνα με καταλήψεις των δύο μεγάλων θεάτρων (Εθνικό Θέατρο και Κρατικό Θέατρο) καταλήψεις σχολών και θεάτρων σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη και Πάτρα, καταλήψεις πανεπιστημιακών καλλιτεχνικών σχολών, συναυλίες αλληλεγγύης, απεργίες, κινητοποιήσεις, παραιτήσεις καθηγητών του Εθνικού Θεάτρου, μαζικοποίηση των συνελεύσεων στα σωματεία.

Τα αιτήματα της Π.Ο.Θ.Α (Πανελλήνια Ομοσπονδία Θεάματος Ακροά-

ματος) πέραν της άμεσης απόσυρση του Π.Δ.85/2022 για τις ειδικότητες των καλλιτεχνών και των εργαζομένων στην Τέχνη και τον Πολιτισμό είναι η επαναφορά των επαγγελματιών σε Τ.Ε. (ή Π.Ε. για όσους κλάδους ισχύει) και ίδρυση Δημοσίας Τριτοβάθμιας Ανώτατης Καλλιτεχνικής Εκπαίδευσης (Πανεπιστήμιο Παραστατικών Τεχνών), και ενιαίας Δημόσιας Καλλιτεχνικής Εκπαίδευσης σε όλες τις βαθμίδες υπό την εποπτεία του Υπουργείου Παιδείας. Με βάση το συγκεκριμένο πλαίσιο αιτημάτων συσπειρώθηκε όλος ο καλλιτεχνικός κόσμος, βάζοντας ο κάθε κλάδος και τα δικά του επιπλέον αιτήματα. Μέσα σε αυτό το πλαίσιο αγώνα, η πρόταση των παρατάξεων του Δ.Σ. του Σ.Ε.Η. (Σωματείο Εργαζομένων Ηθοποιών) που αποτελούν την πλειοψηφία έδειξε στάση υποχώρησης στην τελευταία Γενική Συνέλευση, πηγαίνοντας πίσω από τις διαθέσεις του κόσμου. Η πρόταση τους ήταν, η εξουσιοδότηση του Δ.Σ για κήρυξη απεργίας όποτε αυτό το αποφασίσει, βάζοντας φρένο στην απεργιακή κλιμάκωση. Η πρόταση αυτή πλειοψηφία οριακά και βρήκε ισχυρή αντίσταση από τους σπουδαστές που συνεχίζουν τις καταλήψεις αλλά και από τους/ις εργαζόμενους/ες της τέχνης που καταλαβαίνουν ότι η λύση βρίσκεται στην κλιμάκωση του αγώνα.

Πολύτιμο χαρακτηριστικό του αγώνα των καλλιτεχνών είναι η προσπάθεια σύνδεσης με τον αγώνα των εκπαιδευτικών αλλά και συνολικά με το εργατικό κίνημα, καθώς μεγάλο κομμάτι του καλλιτεχνικού κόσμου διδάσκει στα σχολεία, αντιμετωπίζοντας κοινά προβλήματα με τους εκπαιδευτικούς.

Ο αγώνας των καλλιτεχνών μέχρι σήμερα έχει πετύχει μια πρώτη νίκη, να ακουστεί μαζικά η φωνή του καλλιτεχνικού κόσμου που τα τελευταία χρόνια βάλλεται ανεπανόρθωτα. Χρειάζεται συνέχεια και ενίσχυση του αγώνα, σε σύνδεση με τους φοιτητές και φοιτήτριες και με άλλους κλάδους του εργατικού κινήματος που πλήττονται από την πολιτική της κυβέρνησης. Ένα τέτοιο στοιχείο φάνηκε και στο κάλεσμα για κινητοποίηση των καλλιτεχνών στις 2 Μάρτη, που μετατράπηκε σε διαμαρτυρία για το έγκλημα στα Τέμπη. Βρισκόμαστε, σε προεκλογική περίοδο. Τα συστημικά κόμματα (ΝΔ, ΠΑΣΟΚ, ΣΥΡΙΖΑ), το μόνο που έχουν να προσφέρουν, είναι λιτότητα, καταστολή, ρατσισμό και επικίνδυνα πολεμικά παιχνίδια σε συνδυασμό με παροχές-ψίχουλα για τους/ις εργαζόμενους/ες. Είναι σημαντικό ο κόσμος της εργασίας να δώσει τη δική του απάντηση μέσα από απεργιακούς αγώνες που βάζουν μπροστά τα εργατικά συμφέροντα.

ανάβουν άλλες δυο»

αυτό είναι πολύ σημαντικό να συνεχιστεί αυτή η προσπάθεια σύνδεσης. Όχι μόνο καλώντας τα κινήματα στις καταλήψεις των καλλιτεχνών, αλλά και με την συμμετοχή των καλλιτεχνών στα υπόλοιπα κοινωνικά κινήματα. Η αρχή που έγινε με την κινητοποίηση ενάντια στα Τέμπη πρέπει να συνεχιστεί και με τις κινητοποιήσεις που έρχονται, είτε για την ιδιωτικοποίηση των συγκοινωνιών, είτε για την συνολικότερη επίθεση στην παιδεία, είτε στις φεμινιστικές κινητοποιήσεις για την 8η Μάρτη. Το ίδιο ισχύει και για τον λόγο και τα αιτήματα των καλλιτεχνών: πρέπει να ανοίξουν, να συνδεθούν με την συνολική επίθεση στην παιδεία, τα δημόσια αγαθά και τα δικαιώματα, καθώς η επίθεση που δέχονται είναι κομμάτι μίας συνολικότερης νεοφιλελεύθερης επίθεσης.

Νέα από τους εργατικούς χώρους

Επιμέλεια
Θοδωρής Πατσατζής

Κάτω τα χέρια από τον ΕΦΚΑ

24 ωρη απεργία πραγματοποιήσαν την Τρίτη 7 Μάρτη οι εργαζόμενοι του Εθνικού Φορέα Κοινωνικής Ασφάλισης (ΕΦΚΑ). Οι εργαζόμενοι συμμετείχαν μαζικά στην κινητοποίηση που έγινε έξω από το υπουργείο Εργασίας στην Πλατεία Κλαυθμώνος. Ήταν μια κινητοποίηση που αφορά όχι μόνο τους εργαζόμενους στον ΕΦΚΑ, αλλά όλους μας.

Είναι απαραίτητο να μην επιτρέψουμε τη διάλυση του δημόσιου και μοναδικού πια ασφαλιστικού φορέα αφήνοντας την κυβέρνηση να δώσει την καθοδήγηση του ΕΦΚΑ σε ιδιώτες. Προφανώς για να ολοκληρώσουν τις κλοπές σε βάρος της δημόσιας ασφάλισης που γίνονται τα τελευταία 70 χρό-

νια. Η κυβέρνηση θα μπορούσε -αν ήθελε να καλύψει πλήρως τα κενά του ΕΦΚΑ- να επισπεύσει τις διαδικασίες για πρόσληψη των 173 από την προκήρυξη 9Κ 2022 του ΑΣΕΠ, που ακόμη κι αυτές δεν επαρκούν για να λειτουργήσει χωρίς προβλήματα και με ταχύτητα στην εξυπηρέτηση των ασφαλισμένων ο ΕΦΚΑ. Όμως αντί να προσληφθεί μόνιμο προσωπικό άμεσα, η κυβέρνηση προτιμά να προσλάβει πολύ υψηλά αμειβόμενους μάντζερ από τον ιδιωτικό τομέα για τις Γενικές Διευθύνσεις και τις ΠΥ.ΣΥ (Περιφερειακές Υπηρεσίες Συντονισμού).

Ταυτόχρονα προχωράει στη δημιουργία Ανώνυμης Εταιρείας Ακινήτων για το ξεπούλημα της ακίνητης περιουσίας του Φορέα. Οι μάντζερ δεν πρόκειται να ενο-

χλήσουν τα πρώην αφεντικά τους κυνηγώντας την αύξηση εσόδων μέσα από τη μείωση της μαύρης, ανασφάλιστης και υποασφαλισμένης εργασίας. Αντίθετα μάλλον λόγω των σχέσεών τους με αυτούς θα προσπαθήσουν να πουλήσουν όσο όσο τα ακίνητα που είναι στην κατοχή του ΕΦΚΑ ενώ μέχρι να τα καταφέρουν θα μεταβιβάσουν τη διαχείριση και συντήρηση των υπάρχοντων κτηρίων σε εργολάβους καθώς η κυβέρνηση διαλύει και την Τεχνική Υπηρεσία του Φορέα. Ένα εργολαβικό καθεστώς που ήδη έχει προκαλέσει πολλά προβλήματα στην καθαριότητα.

Αυτή τη στιγμή θα χρειαστεί ένα σχέδιο παρατεταμένου αγώνα σε συντονισμό με όλους τους κλάδους εργαζομένων που πραγματοποιούν κινητοποιήσεις.

Συνεχείς κινητοποιήσεις στην Υγεία

Η πανελλαδική κινητοποίηση των εργαζομένων στα δημόσια νοσοκομεία την Τετάρτη 22 Φλεβάρη μπορεί να μην ξεχώρισε για τον παλμό και το δυναμισμό της διαδήλωσης (λόγος για τον οποίο η ηγεσία του Υπουργείου Υγείας αρνήθηκε να συναντήσει τους εκπροσώπους των εργαζομένων) αλλά είχε μαζική συμμετοχή στην απεργία στην περιφέρεια και την 8ωρη στάση εργασίας στην Αττική. Κάτι που σημαίνει ότι πέρα από τις ελλείψεις προσωπικού οι εργαζόμενοι ιδιαίτερα στα νοσοκομεία της Αττικής ενώ κατανοούν την αναγκαιότητα της κινητοποίησης θεωρούν ότι η ηγεσία της ΠΟΕΔΗΝ (Πανελλήνια Ομοσπονδία Εργαζομένων στα Δημόσια Νοσοκομεία) είναι αναποτελεσματική.

Υπάρχει όμως η πίεση να υπάρξουν καλύτερες αγωνιστικές δράσεις γιατί τα προβλήματα και η εντατικοποίηση της δουλειάς λόγω έλλειψης ιατρικού, νοσηλευτικού και λοιπού προσωπικού κορυφώνονται καθώς ήδη έχει αρχίσει η περαιτέρω μείωση προσωπικού λόγω παραιτήσεων όχι μόνο ιατρών αλλά πλέον και νοσηλευτριών που δεν αντέχουν άλλο την διαμορφωμένη κατάσταση. Που δεν αντέχουν να απορρίπτονται από τις διοικήσεις των νοσοκομείων τα δικαιώματά τους που δεν αντέχουν τη συνεχή μετακίνηση από τμήμα σε τμήμα και από μονάδα σε μονάδα.

Έτσι το Γενικό Συμβούλιο της ΠΟΕΔΗΝ που συνεδρίασε την επομένη της πανελλαδικής κινητοποίησης αποφάσισε μια σειρά κινητοποιήσεων. Τη Δευτέρα 6 Μάρτη προκήρυξε παναττική 3ωρη στάση εργασίας και συγκέντρωση έξω από το υπουργείο Οικονομικών διεκδικώντας αυξήσεις στους μισθούς που για το προσωπικό των νοσοκομείων είναι «παγωμένοι» από το 2015.

Την Τετάρτη 8 Μάρτη (πριν την κύρωση της 24ωρης απεργίας από την ΑΔΕΔΥ) είχε προγραμματιστεί κινητοποίηση στο υπουργείο Εργασίας των εργαζομένων του προγράμματος των 4.000 του ΟΑΕΔ στην Υγεία, που για 7 συνεχόμενα χρόνια εργάζονται στις δομές της Δημόσιας Υγείας, χωρίς μισθολογική και βαθμολογική εξέλιξη. Ενώ πολύ σημαντική είναι και η απόφαση για κινητοποίηση την ημέρα κατάθεσης του Νομοσχεδίου για την ιδιωτικοποίηση της Ογκολογικής Μονάδας Παιδών του Νοσοκομείου «Η ΑΓΙΑ ΣΟΦΙΑ», με 3ωρη παναττική Στάση Εργασίας και συγκέντρωση Διαμαρτυρίας στη Βουλή σε συντονισμό με το Σωματείο Εργαζομένων Παιδών Αγίας Σοφίας.

Με επιτυχία ολοκληρώθηκε η 48ωρη απεργία στην Η.Δι.Κ.Α.

Του Παντελή Αυθίνου,
Προέδρου του Δ.Σ. του Σωματείου Προσωπικού Η.Δι.Κ.Α.

Με μεγάλη επιτυχία πραγματοποιήθηκε η 48ωρη απεργία στην Η.Δι.Κ.Α. στις 15 και 16 του Φλεβάρη.

Ο οργανισμός νέκρωσε κυριολεκτικά, καθώς οι εργαζόμενες και οι εργαζόμενοι έκαναν πράξη την απόφαση που πήραν στην μαζική γενική συνέλευση του σωματείου την 1η του Φλεβάρη.

Η 48ωρη απεργία ήταν κλιμάκωση της πρώτης μαζικής 24ωρης απεργιακής κινητοποίησης που έγινε στις 24 του Γενάρη ανοίγοντας τον κύκλο των κινητοποιήσεων.

Τα αιτήματα ήταν τρία απλά και περιεκτικά:

Α) Γνήσιες αυξήσεις για το σύνολο του προσωπικού χωρίς αποκλεισμούς.

Β) Προσλήψεις μόνιμου τακτικού προσωπικού.

Γ) Παράταση των 8μηνων συμβάσεων των ΙΔΟΧ που προσλήφθηκαν το καλοκαίρι του 2022.

Τα αιτήματα αυτά δεν είναι τυ-

χαία. Αντανακλούν μια πραγματικότητα που αφορά το σύνολο των υπηρεσιών και των φορέων του Δημόσιου Τομέα. [...]

Πρόκειται χωρίς αμφιβολία για μια πολιτική που δεν στοχεύει απλά στην υλοποίηση της νεοφιλελεύθερης πολιτικής λιτότητας, αλλά και στην διευκόλυνση της εισόδου των ιδιωτικών εταιρειών στον ίδιο τον πυρήνα των λειτουργιών του Δημόσιου Τομέα αποκλύπτοντας την ουσία του «επιτελικού κράτους» που λάνσαρε ο Μητσοτάκης το 2019.

Πάνω σε αυτήν την ήδη εκρηκτική κατάσταση λοιπόν ήλθε και η απόφαση της κυβέρνησης στο τέλος του 2022 να δώσει «αυξήσεις» με την μορφή bonus πράγμα που σήμαινε ότι ένα μεγάλο κομμάτι εργαζομένων δεν θα συμμετείχε ούτε καν σε αυτήν την τόσο διχαστική και ανταγωνιστική διαδικασία αυξήσεων.

Ο θυμός που πυροδότησε αυτή η απόφαση οδήγησε στις κινητοποιήσεις του Γενάρη και του Φλεβάρη και έδωσε την ευκαιρία στους εργαζόμενους και τις εργαζόμενες στην Η.Δι.Κ.Α. να εκφράσουν την συσσωρευμένη αγανάκτηση τους από τις επιθέσεις

που δέχονται στους μισθούς και τις συνθήκες εργασίας τους πάνω από μια δεκαετία.

Πρέπει να τονιστεί ότι σημαντικός παράγοντας για την επιτυχία των κινητοποιήσεων ήταν η λειτουργία της Γενικής Συνέλευσης. Όλες οι αποφάσεις πάρθηκαν από αυτήν και όχι από το Δ.Σ. του Σωματείου. Οι ομόφωνες προτάσεις από το Δ.Σ., η μαζική συμμετοχή στην Γενική Συνέλευση που είχε τον πρώτο και τελευταίο λόγο σε όλα, η καθημερινή παρουσία του Δ.Σ. και των απεργών στην είσοδο του χώρου εργασίας, οδήγησαν και στην μαζική συμμετοχή στις απεργίες. Μια συμμετοχή που σίγουρα δεν ήταν εύκολη απόφαση. Η πίεση πάνω στους/στις εργαζόμενους/ες από την ακρίβεια είναι τεράστια. Τρία μεροκάματα μέσα σε 20 ημέρες είναι ένα οικονομικό κόστος δυσβάστακτο για την εργατική οικογένεια. Για αυτό και η επιτυχία των κινητοποιήσεων έχει μεγάλη ηθική αξία.

Η επιτυχία των κινητοποιήσεων είχε ένα πρώτο αποτέλεσμα, φέρνοντας καταρχάς υπουργικές υποσχέσεις για ικανοποίηση των αιτημάτων μας. Δεν εφησυχάζουμε όμως.

Ολόκληρο
στο **RProject.gr**

Συνέντευξη με τον Μανώλη Δανδουλάκη, πρόεδρο του σωματείου στις Κτηριακές Υποδομές Α.Ε.

«Οι αγώνες πρέπει να ενταθούν, να κλιμακωθούν, να γενικευτούν»

Τη συνέντευξη πήρε η Κατερίνα Γιαννούλια

? Έχει ξεκινήσει μια πολύ ενδιαφέρουσα πρωτοβουλία σωματείων κι ομοσπονδιών του στενού κι ευρύτερου Δημοσίου Τομέα, για να διεκδικήσουμε ΣΣΕ με μισθολογικά αιτήματα και στο Δημόσιο. Πώς τη βλέπεις να εξελίσσεται;

Η πρωτοβουλία αυτή δεν έγινε από τη μία στιγμή στην άλλη. Έχει τη βάση της στην πολύ θετική εμπειρία από αντίστοιχο συντονισμό που είχαμε κάνει το 2011 όταν με μνημονιακό νόμο η τότε κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ συγχώνευε εκατοντάδες φορείς του δημοσίου (κύρια Ανώνυμες εταιρείες) και απέλυε μέσω της εργασιακής εφεδρείας χιλιάδες εργαζόμενους. Τότε κάτω από την ανάγκη να αντιδράσουμε όσο πιο συλλογικά και αποφασιστικά μπορούσαμε, αλλά και προσπαθώντας να βάλουμε προ των ευθυνών τους ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ-ΕΚΑ και ομοσπονδίες, συγκεντρωθήκαμε αρχικά μερικά σωματεία και στη συνέχεια δεκάδες ακόμα και κάποιες ομοσπονδίες. Συνδικαλιστές με διαφορετική πολιτική/συνδικαλιστική αφετηρία, κάναμε πολύ ενδιαφέρουσες και εποικοδομητικές συζητήσεις, εκφράσαμε διαφωνίες και απόψεις, ανταλλάξαμε πληροφορίες και πείρα και διαπιστώσαμε ότι, παρά τις ιδιαίτερες ιδιαιτερότητες κάθε χώρου, η κυβερνητική πολιτική υποβάθμισης, απαξίωσης και σταδιακής ιδιωτικοποίησης των δημόσιων φορέων και ισοπέδωσης εργασιακών δικαιωμάτων ήταν ενιαία. Διαμορφώσαμε ένα πλαίσιο αιτημάτων στο οποίο συγκλίναμε με βάση τις αγώνες και τα ζητήματα που έκαιγαν και κινητοποιούσαν εκείνη τη στιγμή τους εργαζόμενους,

προσπαθώντας στην πορεία και όσο συσπειρώνονταν και ξεσηκώνονταν οι συνάδελφοι, αυτό το πλαίσιο να διευρυνθεί και σε άλλα ζωτικά ζητήματα για την εργασία και τη ζωή μας. Επίσης πολύ σημαντικό ρόλο έπαιξε και το γεγονός ότι, όλα τα παραπάνω τα μεταφέραμε άμεσα στα Δ.Σ των Σωματείων και τις Συνελεύσεις, βοηθώντας τους συναδέλφους να κάνουν και δική τους υπόθεση αυτή την πρωτοβουλία. Έτσι πετύχαμε τελικά την κατάργηση της εφεδρείας και την επιστροφή όλων των απολυμένων στις δουλειές τους, καθώς και το «πάγωμα» της επιχείρησης «υποβάθμιση, συρρίκνωση, ιδιωτικοποίηση» δημόσιων φορέων.

Αυτή η πείρα, αλλά και διάθεση για συνθέσεις για τη διεκδίκηση του συμφωνημένου πλαισίου δράσης, έμεινε

*** Σωματεία και ομοσπονδίες που συμμετέχουν στο συντονισμό, βρίσκονται σε κλιμακούμενες κινητοποιήσεις (Πολιτισμός/καλλιτέχνες, ΗΔΙΚΑ, ΕΛΓΟ, υπ.Γεωργίας ΕΦΕΤ κ.ά.)**

ως παρακαταθήκη και βοήθησε σε αυτή τη νέα προσπάθεια που μόλις ξεκίνησε, αλλά και σε άλλες ανάλογες που αναπόφευκτα θα ακολουθήσουν. Αυτός ο νέος συντονισμός ξεκίνησε από την ανάγκη να αναδειχτεί ένα πλαίσιο αιτημάτων για το δημόσιο (στενό και ευρύτερο) με αιχμή τη θεσμοθέτηση γνήσιων Συλλογικών Συμβάσεων με ουσιαστικές αυξήσεις μισθών με κάλυψη των μεγάλων απωλειών της τελευταίας δεκαετίας και επαναφορά 13ου – 14ου μισθού, καθώς και κατάργηση των αντεργατικών και αντισυνδικαλιστικών νόμων που αποκορύφωμά τους είναι ο νόμος Χατζηδάκη. Και αυτή η προσπάθεια ήδη έχει μία δυναμική και δένεται με τους αγώνες που αναπτύσσονται σε διάφορους χώρους και κλάδους, βοηθώντας να ξεδιπλώνεται η αλληλεγγύη που είναι τόσο σημαντική για τη συνέχεια. Σωματεία και ομοσπονδίες που συμμετέχουν στο συντονισμό, βρίσκονται σε κλιμακούμενες κινητοποιήσεις (Πολιτισμός/καλλιτέχνες, ΗΔΙΚΑ, ΕΛΓΟ, υπ.Γεωργίας ΕΦΕΤ κ.ά.) με τη στήριξη άλλων χώρων, κλάδων και σωματείων.

? Το εργατικό κίνημα, εδώ και πάρα πολλά χρόνια δέχεται άγριες επιθέσεις και προσπαθεί να τις αναχαιτίσει, με τα σκαμπανεβάσματά του. Σε ποια φάση πιστεύεις ότι βρισκόμαστε;

Όπως ανέφερα και πιο πριν και όπως γνωρίζουμε καλά όλοι όσοι επιμένουμε στην καθοριστική σημασία των οργανωμένων συλλογικών αγώνων των εργαζομένων, κανένας αγώνας δεν πάει χαμένος, ακόμα και αυτός που δεν έχει θετική εξέλιξη ή φέρνει μία προσωρινή νίκη ή φαινομενικά δεν έχει συνέχεια. Αυτή την περίοδο το κίνημα φαίνεται να είναι πίσω σε σχέση με τη γενικευμένη επίθεση που δεχόμαστε, παρότι είναι σε εξέλιξη σημαντικές κινητοποιήσεις και κάποιες πρωτόγνωρες νίκες όπως

πρεπή εργασία και διαβίωση των εργαζομένων και των οικογενειών μας. Να κατανοούν οι εργαζόμενοι ότι δεν αρκεί να πετύχεις μία αύξηση στο μισθό, αν είναι να βρεθείς σε ένα ράντζο νοσοκομείου όταν αρρωστήσεις ή «στο δρόμο» αν δεν έχεις να πληρώσεις για το δάνειο του σπιτιού σου.

? Μπροστά στις όλο και μεγαλύτερες ομοιότητες των κομμάτων του συστήματος (τα λεγόμενα «εξουσιασ») και στις όλο και λιγότερες αποκλίσεις που «επιτρέπονται», από το κεφάλαιο, στην πολιτική τους, ποια θα μπορούσε να είναι η απάντηση των εργαζομένων στους χώρους δουλειάς και τα σωματεία, αλλά και σε μια περίοδο που περιλαμβάνει εκλογές και σημαντικούς αγώνες μαζικών κλάδων;

Τα σωματεία και οι συνδικαλιστές που πιστεύουν πραγματικά στη δύναμη των οργανωμένων και συντονισμένων αγώνων των εργαζομένων και έχουν αποδείξει στην πράξη ότι, δουλεύουν και δρουν προς αυτή την κατεύθυνση, μπορούν να βάλουν τη σφραγίδα τους στις εξελίξεις. Αυτό έδειξαν ξεκάθαρα μια σειρά από αγώνες το προηγούμενο διάστημα και η πολύ πετυχημένη απεργία της 9ης Νοέμβρη. Είναι φανερό ότι, οι αγώνες πρέπει να ενταθούν, να κλιμακωθούν και να γενικευτούν, σε μία περίοδο που οι εργαζόμενοι, οι άνεργοι και οι λαϊκές οικογένειες, δεχόμαστε ολόπλευρη επίθεση σε κάθε πλευρά της ζωής μας. Μπροστά στην εφιαλτική κατάσταση που διαμορφώνεται, είναι κρίσιμο ζήτημα να πείσουμε όσο περισσότερους συναδέλφους μπορούμε από τη μία μεριά για την ανάγκη πιο οργανωμένων συλλογικών και δυναμικών αγώνων και να κλιμακώσουμε τις κινητοποιήσεις μας και από την άλλη ότι, όσο επιλέγουν στις εκλογές το «μικρότερο κακό» για κυβέρνηση «ξεχνώντας» όσα έχουν υποφέρει από αυτά τα κόμματα και τις κυβερνήσεις τους, τόσο θα υποφέρουμε χειρότερα από όλο και πιο αντεργατικές κυβερνήσεις μονοκομματικές ή συνεργασίας που μετά τις εκλογές θα μας παίρνουν πίσω πολλαπλάσια ακόμα και τα «ψίχουλα» που έδωσαν προεκλογικά και θα στηρίζουν όλο και πιο ξεδιάντροπα τους επιχειρηματικούς ομίλους και τα συμφέροντά τους.

Συνέντευξη με τον Βασίλη Στύλο, πρόεδρο του Σωματείου Εργαζομένων στην e-food

«Με τη συσπείρωση και την αλληλεγγύη πετυχαίνουμε νίκες»

? Τον προηγούμενο μήνα έγινε το 32ο συνέδριο του ΕΚΑ, στο οποίο ήσουν αντιπρόσωπος με τις δυνάμεις της ΜΑΧΗΣ. Είδαμε πολλούς νέους ηλικιακά και συνδικαλιστικά εργαζόμενους και περισσότερες γυναίκες από ό,τι σε προηγούμενα συνέδρια. Πόσο ελπιδοφόρο είναι αυτό και πού οφείλεται κατά τη γνώμη σου;

Ο βασικός λόγος είναι η συστηματική και καθολική πίεση που δέχεται ο κόσμος της εργασίας από τη διαδοχή των μνημονιακών κυβερνήσεων που νομοθετούν πάντα υπέρ των ολιγαρχικών συμφερόντων και έχουν βουλώσει τις ζωές μας σε πλήρη απασία. Η μεγάλη πλειονότητα των εργαζομένων ζούμε με μισθούς πείνας, τους οποίους μάλιστα δεν έχουμε το δικαίωμα να διαπραγματευτούμε, καθώς εδώ και μια δεκαετία έχουν καταργηθεί οι συλλογικές διαπραγματεύσεις και οι συλλογικές συμβάσεις εργασίας. Το ύψος του μισθού και οι όροι εργασίας καθορίζονται για εμάς χωρίς εμάς. Η μισθωτή εργασία βάλλεται και όλο και περισσότερες/οι εργαζόμενες/οι αμείβονται με μπλοκάκι χωρίς ωράριο, εκτός εργασιακών και ασφαλιστικών δικαιωμάτων και σε διαρκή επισφάλεια. Μεγαλύτερη πίεση έχουν δεχτεί οι νέες/οι εργαζόμενες/οι (χαρακτηριστικό παράδειγμα το όνειδος του υποκατώτατου μισθού) και ιδίως οι γυναίκες. Αυτό αποτυπώνεται σχετικά στη μεγαλύτερη συμμετοχή τους στο ΕΚΑ, πολύ περισσότερο όμως στη συνδικαλιστική και κινηματική δράση τους. Πρωταγωνιστούν στους δρόμους.

Θεωρώ ότι ένας συνδικαλισμός ακηδεμόνευτος είναι ρεαλιστικός, έχει δυναμική και είναι το ζητούμενο για να δούμε ακόμη μεγαλύτερη αλλά κυρίως πιο αντιπροσωπευτική συμμετοχή όλων των ηλικιών, όλων των φύλων και των κινημάτων στο Ε.Κ.Α. Δεν εννοώ απολιτικό μόρφωμα, εννοώ έναν συνδικαλισμό με ταξικό προσανατολισμό, με πρόταγμα τα αιτήματα, και τις συνεργασίες στη βάση της συσπείρωσης της εργατικής τάξης και της οργάνωσης του ταξικού πολέμου, γιατί περί αυτού πρόκειται, πρόκειται για την βιαιότερη ανακατανομή πλούτου εις βάρος μας. Στη βάση αυτή, και προερχόμενος από ένα σωματείο, στο οποίο συνεργαζόμαστε συνδικαλιστές από διαφορετικούς πολιτικούς χώρους, στην πρώτη μου συμμετοχή στο Ε.Κ.Α. συμμετείχα με τις δυνάμεις της ΜΑΧΗΣ.

? Το τελευταίο διάστημα ολο και περισσότερα σωματεία σε διαφορετικούς κλάδους διεκδικούν την υπογραφή Συλλογικών Συμβάσεων Εργασίας με αυξήσεις στους μισθούς. Σε ποιο σημείο βρίσκεται ο αγώνας του σωματείου για την υπογραφή ΣΣΕ, μετά από τον αγώνα για τη μετατροπή των τρίμηνων συμβάσεων σε συμβάσεις αορίστου χρόνου για όλους;

Μετά το νικηφόρο αγώνα του Σεπτεμβρίου του '21 και την υπογραφή συμβάσεων αορίστου χρόνου για όλους, αναδύθηκαν αρκετά ζητήματα εργοδοτικής ασυνείδησης που ωρίμασαν την αναγκαιότητα για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας. Εκτός

της δεδομένης ανάγκης για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς που αφορά το σύνολο του κόσμου της εργασίας, υπάρχει ανάγκη για τον καθορισμό των όρων εργασίας.

Αυτό το διάστημα λοιπόν βρισκόμαστε στη φάση της επεξεργασίας σχεδίων και προτάσεων για την επιχειρησιακή σύμβαση καθώς και της ενημέρωσης των συναδέλφων στις πιάτσες. Τα ζητήματα που πρέπει να διευθετηθούν είναι αρκετά καθώς ούτε κανονισμός εργασίας υπάρχει ούτε αξιόπιστο σύστημα οικονομικών συναλλαγών μεταξύ της εταιρείας και των εργαζομένων. Η αλγοριθμική διαχείριση είναι ανεξέλεγκτη και η εντατικοποίηση ποικιλόμορφη. Τα δρομολόγια των εξοντωτικών αποστάσεων σε δίκυκλα με επικίνδυνα τεράστια κουτιά και περιεχόμενο χωρίς όρια βάρους και είδους έχουν δημιουργήσει ιδιαίτερα επικίνδυνες συνθήκες εργασίας. Όλα αυτά γίνονται με την εγκληματική αδιαφορία των υπευθύνων για την υγιεινή κι ασφάλεια, τα πραγματικά μέσα ατομικής προστασίας, την ασφάλεια των μεταφορών ακόμα και για τη δημόσια υγεία. Το περιβάλλον της εντατικοποίησης το αντιμετωπίζουν και οι συνάδελφοί/ισσες μας στα γραφεία με τον διαρκή κίνδυνο των κακών αξιολογήσεων και με μισθούς πείνας. Μόνη λύση είναι να πιέσουμε εμείς οι εργαζόμενες/οι την εργοδοσία για την υπογραφή συλλογικής σύμβασης εργασίας με απεριόριστες κινητοποιήσεις και διάφορες άλλες κινηματικές δράσεις.

? Ενάμιση χρόνο μετά τις νικηφόρες κινητοποιήσεις στην e-food, τι είναι αυτό που πρέπει να θυμόμαστε;

Πώς πιστεύεις ότι πρέπει να κινηθούν αποτελεσματικά τα σωματεία και τα συνδικάτα υπερασπιζόμενα τα εργατικά συμφέροντα μέσα στην προεκλογική περίοδο χωρίς να εγκλωβιστούν στα «όρια» που θέτουν τα συστημικά κόμματα;

Αυτό που πρέπει να θυμόμαστε μετά το νικηφόρο αγώνα των εργαζομένων στην e-food είναι πως με τη συσπείρωση και την αλληλεγγύη πετυχαίνουμε νίκες. Ήταν καθοριστικά μεγέθη για τον αγώνα μας, η σχεδόν καθολική συμμετοχή των εργαζομένων και η αλληλεγγύη του συνδικαλιστικού κόσμου και της κοινωνίας. Στην οργάνωση αυτής της αλληλεγγύης μεταξύ σωματείων είναι κρίσιμος ο ρόλος των κλαδικών και διακλαδικών συνδικαλιστικών οργανώσεων.

Οι αγώνες και οι απεργίες είναι το κυρίαρχο όπλο μας, η δύναμή μας, αλλά ο πόλεμος είναι πολυεπίπεδος και ο δρόμος μακρύς, πράγμα που σημαίνει πως πρέπει να αξιοποιούμε όλα τα διαθέσιμα εργαλεία και τα κανάλια πίεσης παράλληλα με την κινηματική δράση. Δημιουργεί ελπίδα η αυθόρμητη κινητοποίηση αλλά για να έχουμε περισσότερες αυθόρμητες κινητοποιήσεις και συσπείρωση του εργατικού κόσμου χρειάζεται επίσης συντονισμός και στρατηγική.

Επί παραδείγματι, το ζήτημα της Υγιεινής και της Ασφάλειας στην εργασία τόσο για τους εργαζόμενους όσο και για τους πολίτες. Ζήτημα που αναδεικνύεται σχεδόν καθημερινά με τον πιο τραγικό τρόπο με απώλειες ανθρώπινων ζωών. Ζήτημα στο οποίο η αδιαφορία των εργοδοτών και των κυβερνήσεων είναι εγκληματική και διαχρονική. Η αποτελεσματική αντιμετώπισή του απαιτεί συντονισμό για την έρευνα, την ενημέρωση, την οργάνωση των παρεμβάσεων. Στο κομμάτι της Υγιεινής κι Ασφάλειας θα μπορούσε το Εργατικό Κέντρο να συντονίσει δράσεις ενημέρωσης και παροχή εξειδικευμένης βοήθειας σε σωματεία εργαζομένων με έμφαση στα επικίνδυνα επαγγέλματα.

Οι εργαζόμενοι δεν έχουμε να περιμένουμε τίποτα από τη διαδοχή στη διακυβέρνηση της χώρας που θα φέρουν οι προσεχείς εκλογές. Έχουμε μόνο τους αγώνες μας, τους συντρόφους μας και προτάσσουμε τα δίκαια αιτήματά μας.

Αξιολόγηση: Η σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι και πλημμύρισε το ποτάμι της οργής

Του Άκη Σωτηρόπουλου,
εκπαιδευτικού,
μέλους της Ε.Γ. της ΑΔΕΔΥ

Πολύ πλούσιο ήταν το προηγούμενο διάστημα σε εξελίξεις όσον αφορά τον χώρο της εκπαίδευσης και μάλιστα και σε κινηματικό επίπεδο. Η πολιτική ηγεσία του υπουργείου Παιδείας επιβεβαίωσε για μια ακόμη φορά ότι θεωρεί την αξιολόγηση κομβικό και ταυτοτικό ζήτημα της πολιτικής της και έδειξε αποφασισμένη να την εφαρμόσει ακόμη και λίγους μήνες πριν τις εκλογές. Με κυνικό τρόπο μάλιστα, ανακοίνωσε ότι πρώτοι οι νεοδιόριστοι του 2020 «θα γευτούν» την αξιολόγηση, καθώς η μονιμοποίησή τους –που έπρεπε να έχει ολοκληρωθεί από τον περασμένο Οκτώβριο– θα εξαρτηθεί από το αποτέλεσμα της αξιολόγησής τους. Φρόντισε μάλιστα με έπαρση να επισημάνει ότι «μετά από 41 χρόνια επανέρχεται η αξιολόγηση» κλείνοντας το μάτι στα πιο συντηρητικά τμήματα του εκλογικού της ακροατηρίου και δίνοντας το έναυσμα να ξεκινήσει στα social ένα χυδαίο πάρτυ κοινωνικού αυτοματισμού και κανιβαλισμού με τις γνωστές αθλιότητες περί «τεμπέληδων εκπαιδευτικών που αρνούνται την αξιολόγηση».

Ωστόσο, όλα αυτά λειτούργησαν συσπειρωτικά για τον κλάδο, καθώς αποκαλύφθηκαν πλήρως οι πραγματικές προθέσεις του υπουργείου και πείστηκαν και οι πιο δύσπιστοι/ες ότι με την αξιολόγηση το ρολόι της εκπαιδευτικής ιστορίας της χώρας γυρίζει στις δεκαετίες του '50 και του '60 και στον επιθεωρητισμό, που είναι συνδεδεμέ-

νος με τις πιο αντιδραστικές στιγμές του δημόσιου σχολείου. Συνειδητοποιήθηκε ότι η αξιολόγηση αποτελεί τον δούρειο ίππο της κυβερνητικής πολιτικής και πίσω από τις μεγαλοστομίες για τη βελτίωση του εκπαιδευτικού συστήματος κρύβονται η κατηγοριοποίηση των σχολείων, η ιδιωτικοποίηση και η ισοπέδωση των εργασιακών δικαιωμάτων των εκπαιδευτικών και των αντίστοιχων μορφωτικών των μαθητρι(ών), καθώς η μετατροπή των σχολείων σε επιχειρήσεις που θα διοικούνται από τους διευθυντές-μάντζερ θα καταστήσει αυτούς/ες και τους γονείς τους πελάτες που θα πρέπει να βάλουν βαθιά το χέρι στην τσέπη, για να μπορέσουν να ξεπεράσουν τις ελάχιστες βάσεις εισαγωγής και τους υπόλοιπους φραγμούς για να διεκδικήσουν μια θέση στα δημόσια ΑΕΙ.

Απεργία και μαζικά συλλαλητήρια

Έτσι, ξεκινά πρώτα στην πρωτοβάθμια, και με πιο διστακτικά βήματα στη δευτεροβάθμια, ένα τεράστιο κίνημα αντίστασης στην αξιολόγηση, που αποτυπώνεται σε πολύ μαζικές γενικές συνελεύσεις ΣΕΠΕ και ΕΛΜΕ ενόψει των ολομελειών που θα ακολουθούσαν, για να μορφοποιηθεί το πρόγραμμα δράσης. Πρώτη η ΔΟΕ ανακοινώνει απεργία-αποχή από την ατομική αξιολόγηση, στάσεις εργασίας για να μην επιτραπεί η είσοδος των αξιολογητών στα σχολεία και 24ωρη απεργία στις 15/2. Ανάλογες αποφάσεις λαμβάνονται και από την ΟΛΜΕ και είναι αξιοσημείωτο ότι και στις δύο ομοσπονδίες ακόμη και οι δυνάμεις που την περσινή χρονιά υπονόμισαν την απεργία-αποχή από την αξιολόγη-

ση της σχολικής μονάδας και έσπασαν το αγωνιστικό μπλοκ (ΠΑΣΚ – ΣΥΡΙΖΑ), τώρα συστρατεύτηκαν, με αποτέλεσμα οι αποφάσεις να περάσουν από τις συνελεύσεις προέδρων με ποσοστά άνω του 95%. Είναι χαρακτηριστικό ότι ακόμη και οι δυνάμεις της ΔΑΚΕ επέλεξαν τη στάση της ανοχής και του λευκού, για να μην ταυτιστούν δημοσίως τουλάχιστον με τις αντιδραστικές επιλογές του υπουργείου.

Η απεργία και το συλλαλητήριο της 15/2 σημείωσαν τεράστια επιτυχία πανελλαδικά και πέτυχαν πολύ υψηλά ποσοστά συμμετοχής, που με εξαίρεση την απεργία του Οκτώβρη του 2021, ο κλάδος είχε πολύ καιρό να δει. Το γεγονός ότι αυτή η απεργία βρήκε κοινό βηματισμό με τις κινητοποιήσεις στον χώρο της τέχνης έδωσε μια άλλη δυναμική, και σε συνδυασμό με τις αντίστοιχες στον χώρο της υγείας μια εβδομάδα μετά, αναδείχθηκαν οι νεοφιλελεύθερες εμμονές της κυβέρνησης, το μεγάλο ζήτημα των ιδιωτικοποιήσεων αγαθών και υπηρεσιών, της υποστελέχωσης του δημοσίου, της ακρίβειας και των μισθών.

Ανάγκη κλιμάκωσης

Έτσι μπορούμε να ερμηνεύσουμε τα ανατακλαστικά που επέδειξε η ελληνική κοινωνία στο έγκλημα των Τεμπών. Το τραγικό αυτό περιστατικό, που ήρθε να προστεθεί στο τραγικό συμβάν σε δημοτικό σχολείο των Σερρών τον περασμένο Δεκέμβρη, έδειξε με τον πιο οδυνηρό τρόπο ότι η απόσυρση του κράτους και οι ιδιωτικοποιήσεις αγαθών και υπηρεσιών ενίοτε κοστίζουν ανθρώπινες ζωές. Γι' αυτό και κάθε μέρα σχεδόν το κέντρο της Αθήνας και της Θεσ/νίκης γεμί-

ζουν διαδηλωτές/τριες που ενώνονται κάτω από το σύνθημα «τα κέρδη τους / οι ζωές μας».

Διαμορφώνεται μια νέα πραγματικότητα στο κίνημα. Τίποτα δεν είναι πλέον το ίδιο. Η κυβέρνηση δεν μπορεί να αξιοποιήσει αποτελεσματικά ούτε την καταστολή, ούτε την κατευθυνόμενη πληροφόρηση, ούτε το νόμο Χατζηδάκη με τον οποίο έβγαζε με περισσή ευκολία τις απεργίες παράνομες και καταχρηστικές. Τώρα όλοι γνωρίζουν πως οι σιδηροδρομικοί απεργούσαν με αίτημα την ασφάλεια των μεταφορών, οι υγειονομικοί το ποιοτικό δημόσιο σύστημα υγείας και οι εκπαιδευτικοί το σύστημα δημόσιας παιδείας για όλα τα παιδιά του ελληνικού λαού. Δε θα τολμήσουν να προσφύγουν στα δικαστήρια, γιατί ξέρουν ότι θα βρουν απέναντι όλο τον λαό.

Τώρα χρειάζεται γενικός πανεργατικός ξεσηκωμός. Είναι πολύ θετική εξέλιξη η μετατροπή της 8ης Μάρτη σε γενική απεργία από ΑΔΕΔΥ και ΕΚΑ. Οι εργαζόμενοι μπορούν τώρα να διεκδικήσουν όσα τους έκλεψαν τα μνημόνια, αλλά κυρίως μπορούν και πρέπει να παλέψουν για να παραμείνουν δημόσια τα αγαθά και οι υπηρεσίες.

Οι εκπαιδευτικοί έχουν διαδικασίες ολομελειών από τις 11 ως τις 13 Μάρτη και πρέπει να κρατήσουν αρραγές το αγωνιστικό μέτωπο. Οι παρατάξεις στις εκπαιδευτικές ομοσπονδίες οφείλουν να αρθούν στο ύψος των περιστάσεων και πέρα από κομματικούς ή εκλογικούς σχεδιασμούς να λειτουργήσουν όπως οφείλει να λειτουργεί ο ακηδεμόνευτος συνδικαλισμός: το συνδικάτο ως χώρος συσπείρωσης και μαζικής ταξικής πάλης που θα διεκδικεί και θα νικά!

Η Κρήτη εργαστήριο «ανάπτυξης» και πολέμου

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Του Μάριου Διονέλλη,
δημοσιογράφου, υπεύθυνου
Τύπου του ΜέΡΑ25 στην Κρήτη

Εδώ και χρόνια η Κρήτη συγκεντρώνει όλα εκείνα τα χαρακτηριστικά που την μετατρέπουν σε ένα πραγματικό «εργαστήριο» ιδιωτικοποιήσεων και νεοφιλελευθερισμού. Με την ανοχή του πολιτικού προσωπικού, με το σταθερό ποντάρισμα στον επαρχιωτισμό των τοπικών παραγόντων που «θα φέρουν το μεγάλο έργο στο χωριό» και δυστυχώς με την ανοχή σε μεγάλο βαθμό των πολιτών – ψηφοφόρων. Μια μόνο περιληπτική ματιά στην αναπτυξιακή λογική που κυριάρχησε στο νησί την τελευταία δεκαετία φτάνει για να δεις τη μεγάλη εικόνα:

Τουρισμός

«Ανάπτυξη» βαφτίστηκε η ξέφρενη αύξηση των ξενοδοχείων και των επενδυτικών σχεδίων στον τουρισμό, σε προστατευόμενες περιοχές, σε χώρους ιδιαίτερου κάλους (Τοπλού, Κόλπος Μιραμπέλου, Φαλάσαρνα, Παλίγκρεμνος κ.α.) ακολουθώντας το ίδιο άναρχο μοντέλο των δεκαετιών του '80 και του '90 που παράγει νεκρούς όπως πρόσφατα στην Αγία Πελαγία. «Ανάπτυξη» βαφτίστηκε το συγχωροχάρτι από τις κυβερνήσεις ΣΥΡΙΖΑ και ΝΔ στις καταπατήσεις αιγιαλού και δημόσιου χώρου και τα ανεκτέλεστα πρωτόκολλα καταδράσης που μένουν στα συρτάρια. «Ανάπτυξη» βαφτίστηκε και το αναμενόμενο καζίνο στην εκπονημένη έκταση της πρώην αμερικανικής βάσης στις Γούρνες που ψήφισε ο ΣΥΡΙΖΑ και φέρνει η ΝΔ στα πρότυπα της συνεργασίας για το «Ελληνικό». «Ανάπτυξη» ονομάζουν και τη μεταφορά του αεροδρομίου Ηρακλείου 40 χιλιόμετρα μακριά από την πόλη αυξάνοντας ραγδαία το μεταφορικό κόστος για τους πολίτες για να εξυπηρετηθούν, υποτίθεται, περισσότεροι τουρίστες. «Ανάπτυξη» ήταν και η ανυπολόγιστη καταστροφή στον αγροτικό τομέα με 250.000 ξεριζωμένες ελιές στο Καστέλλι και απώλεια εσόδων 12,5 εκατομμυρίων μόνο για φέτος στους αγρότες. «Ανάπτυξη», τέλος, βαφτίζεται και η υποθήκευση του σημερινού αεροδρομίου-φιλέτου δίπλα στο λιμάνι που ενώ μπορούσε να επεκταθεί και να λειτουργήσει για άλλα 50 χρόνια, προορίζεται και αυτό για την ΤΕΡΝΑ και για εμπο-

ρικές χρήσεις, μαρίνες κτλ. Και αν περίμενε κάποιος όλα αυτά να έχουν τουλάχιστον ένα αποτύπωμα στο εργατικό δυναμικό του νησιού μάλλον θα περιμένει για πολύ ακόμα. Υποαμοιβόμενες δουλειές στον τουρισμό-επισιτισμό, ξενοδοχεία-γαλέρες με απάνθρωπα ωράρια και άφαντη Επιθεώρηση Εργασίας. Αυτή την «ανάπτυξη» απολαμβάνουν οι πάνω από 100.000 εργαζόμενοι στον τουριστικό κλάδο του νησιού.

Ενέργεια – εξορύξεις

Και εδώ το μοντέλο είναι το ίδιο. Τα επενδυτικά σχέδια επελαύνουν προσπαθώντας να κάμψουν με ύπουλα μέσα και με τη βοήθεια των τοπικών ΜΜΕ τις αντιδράσεις των κατοίκων εκεί όπου φυτεύεται με το ζόρι η «πράσινη ανάπτυξη». Περισσότερες από 350 ανεμογεννήτριες έχουν σκαρφαλώσει στις βουνοκορφές της Κρήτης και με την υποθαλάσσια ηλεκτρική διασύνδεση λογαριάζουν να τις πενταπλασιάσουν μέσα στα επόμενα χρόνια. Δασικές εκτάσεις μετατρέπονται σε γήπεδα αιολικών πάρκων και παραγωγική γη αφαιρέθηκε από τους αγρότες με την υπόσχεση φτηνότερου ρεύματος, που φυσικά όχι μόνο δεν είδαν αλλά σήμερα στενάζουν κάτω από τη βαριά σκιά τόσο των ανεμογεννητριών όσο και του χρηματιστηρίου ενέργειας. Στην ίδια λογική και τα λιγοστά ούτως ή άλλως αποθέματα νερού που κι αυτά -κόντρα σε κάθε έννοια χωροταξικού σχεδιασμού- προορίζονται για την παραγωγή ενέργειας, κλέβοντας ζωτικό χώρο από την άρδευση και την ύδρευση. Είναι όλα αυτά «ανάπτυξη»; Ναι μας έλεγαν

για χρόνια δεξιοί, κεντρώοι αλλά και αριστεροί: «Η πράσινη ενέργεια θα μας απεξαρτήσει από τα ορυκτά καύσιμα», μας είπαν.

Μόνο που όταν ήρθε η ώρα των εξορύξεων το πολιτικό προσωπικό είπε και πάλι «ναι σε όλα». Ο ΣΥΡΙΖΑ υπέγραψε τις συμβάσεις και η ΝΔ τις υλοποιεί ξεκινώντας την καταστροφή του θαλάσσιου οικοσυστήματος αλλά και βάζοντας σε τεράστιο κίνδυνο την οικονομική ζωή του νησιού (τουρισμό – αλιεία) από ένα πιθανό ατύχημα. Οι εξορύξεις στην Κρήτη προγραμματίζονται σε τεράστια βάθη 3-4 χιλιομέτρων (τα μεγαλύτερα παγκοσμίως) την ώρα που μας λένε να μην ανησυχούμε γιατί και στη Θάσο γίνονται τόσα χρόνια εξορύξεις χωρίς πρόβλημα (μόνο που εκεί γίνονται στα 50 μέτρα βάθος!). Και φυσικά με τα έσοδα από τις γεωτρήσεις να προορίζονται για την Exxon Mobil παραπλανώντας τις λαϊκές μάζες με το αφήγημα της ατάρκειας, του φτηνότερου γεμίσματος στο ρεζερβουάρ ή ακόμα και της μετατροπής της χώρας σε... Κατάρ.

Πόλεμος

Και αν δεν πειστούμε από τα προτάγματα της ανάπτυξης, αν ακόμα υπάρχουν κάποιοι που αμφισβητούν το μοντέλο ιδιωτικοποιήσεων των πάντων, του δημόσιου χώρου, των προστατευόμενων περιοχών, του αέρα και των θαλασσών τότε υπάρχει το φόβητρο του πολέμου για να κάμψει και τις τελευταίες αντιδράσεις. Ακόμα και εκπρόσωποι της μνημονιακής Αριστεράς παπαγάλισαν στο νησί πως το δικό μας «ναι» στις εξορύξεις «χάλασε τα σχέδια του Ερντογάν» και πως οι θά-

λασες της Κρήτης μπήκαν σφήνα στο Τουρκολυβικό σύμφωνο, καθιστώντας την Κρήτη γεωστρατηγικό τοπόσημο ύψιστης σημασίας, όχι μόνο για το ενεργειακό αλλά και για τα βαριά εθνικά θέματα, με τα οποία δεν πρέπει να παίζουμε. Ωραίο το παραμύθι και με κακό δράκο (Ερντογάν), όπως όλα τα παραμύθια. Για ακόμα μία φορά όμως «Μας σκάβουν τον λάκκο» όπως φωνάζει εδώ και χρόνια η σχετική πρωτοβουλία αγωνιστών και στις δύο πλευρές του Αιγαίου (και στην Κρήτη) βυθίζοντας τις χώρες βαθύτερα στη δίνη του πολέμου και της εχθρότητας.

Για την Κρήτη, ο πόλεμος είναι ούτως ή άλλως εδώ. Ήταν με τους πολέμους του Κόλπου, της Συρίας και της Λιβύης όταν πάνω από τα κεφάλια των Χανιωτών απογειώνονταν τα πολεμικά αεροπλάνα που σκότωναν αμάχους. Είναι και πάλι, με την όλο και μεγαλύτερη εμπλοκή στον πόλεμο της Ουκρανίας. Η διατήρηση και επέκταση (πάλι επί ΣΥΡΙΖΑ και στη συνέχεια επί ΝΔ) της νατοϊκής βάσης της Σούδας εγγυάται τη συνεχή εμπλοκή και στοχοποίηση του νησιού, που εκτός από τους αναπτυξιακούς στόχους θα επιτύχει ταυτόχρονα να είναι και στη «σωστή πλευρά της Ιστορίας».

Η «ανάπτυξη» τους βαδίζει χέρι-χέρι με τον πόλεμο, παρόλο που τα αφηγήματα της οικονομικής, ενεργειακής, εθνικής ασφάλειας καταρρέουν κάθε μέρα με πάταγο.

Το βασικό ερώτημα που έχουν να απαντήσουν οι πολίτες (και) στην Κρήτη είναι «Για ποιον;» Οικονομική μεγέθυνση, ανάπτυξη, ενέργεια, ασφάλεια για ποιον; Για τους λαούς ή για τις πολυεθνικές;

Μουντιάλ 2030: Να αποτρέψουμε την εγκληματική υποψηφιότητα Ελλάδας-Σ. Αραβίας-Αιγύπτου

Ολόκληρο
στο [RProject.gr](#)

Του Νικόλα Κολυτά

Λίγους μόνο μήνες μετά το αιματοβαμμένο Μουντιάλ του Κατάρ και η συζήτηση για συνδιοργάνωση του Μουντιάλ του 2030 από τη Σαουδική Αραβία, την Ελλάδα και την Αίγυπτο ξαναοίγει. Πρόκειται για μια ωμή πρόκληση για την εργατική τάξη που έχασε το μέτρημα των νεκρών της στα γήπεδα των πετροδολάρων τα προηγούμενα χρόνια. Όμως, ποιος νοιάζεται για το αίμα των εργατών και για τα καταπατημένα δικαιώματα χιλιάδων ανθρώπων όταν μιλάμε για... μίζες και κέρδη;

Νέος πόλος ποδοσφαιρικού κέρδους

Το Μουντιάλ του Κατάρ κατέστησε σαφές ότι ένας νέος πόλος χρηματοδότησης και κέρδους ανοίγεται για την παγκόσμια ποδοσφαιρική βιομηχανία. Το αραβικό μπάσιμο στο δημοφιλέστερο σπορ του πλανήτη είναι το ακριβό περιτύλιγμα πίσω από το οποίο κρύβονται ευρύτερες επιχειρηματικές και γεωπολιτικές επιδιώξεις.

Μιλάμε για ασύλληπτα ποσά, τα οποία ακούγοντάς τα κάποιοι πραγματικά ζαλίζονται. Όμως δεν αρκεί απλώς η είσοδος και η επένδυση σε ένα ποδοσφαιρικό club ούτε η τέλεση συγκεκριμένων αγώνων στη Σαουδική Αραβία, ώστε ο πλούσιος αραβικός κόσμος να κάνει σαφή την παρουσία του στο ποδόσφαιρο. Χρειάζεται η θεσμική επικύρωση και αναγνώριση της παρουσίας του στο σπορ μέσα από την ανάληψη κορυφαίων διοργανώσεων. Και η σημασία αυτής της επιδίωξης έγινε ορατή με τον πιο emphaticό τρόπο στο πρόσφατο Μουντιάλ του Κατάρ. Οι διοργανωτές δαπάνησαν πολλά δισεκατομμύρια ευρώ για την οικοδόμηση των σταδίων του θανάτου, εμπλέχτηκαν σε διεθνή σκάνδαλα χρηματισμού ευρωβουλευτών όπως το Qatar Gate, έκλεισαν μεγάλα επιχειρηματικά deals, εξαγόρασαν κυριολεκτικά τη FIFA και τους εκπροσώπους της και δε δίστασαν ακόμη και την ώρα της απονομής του τροπαίου να φορέσουν την παραδοσιακή φορεσιά τους στον τροπαιούχο Λιονέλ Μέσι.

Σαουδάραβες και Μητσοτάκης

Μέσα σε αυτή την αδηφαγία και κερδολαγνία, ακούγεται εδώ και μήνες η φήμη ότι οι Σαουδάραβες θέλουν να αναλάβουν τη διοργάνωση του Μουντιάλ του 2030. Όμως, επειδή είναι πολύ δύσκολο να πετύχουν κάτι τέτοιο, μόλις 8 χρόνια μετά τη διοργάνωση του Μουντιάλ από αραβική χώρα, χρειάζονται ένα πειστικό προκάλυμμα. Η Ελλάδα του Κυριάκου Μητσοτάκη φαίνεται πως φάνηκε πρόθυμη να παίξει αυτό το ρόλο. Το ρόλο του «μπροστινού» δηλαδή ώστε να εξυηρηθούν τα ευρύτερα σαουδαραβικά συμφέροντα. Αυτό μάλιστα αποδεικνύεται από την επίσκεψη του Κυριάκου Μητσοτάκη στη Σαουδική Αραβία τον Ιούλιο του 2022, αλλά και από το γεγονός ότι ο Μοχάμεντ Μπιν Σαλμάν, ο διάδοχος του θρόνου στη Σαουδική Αραβία, επέλεξε την Αθήνα ως πρώτη πόλη επίσκεψής του στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σπάζοντας εδώ την απομόνωσή του λόγω της δολοφονίας Κασόγκι.

Οι φήμες όμως έχουν γίνει πλέον βάσιμες πληροφορίες. Ένα αποκλειστικό άρθρο του Politico αναφέρει ότι οι Σαούντ προσφέρθηκαν να πληρώσουν αποκλειστικά οι ίδιοι για την κατασκευή νέων γηπέδων σε Ελλάδα και Αίγυπτο εάν συμφωνήσουν τα δύο κράτη να συνεργαστούν στο Μουντιάλ του 2030, με αντάλλαγμα να πάρει η Σαουδ. Αραβία τα 3/4 των αγώνων. Πρόκειται για μια προσφορά δισεκατομμυρίων ευρώ, η οποία σύμφωνα με πηγές του ίδιου μέσου, συζητήθηκε κατά την επίσκεψη του Έλληνα πρωθυπουργού στο Ριάντ τον Ιούλιο του 2022. Κάπως έτσι μετά την εξαγορά ευρωβουλευτών, έχουμε πιθανώς και την πρώτη εξαγορά πρωθυπουργού, τάζοντάς του λαγούς με πετραχήλια. Οι Σαουδάραβες ποντάρουν πολλά στην υποτακτικότητα του Μητσοτάκη στο κέρδος, καθώς το επιχειρημά τους για την ανάληψη του θεσμού είναι ότι αυτός θα διεξαχθεί σε τρεις ηπείρους. Πρόκειται για ένα δυνατό επιχειρηματικό απέναντι στις ανταγωνιστικές συμπράξεις Ισπανίας, Πορτογαλίας και Ουκρανίας από τη μία, και Αργεντινής, Ουρουγουάης, Παραγουάης και Χιλής από την άλλη, ενόψει της διάσκεψης της FIFA το 2024.

Αδιαφορία στο έγκλημα

Όλα τα παραπάνω είναι βάσιμα και με το παραπάνω. Μετά την αποκάλυψη του Politico, ο υφυπουργός Αθλητισμού Λευτέρης Αυγενάκης, με τιτίβισμά του στο twitter, έσπευσε να διαψεύσει τα περί «εξαγοράς» του πρωθυπουργού, χωρίς όμως να διαψεύδει την ύπαρξη σοβαρών συννομολιών ανάμεσα στις τρεις χώρες. Ο πρόεδρος της FIFA, Τζιάνι Ινφαντίνο, όταν ρωτήθηκε για το ενδεχόμενο επαναδιοργάνωσης του Μουντιάλ από Αραβική χώρα δήλωσε «γιατί όχι;», ενώ παράλληλα τόνισε ότι μια ενδεχόμενη υποψηφιότητα Σαουδικής Αραβίας-Ελλάδας-Αιγύπτου, θα ανεβάσει το επίπεδο του ανταγωνι-

Μυρίζονται τρελά κέρδη και σπεύδουν να υποκλιθούν στα σαουδαραβικό επιχειρείν με τον πιο γλοιώδη τρόπο

σμού καθώς «θα ωθήσει κάθε υποψηφιότητα να πράξει το καλύτερο».

Όλοι οι παραπάνω μυρίζονται τρελά κέρδη και σπεύδουν να υποκλιθούν στα σαουδαραβικό επιχειρείν με τον πιο γλοιώδη τρόπο. Ξεχνούν βέβαια αυτά που δεν μπορούμε να ξεχάσουμε όλοι οι υπόλοιποι. Ότι μιλάμε για κράτη στα οποία οι γυναίκες και τα μέλη της Lgbtqi κοινότητας δέχονται πρωτοφανή καταπάτηση δικαιωμάτων. Ότι μιλάμε για καθεστώτα που ακόμη και για μια μη αρεστή ανάρτηση στο ίντερνετ μπορεί να βρεθεί κάποιος με παραπάνω από δέκα χρόνια φυλάκιση στην πλάτη. Ότι μιλάμε για χώρες στις οποίες στο όνομα του κέρδους σκοτώνονται σε εργατικά κάτεργα χιλιάδες εργάτες, καθώς επικρατούν επίσημα συνθήκες «κυριολεκτικής» σκλαβιάς. Ότι μιλάμε για γεωπολιτικές δυνάμεις που επιχειρούν να αναδιατάξουν το σκηνικό στη Μέση Ανατολή και τον αραβικό κόσμο είτε βομβαρδίζοντας άλλα κράτη όπως η Υεμένη, είτε επιχειρώντας να ηγεμονεύσουν στην ευρύτερη περιοχή νομιμοποιώντας τα εγκλήματά τους μέσα από φαντασμαγορικές πολιτισμικές εκδηλώσεις. Πολλά από τα παραπάνω

έχουν καταγγείλει επανειλημμένως διεθνείς οργανισμοί προστασίας δικαιωμάτων με προεξάρχουσα τη Διεθνή Αμνηστία που έχει αντιταχθεί στο κλείσιμο του ματιού από τη FIFA στη Σαουδική Αραβία.

Ανάγκη ξεκάθαρης αντίθεσης

Ας είμαστε όμως ξεκάθαροι. Η υποβολή κοινής υποψηφιότητας Ελλάδας-Σαουδικής Αραβίας-Αιγύπτου εντάσσεται σε μια ευρύτερη, γεωπολιτικού χαρακτήρα στρατηγική συμφωνία και συμμαχία. Πρόκειται για ένα τρίγωνο χωρών που επιχειρούν να αναβαπτισθούν στο διεθνές σκηνικό, από διαφορετικές αφετηρίες και με διαφορετικές επιδιώξεις η κάθε μία. Το ποδόσφαιρο είναι απλώς ο άρτος και το θέαμα, πίσω από ευρύτερα συμφέροντα, σε μια περιοχή του χάρτη όπου οξύνονται οι ανταγωνισμοί και ελλοχεύουν πολλοί κίνδυνοι. Είναι σαφές ότι το εργατικό κίνημα και η Αριστερά πρέπει να αντιταχθούν σε αυτή την εγκληματική υποψηφιότητα. Οι πρόσφατες καταγγελίες από τα κάτεργα του Κατάρ πρέπει να λειτουργήσουν προειδοποιητικά. Σε καμία περίπτωση να μην επιτρέψουμε στο όνομα του ποδοσφαίρου να μετατραπεί η Ελλάδα σε ένα εργατικό κολαστήριο, όπου κερδισμένοι θα είναι οι εργολάβοι, οι χορηγοί και οι πάσης φύσεως μεγαλοπαράγοντες.

Πρέπει από τώρα, όσο είναι ακόμη νωρίς, να υψώσουμε την αντίθεσή μας στη συνδιοργάνωση του Μουντιάλ από κοινού με το αντιδραστικό βασίλειο της Σαουδικής Αραβίας και το ανελεύθερο καθεστώς της Αιγύπτου. Και σε αυτή την κατεύθυνση πρέπει να στηθούν πρωτοβουλίες ενημέρωσης για το τι θα σήμαινε ένα τέτοιο ενδεχόμενο. Στην Ελλάδα που οι εργαζόμενοι ακόμη πληρώνουν τη φούσκα των Ολυμπιακών Αγώνων του 2004, την ώρα που τα ολυμπιακά ακίνητα είτε σπαίζουν, είτε ιδιωτικοποιούνται, έχουμε και την εμπειρία και την αντίληψη να κατανοήσουμε τι διακυβεύεται από μια τέτοια πρόταση. Απέναντι στις εξαγορασμένες συμφωνίες των από πάνω, πρέπει να προβάλλουμε τη δύναμη των από κάτω. Απέναντι στα φαντασμαγορικά θεάματα, πρέπει να αποκαλύψουμε την ταξική βαναυσότητα. Απέναντι στα κέρδη τους πρέπει να υπερασπιστούμε τη ζωή μας.

Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική μπροστά στην πρόκληση των εκλο

Του Αντώνη Νταβανέλου

Ο «χώρος» της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς διατηρεί στην Ελλάδα σημαντικές δυνατότητες παρέμβασης και ρόλου στο μαζικό κίνημα και στους πολιτικούς αγώνες. Διατηρεί σχέσεις με ένα ευρύτερο κινηματικό και πολιτικό δυναμικό, πολύτιμο για τις εξελίξεις.

Όμως οι σχέσεις αυτές δεν μετασχηματίζονται αυτόματα σε εκλογικές δυνατότητες. Αυτό προϋπέθετε και προϋποθέτει σημαντικές πολιτικές πρωτοβουλίες.

Από την αρχή των σχετικών διεργασιών υποστηρίξαμε ότι θα ήταν απαραίτητη μια ενωτική πρωτοβουλία (στο φάσμα από την ANΤΑΡΣΥΑ ως την ΛΑΕ) που θα μπορούσε να συγκροτήσει τον «κορμό» μιας εκλογικής παρέμβασης. Θεωρούσαμε και θεωρούμε αυτήν την ενωτική συγκρότηση εκλογικής/πολιτικής συμμαχίας ως αναντικατάστατη προϋπόθεση για να αντιμετωπιστούν τα «διλλήματα» που θα θέσουν οι εκλογές για να αντιμετωπιστεί η πίεση της «χρήσιμης ψήφου», αλλά και για να μπορέσει να κάνει κανείς «τακτικές» απέναντι σε πιο μαζικά αριστερά ρεύματα όπως κυρίως το ΚΚΕ αλλά και το ΜΕΡΑ25.

Σήμερα είναι φανερό ότι αυτές οι διεργασίες δεν έφτασαν σε επιτυχία. Ο κατακερματισμός θα γίνει μεγαλύτερος και ο κίνδυνος ενός κακού εκλογικού αποτελέσματος μπορεί να αποδειχθεί παράγοντας αποσυμπίεσης στην επόμενη κρίσιμη περίοδο.

Τα συμπεράσματα από αυτή τη διεργασία θα πρέπει να συζητηθούν σοβαρά, χωρίς όμως πρόθεση πολεμικής και με την προσοχή στραμμένη στα πολιτικά καθήκοντα της επόμενης ημέρας που, σε όλα τα προβλεπόμενα κυβερνητικά σενάρια, θα είναι αποφασιστικής σημασίας για τον κόσμο μας.

ΛΑΕ και ΜΕΡΑ25

Η ΛΑΕ, με απόφαση της Συνδιάσκεψής της, πήρε μέρος στις διεργασίες για την ενωτική συγκρότηση της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, συμπληρώνοντας με την πρόταση «απευθύνσης» στο ΚΚΕ και στο ΜΕΡΑ25, για μια ευρύτερη ενότητα απέναντι στο καταθλιπτικό δίλημμα «Μητσοτάκης ή Τσίπρας;». Όπως είναι φανερό, αυτή η κατεύθυνση δεν είναι η ίδια με μια α λα καρτ εκλογική και πολιτική συνεργασία μεταξύ ΛΑΕ και ΜΕΡΑ25, όπως τελικά αποφάσισε το Πολιτικό Συμβούλιο της ΛΑΕ στις 24/2

Κυρίως πρέπει να βγουν σοβαρά συμπεράσματα και από αυτόν τον (αποτυχημένο) γύρο διεργασίας. Και όσες/όσοι τα βγάλουν, οφείλουν να λειτουργήσουν ως σταθερός και μόνιμος «πόλος» πρωτοβουλίας.

και ενώ είχε προηγηθεί η ανοιχτή συνεδρίαση της ΚΕ του ΜΕΡΑ25 όπου ανακοινώθηκε η «Συμμαχία για τη Ρήξη».

Είναι αλήθεια ότι το ΜΕΡΑ25 έχει στο τελευταίο διάστημα ριζοσπαστικοποιήσει τις θέσεις του, τουλάχιστον σε ορισμένα ζητήματα (ενέργεια, εξορύξεις, δικαιώματα κλπ). Είναι αλήθεια ότι, μετά το συνέδριό του, πήρε κάποια μέτρα οργανωτικής συγκρότησης σε διαφορά με τα προηγούμενα ακραία «αρχηγοκεντρικά» χαρακτηριστικά του. Είναι αλήθεια ότι έχουν αυξηθεί οι συνεργασίες με τον κόσμο της ριζοσπαστικής Αριστεράς στο δρόμο και στο κίνημα.

Όμως παραμένουν σημαντικές «εκκρεμότητες». Ο Γ. Βαρουφάκης κάλεσε πρόσφατα από την Κούβα για ένα «σύγχρονο κίνημα αδεσμεύτων», κάλεσμα που απευθύνεται στις κυβερνήσεις του παλιού «Τρίτου Κόσμου» (που σήμερα, συχνά, είναι ακραία νεοφιλελεύθερες κυβερνήσεις και απολυταρχικά καθεστώτα), αλλά και για μια «Μεσογειακή Περιφερειακή Διάσκεψη» (Με τη Μελόνη της Ιταλίας; Με τον Σίσι της Αιγύπτου;) προκειμένου να διαμορφωθεί μια δύναμη αντίστασης στο σύγχρονο ιμπεριαλισμό. Δεν νομίζουμε ότι αυτά ταυτίζονται ούτε με τον «τερματισμό της Νατοϊκής πρόσδεσης της χώρας», ούτε με «τη ρήξη με την ολιγαρχική-αντιδημοκρατική ΕΕ που δεν μεταρρυθμίζεται, δεν αλλάζει, αλλά ανατρέπεται» όπως λέει η απόφαση του ΠΣ της ΛΑΕ.

Το πιο σημαντικό ζήτημα παραμένει η προοπτική συμμετοχής του ΜΕΡΑ25 σε «προοδευτική» κυβέρνηση συνεργασίας μαζί με τον ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ. Είναι αλήθεια ότι ο Γ. Βαρουφάκης απέρριψε αυτήν την προοπτική με το δημόσιο κάλεσμά του προς τις δυνάμεις της «αυπότακτης Αριστεράς». Είναι όμως εξίσου αλήθεια ότι, λίγες μέρες μετά, κάλεσε τα μέλη της βάσης του ΣΥΡΙΖΑ και του ΚΚΕ «να πιέσουν

τις ηγεσίες» ώστε να παραμείνει ανοιχτή η προοπτική μιας «προοδευτικής κυβέρνησης». Πιθανόν να είναι τακτικισμός, ίσως όμως και όχι. Το γεγονός είναι ότι η κάλη θα είναι κυριολεκτικά γκαστρωμένη και ότι μεταξύ πρώτης και δεύτερης Κυριακής είναι πιθανότατο να κορυφωθεί η πίεση πάνω στο ΜΕΡΑ25 για «προοδευτική» λύση στο ζήτημα της συγκρότησης κυβερνητικής πλειοψηφίας. Και, θυμίζουμε, ότι το ερώτημα μπορεί καταστατικά να παραπεμφθεί σε μια ψηφοφορία μεταξύ των μελών του ΜΕΡΑ25.

Οι σ. της ΛΑΕ εκτιμούν ότι η συγκρότηση και ο τίτλος της Συμμαχίας για τη Ρήξη «διασφαλίζει την οργανωτική, ιδεολογική και πολιτική αυτοτέλεια όσων συμμετέχουν σε αυτή». Δεν συμφωνούμε με την εκτίμηση. Η μέγιστη εφικτή προσδοκία, θα είναι μια «αυτοτέλεια» όσων στελεχών της ΛΑΕ εκλεγούν με αυτό το ψηφοδέλτιο, εάν και εφόσον εκλεγούν. Μια τέτοια απόφαση είναι ασφαλώς δικαίωμα όσων την επιλέγουν. Όμως δεν ήταν «καθαρός λογαριασμός» να συμμετέχει κανείς σε απόπειρες όπως η Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, όταν σκεφτόταν και ήταν έτοιμος να προχωρήσει με το ΜΕΡΑ25.

ΑΝΤΑΡΣΥΑ

Οι σ. της ΑΝΤΑΡΣΥΑ -και κυρίως του ΝΑΡ- θεωρούν ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι ο βασικός, αν όχι ο μοναδικός, «πόλος» που θα μπορούσε μέσω μιας κάποιας διεύρυνσής του, να καλύψει το καθήκον της ενιαίας πολιτικής και εκλογικής έκφρασης της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Προς τούτο επικαλούνται την πεποίθηση ότι η ΑΝΤΑΡΣΥΑ διαθέτει «πρόγραμμα» και μάλιστα αντικαπιταλιστικό, που συνδέει με επάρκεια τα σημερινά «τακτικά» καθήκοντα, με τους αυριανούς «στρατηγικούς» στόχους. Το πρόβλημα είναι

ότι αυτή η πεποίθηση δεν επιβεβαιώνεται στην πράξη, αλλά και στην πορεία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ φτιάχτηκε ως «μέτωπο» πριν από πολλά χρόνια, πριν από τη μεγάλη δοκιμασία της κρίσης. Είχε τις ευκαιρίες της μέσα στους μεγάλους αγώνες του 2010-13, αλλά και τις περιπέτειες της Αριστεράς (πχ τη διάσπαση του ΣΥΡΙΖΑ στις περιφερειακές εκλογές στην Αττική το 2010). Το γεγονός ότι περιορίστηκε «σε μικρή ΑΝΤΑΡΣΥΑ» σε σύγκριση με τον «μεγάλο ΣΥΡΙΖΑ» δεν οφείλεται στις επιλογές οργανώσεων όπως η ΔΕΑ, η ΚΟΕ, το Δίκτυο κ.ά. που επέλεξαν να δράσουν μέσα στις γραμμές του ΣΥΡΙΖΑ (όπως ισχυρίζεται σε διπλανές στήλες ο καθόλα σεβαστός σύντροφος Κ. Παπαδάκης), αλλά στις δικές της δυνατότητες/αδυναμίες. Έκτοτε κύλισε πολύ νερό στο αυλάκι με τις προκλήσεις-ευκαιρίες του Δημοψηφίσματος, της διάσπασης του ΣΥΡΙΖΑ, των εκλογών του Σεπτεμβρίου του 2015 κ.ο.κ. Σε αυτές η ΑΝΤΑΡΣΥΑ έχασε τμήματα όπως η ΑΡΑΣ, αλλά και αγωνιστές-στρίες προς πολλές κατευθύνσεις.

Στην τελευταία Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ (2023) αντιπροσωπεύτηκε μια μικρότερη συσπείρωση από την προηγούμενη (2018), όπου είχε αντιπροσωπευτεί μικρότερη συσπείρωση από εκείνη του 2016. Στη Συνδιάσκεψη του 2023, την απόφαση ψήφισε μια πλειοψηφία του 58% των συνέδρων. Είχε προηγηθεί η διάσπαση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ στις περιφερειακές και δημοτικές εκλογές, αλλά και η φανερή διαφοροποίηση των βασικών συνιστωσών της στην καθημερινή δράση μέσα στο κίνημα. Αυτές οι πραγματικότητες προδιαγράφουν ότι η εκλογική δυναμική της ΑΝΤΑΡΣΥΑ περιορίζεται στην «καταγραφή».

Στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ εξακολουθεί να υπάρχει ένα πολύτιμο κινηματικό και πολιτικό δυναμικό. Το σεβόμαστε και

Αριστερά γών

θέλουμε να δουλεύουμε μαζί του. Όμως η άρνηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ να πάρει πολιτική πρωτοβουλία, να αποδεχθεί την πρόκληση μιας μετωπικής-ενωτικής εκλογικής παρέμβασης, ισοδυναμεί με παραίτηση απέναντι σε μια ολοφάνερη υποχρέωση/δυνατότητα της περιόδου.

Ενωτική Κίνηση;

Απέναντι σε αυτά τα κενά είχε σημασία η διεργασία της Ενωτικής Κίνησης της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, όπου συμμετείχαν το ΣΕΚ, οι ΑΡΑΝ-Κ.Σχέδιο, η Αναμέτρηση και ανένταχτοι αγωνιστές-στρίες, αλλά και παρακολούθησαν οργανώσεις όπως η ΔΕΑ, το Ξεκίνημα, η ΑΠΟ κ.ά.

Συμμετείχαμε με πραγματικό ενδιφέρον σε όλη τη φάση των προετοιμαστικών συσκέψεων μέχρι και την εκδήλωση στο Στούντιο. Υποχωρήσαμε σε θέση «παρατηρητή», διαπιστώνοντας ότι δεν είχαν γίνει οι καθαρές και σταθερές επιλογές που προϋποθέτει η κατάθεση μιας πρότασης εκλογικής συνεργασίας, υπογραμμίζοντας ότι είμαστε έτοιμοι να συμμετάσχουμε εάν αυτή η εκτίμησή μας αποδεικνυόταν λανθασμένη και άδικη.

Την ώρα που γράφονται αυτές οι γραμμές, στο site του ΣΕΚ εξακολουθούν να είναι αναρτημένα δύο κείμενα:

Το ένα δηλώνει: «Προχωράμε! Με την Ενωτική Κίνηση της Ριζοσπαστικής Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς... Η συνεργασία αυτών των δυνάμεων είναι μονόδρομος... Μια πολιτική συνεργασία στις επερχόμενες εκλογές και σε όλες τις εκλογές του επόμενου διαστήματος θα δώσει επιπλέον ώθηση στη συνεργασία στο κίνημα... Σε αυτή την κατεύθυνση καλούμε να ανταποκριθεί η ΑΝΤΑΡΣΥΑ... εγκαταλείποντας το σχεταριστικό δρόμο που οδηγεί σε περιχαράκωση...».

Το δεύτερο κείμενο, η Πολιτική Απόφαση του συνεδρίου του ΣΕΚ,

δηλώνει: «Πάμε να δώσουμε τη μάχη των εκλογών με την ΑΝΤΑΡΣΥΑ, κάνοντας πράξη το ενωτικά και αντικαπιταλιστικά... Ψηφίστε ΑΝΤΑΡΣΥΑ, οργανωθείτε στο ΣΕΚ, για να οικοδομήσουμε την Αριστερά του κινήματος».

Η ΛΑΕ πράγματι δεν «έπαιξε καθαρά» όσο συμμετείχε στην Ενωτική Κίνηση ενώ προσανατολιζόταν στη συμμαχία με το ΜΕΡΑ25. Όμως, επίσης, δεν είναι «καθαρός λογαριασμός» να δεσμεύεται κανείς δημόσια για τη δημιουργία μιας νέας εκλογικής/πολιτικής συμμαχίας, εάν και εφόσον προσανατολιζόταν σε μια τακτική τροποποίησης των συσχετισμών μέσα στην επερχόμενη Συνδιάσκεψη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Και αύριο;

Η ριζοσπαστική-αντικαπιταλιστική Αριστερά έχασε τη δυνατότητα μιας ενωτικής/αποτελεσματικής εκλογικής παρέμβασης. Οι επί μέρους απόπειρες θα περιοριστούν σε κακό αποτέλεσμα «καταγραφής», που στη δεύτερη Κυριακή θα πιεστεί πολιτικά ακόμα περισσότερο.

Αυτό που μένει ως πολιτική δυνατότητα είναι το κάλεσμα για μια ψήφο στην Αριστερά πέραν του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς «πολεμική» πρόθεση για να αλλάξει κανείς τις επιλογές ανθρώπων μέσα σε αυτό το φάσμα.

Κυρίως πρέπει να βγουν σοβαρά συμπεράσματα και από αυτόν τον (αποτυχημένο) γύρο διεργασίας. Και όσες/όσοι τα βγάλουν, οφείλουν να λειτουργήσουν ως σταθερός και μόνιμος «πόλος» πρωτοβουλίας. Με στόχο την αντίδραση σε έναν αναίτιο κατακερματισμό, με την προσοχή στις κινηματικές μάχες από τα κάτω, και κρατώντας ανοιχτό το ενδεχόμενο μιας πιο σοβαρής παρέμβασης στις επόμενες εκλογικές αναμετρήσεις, όπως οι αυτοδιοικητικές/περιφερειακές, αλλά και οι ευρωεκλογές.

με κόκκινο μελάνι

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ:
ΣΠΥΡΟΣ ΑΝΤΩΝΙΟΥ

«ΚΟΡΑΚΙΑ» ΛΑΪΚΗΣ ΣΤΕΓΗΣ

Το «blame game», μεταξύ Νέας Δημοκρατίας και ΣΥΡΙΖΑ, για το ποιος ευθύνεται για τους πλειστηριασμούς πρώτης κατοικίας, θα ήταν ακόμα μια βαρετή «σκιαμαχία» προεκλογικής κατανάλωσης, αν αυτή δεν γινόταν μπροστά στον κίνδυνο, χιλιάδες εργαζόμενοι, συνταξιούχοι και άνεργοι να βρεθούν, κυριολεκτικά, στο δρόμο. Το σκεπτικό της πρόσφατης απόφασης του Αρείου Πάγου, που επιτρέπει στα «κοράκια» της δευτερογενούς αγοράς δανείων (funds και servicers) να διενεργούν κατασχέσεις και πλειστηριασμούς, αποτελεί «σύνθεση» διάφορων νόμων του ΠΑΣΟΚ (2003), του ΣΥΡΙΖΑ (2015) και της ΝΔ (2020). Με την απόφαση του Αρείου Πάγου, περίπου 700.000 δανειολήπτες βρίσκονται υπό τη δαμόκλειο σπάθη των πλειστηριασμών. Εκτιμάται ότι περίπου 60.000 πλειστηριασμοί έχουν δρομολογηθεί μόνο για το τρέχον έτος. Η μόνη απάντηση του Μητσοτάκη είναι οι ιδιωτικές ρυθμίσεις (εξωδικαστικός συμβιβασμός και μετατροπή του δανειολήπτη σε μισθωτή) με τα funds. Όσο για τον Τσίπρα, που ψευδώς υποστηρίζει ότι δεν γίνονταν πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας όταν κυβερνούσε (θεωπίζοντας μάλιστα ως «ιδιώνυμο» την αντίσταση σε αυτούς), η λύση είναι αναστολή των πλειστηριασμών μέχρι τις εκλογές. Μετά θα αναλάβει η «προοδευτική κυβέρνηση»... Αντίπαλος σε αυτή τη βάρβαρη πολιτική δεν μπορεί παρά να είναι η ανάπτυξη των μαζικών αγώνων, ενάντια στην αναβαθμισμένη επίθεση στη λαϊκή κατοικία. Με διεκδίκηση εισάχθειας στα χρέη των εργαζόμενων στρωμάτων, για την πραγματική και πλήρη κατοχύρωση της προστασίας της πρώτης κατοικίας και του δικαιώματος στη στέγη όλων μας.

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΜΠΛΙΝΚΕΝ

Ο υπουργός εξωτερικών των ΗΠΑ Άντονι Μπλίνκεν ήρθε στην Αθήνα στις 21 Φλεβάρη, στο πλαίσιο περιοδείας του στην περιοχή, καθώς συμπληρωνόταν ένας χρόνος από την εισβολή του ρωσικού στρατού στην Ουκρανία. Η κυβέρνηση Μητσοτάκη (συνεχίζοντας στο δρόμο της αντίστοιχης του ΣΥΡΙΖΑ) μέσα από διάφορες πολεμοχαρείς συμφωνίες έχει αναπτύξει σε υπέρτατο βαθμό τους δεσμούς μεταξύ του ελληνικού και του αμερικάνικου κράτους. Οι βάσεις σε Σούδα-Θεσσαλία-Άραξο αναβαθμίζονται συνεχώς και αποτελούν κομβικούς σταθμούς για

τα ιμπεριαλιστικά σχέδια του ΝΑΤΟ στη ΝΑ Μεσόγειο και την Ανατολική Ευρώπη. Ο ίδιος ο Μπλίνκεν αναφέρθηκε στις επενδύσεις που έχουν ήδη γίνει (συνολικά 123 εκατ. δολάρια) με κριτήριο το νέο πολυετές καθεστώς ισχύος της Συμφωνίας Αμοιβαίας Αμυντικής Συνεργασίας (MDCA) στις βάσεις της Σούδας και της Λάρισας, καθώς και στη γεωστρατηγική αξία που έχει αποκτήσει η Αλεξανδρούπολη για την ανατολική πτέρυγα του ΝΑΤΟ. Την ίδια ώρα, το ελληνικό κράτος συνεχίζει το πολυδάπανο εξοπλιστικό του πρόγραμμά (όπως η αγορά των αμερικανικών αερομαχητικών F-35), για να αποκτήσει προβάδισμα στον ελληνοτουρισκό ανταγωνισμό, που όσο οξύνεται, τόσο αυξάνει τις πιθανότητες ενός πολεμικού επεισοδίου στο Αιγαίο. Η επίσκεψη Μπλίνκεν ήταν η αφορμή για μια μαζική κινητοποίηση της Αριστεράς, ενάντια στους πολεμοκάπηλους σχεδιασμούς του ελληνικού κράτους και την εξοπλιστική κούρσα, για την αποχώρηση όλων των στρατών από την Ουκρανία.

ΕΠΙΘΕΤΙΚΕΣ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΙΣ

Σε αυτό το φόντο, σε πλήρη εξέλιξη βρισκόταν αυτές τις μέρες η κορυφαία ανθυποβρυχιακή άσκηση της Βορειοατλαντικής Συμμαχίας στη Μεσόγειο, με στόχο την εκπαίδευση σε σύνθετα επιχειρησιακά σενάρια ανθυποβρυχιακού πολέμου. Η νατοϊκή Dynamic Manta 23 διοργανώνεται από το ιταλικό Πολεμικό Ναυτικό με τη συμμετοχή δυνάμεων από την Ελλάδα, τη Γαλλία, τις ΗΠΑ, τη Βρετανία, την Ισπανία, την Τουρκία και τον Καναδά. Σύμφωνα με δημοσιεύματα που απηχούν την εθνικιστική προπαγάνδα, η άσκηση έχει μεγάλη σημασία για το Πολεμικό Ναυτικό και ιδίως για τους αθόρυβους «θηρευτές», που μοιάζουν να μην έχουν αντίπαλο στο Αιγαίο. Επιπλέον, στα τέλη Φλεβάρη πραγματοποιήθηκε η Διακλαδική Συμμαχική Δράση με την επωνυμία «NEPTUNE STRIKE 23-1», στην ευρύτερη θαλάσσια περιοχή της Κεντρικής και Ανατολικής Μεσογείου, με τη συμμετοχή Νατοϊκών δυνάμεων και πρώτο και καλύτερο το αεροπλανοφόρο USS GEORGE H.W. BUSH. Αυτή η επικίνδυνη «επίδειξη ισχύος» του ελληνικού καπιταλισμού, ότι πρέπει να σταματήσει άμεσα, μάλλον δεν δικαιολογεί το ρόλο της «αμυνόμενης Ελλάδας», που διαρκώς αναπαράγουν οι περισσότερες πολιτικές δυνάμεις και τα κυρίαρχα ΜΜΕ.

Διακήρυξη της ΔΕΑ για τις βουλευτικές εκλογές

Οι επερχόμενες εκλογές θα είναι μια σημαντική πολιτική

Την επόμενη μέρα της κάλπης θα αρχίσει μια περίοδος με κρίσιμη σημασία για το εισόδημα, τα δικαιώματα, τις κοινωνικές κατακτήσεις των εργαζομένων και των λαϊκών μαζών.

Γιατί ο καπιταλισμός διεθνώς έχει ολοφάνερα μπει στην εποχή της «πολύ-κρίσης», όπου συντονίζονται η οικονομική-κοινωνική κρίση, η όξυνση των γεωπολιτικών ανταγωνισμών και των πολεμικών κινδύνων, η επιδείνωση της κλιματικής κρίσης. Δεν πρέπει να υπάρχει καμιά αμφιβολία ότι οι κυρίαρχες τάξεις διεθνώς θα συγκεντρώσουν την προσοχή τους στο να φορτώσουν όλα τα βάρη αυτής της πολλαπλής συστημικής κρίσης στις πλάτες των εργαζομένων, της νεολαίας, των φτωχών. Σε χώρες όπως η Ελλάδα, όπου το σύστημα ακόμα τραντάζεται από τις συνέπειες της προηγούμενης κρίσης, αυτή η επιλογή θα είναι ακόμα σκληρότερη: ο δρόμος προς την «ανάπτυξη», που υπόσχονται οι ντόπιοι καπιταλιστές και το πολιτικό προσωπικό που βρίσκεται στην υπηρεσία τους, θα είναι κυριολεκτικά αιματηρός για την εργατική τάξη και τα λαϊκά στρώματα. Τραγική υπενθύμιση το σιδηροδρομικό δυστύχημα στα Τέμπη, με τους πάνω από 40 νεκρούς.

Αυτή η προοπτική μπορεί να αποτραπεί κυρίως με μια

αποφασιστική κλιμάκωση των αγώνων από τα κάτω, με μια ορμητική είσοδο

τους ξανά στο προσκήνιο των πολιτικών εξελίξεων.

Οι μαζικοί αγώνες όλης της προηγούμενης περιόδου, παρά τις δυσκολίες της πανδημίας και τις συγχύσεις που προσωρινά προκάλεσε ο πόλεμος στην Ουκρανία, και κυρίως η σημαντική και ελπιδοφόρα «άνοιξη» των αντιστάσεων από τα κάτω διεθνώς (Βρετανία, Γαλλία, Ισπανία κλπ) αλλά και εδώ (καλλιτέχνες, εκπαιδευτικοί, νοσηλευτικοί κ.ο.κ.), υποδεικνύουν ότι ο παράγοντας του μαζικού κινήματος μπορεί να παίξει ξανά αποφασιστικό ρόλο. Το πώς θα προετοιμαστεί και θα ενισχυθεί αυτή η προοπτική, θα πρέπει να γίνει το βασικό κριτήριο για την απάντηση των ανθρώπων των κινημάτων και της Αριστεράς σε όλα τα εκλογικά διλήμματα.

1. Μαύρο στη Δεξιά και στην Ακροδεξιά

Η κυβέρνηση Μητσοτάκη λειτούργησε επί μια τετραετία ως μια πολεμική μηχανή στην υπηρεσία του κεφαλαίου: μονιμοποίησε και εμβάθυνε τη βάρβαρη λιτότητα της μνημονιακής εποχής, διέυρνε σε πρωτοφανή επίπεδα την «ελαστικοποίηση» των εργασιακών σχέσεων, επιτάχυνε τις ιδιωτικοποιήσεις χωρίς να διστάζει ακόμα και στους πιο «στρατηγικούς» τομείς της κοινωνικής ζωής (υγεία, εκπαίδευση, ενέργεια, συγκοινωνίες κλπ). Το αποτέλεσμα είναι η υποχώρηση του μεριδίου των μισθών και των συντάξεων ως προς τον παραγόμενο πλούτο σε ιστορικά χαμηλό ρεκόρ (47% του ΑΕΠ σήμερα, σε σύγκριση με το 55% το 2007 και το 58% το 1985...). Οι απώλειες των εργαζομένων και λαϊκών μαζών μεταφέρθηκαν σε ανάλογη ενίσχυση του «κόσμου του επιχειρείν». Η ενίσχυση της κερδοφορίας των επιχειρήσεων έγινε ο

απόλυτος νόμος στη χάραξη της κυβερνητικής πολιτικής.

Στις σημερινές συνθήκες του υψηλού πληθωρισμού, η ανατροπή αυτής της πολιτικής γίνεται απόλυτα επείγουσα: οι όποιες αποταμιεύσεις των λαϊκών νοικοκυριών μειώνονται με διψήφιο ποσοστό ετησίως, ενώ το πραγματικό εισόδημα όσων ζουν από τον μισθό ή τη σύνταξη μειώνεται με ακόμα ταχύτερο ρυθμό, με την υψηλότερη ακρίβεια στα είδη πλατιάς υποχρεωτικής κατανάλωσης.

Οι νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις του Μητσοτάκη πάνε χέρι-χέρι με τις πολιτικές ενίσχυσης της καταστολής και τις πολιτικές αντιδραστικής στροφής σε όλα τα κρίσιμα κοινωνικά ζητήματα: η αστυνομία στα ΑΕΙ, η παρεμπόδιση των διαδηλώσεων και των απεργιών, ο ρατσισμός απέναντι στους πρόσφυγες και τους μετανάστες, ο χυδαίος σεξισμός που ενισχύεται προκλητικά κ.ο.κ. Δεν είναι «προαιρετικές πολυτέλειες» μιας συντηρητικής-δεξιόστροφης, αλλά απαραίτητες προϋποθέσεις για να επιβληθεί η απόλυτη προτεραιότητα των νεοφιλελεύθερων αντιμεταρρυθμίσεων, για να τσακιστεί η προοπτική γενικευμένης αντίστασης του στρατοπέδου των «από κάτω».

Την ίδια στιγμή, πατώντας πάνω στα πεπραγμένα της προηγούμενης κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, ο Μητσοτάκης προώθησε την πιο προκλητική σύνδεση με τις μεγάλες δυνάμεις του δυτικού ιμπεριαλισμού. Τα πολεμικά σύμφωνα με τις ΗΠΑ, τη Γαλλία, το Κράτος του Ισραήλ, την Αίγυπτο και τις αντιδραστικές μοναρχίες του αραβικού κόσμου, είναι επικίνδυνες επιλογές για την ειρήνη στην περιοχή και στον κόσμο, αλλά και επιλογές που επιχειρούν να καθορίσουν τις μελλοντικές εξελίξεις στην Ελλάδα σε ένα σκληρό και ασφυκτικό πλαίσιο. Οι τεράστιες εξοπλιστικές δαπάνες (που όπως και τα Σύμφωνα παρουσιάζονται ψευδείς ως «αμυντικές») είναι μια μεγάλη πρόκληση: δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι τα Ραφάλ, οι Μπέλχαρά, τα F35, οι πύραυλοι Spike κλπ θα πληρωθούν από τους μισθούς, τις συντάξεις και τις περικοπές κοινωνικών δαπανών. Αυτή η φιλομilitarιστική στροφή, άμεσα συνδεδεμένη με τις Νατοϊκές αποφάσεις μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, επιχειρείται να νομιμοποιηθεί στα μάτια των λαϊκών μαζών μέσω της θεματο-

λογίας των «εθνικών θεμάτων». Στην πραγματικότητα είναι η διεκδίκηση του διπλωματικού και στρατιωτικού «πλεονεκτήματος» στον ελληνοτουρκικό ανταγωνισμό, με επίδοκο την κυριαρχία στις θάλασσες και στους ενεργειακούς αγωγούς στην Ανατολική Μεσόγειο. Η απόλυτη ταύτιση με τους ευρωατλαντιστές και το Ισραήλ, η συγκέντρωση στον ελληνικό χώρο των πιο επικίνδυνων Νατοϊκών βάσεων και όπλων, αποδεικνύουν ότι αυτός ο αντιδραστικός ανταγωνισμός, άδικος απ' όλες τις πλευρές, γίνεται καθημερινά όλο και πιο επικίνδυνος.

*** Η ανθεκτικότητα του ΣΥΡΙΖΑ στηρίχθηκε στην πεποίθηση της αναμονής να παύσει να είναι ως ώριμο φρούτο, να πέσει ο ΣΥΡΙΖΑ.**

Ο Μητσοτάκης αντιμετωπίζει το μέλλον με καθαρή στρατηγική στόχευση: επιδιώκει την αυτοδυναμία της ΝΔ, υποσχόμενος να συνεχίσει και να εμπεδώσει την πολιτική που χάραξε στην πρώτη τετραετία του. Υπολογίζει να πετύχει τους στόχους του εξαπατώντας τον κόσμο και στηριζόμενος στην υποστήριξη της κυρίαρχης τάξης και των κοινωνικών συμμαχιών της στα ανώτερα μεσοστρώματα.

Παραμένει η πρώτη επιλογή της κυρίαρχης τάξης. Που όμως δεν κρύβει πλέον τις αμφιβολίες για το αν ο Μητσοτάκης είναι ικανός να ολοκληρώσει την κοινωνική και πολιτική επίθεση που θα χρειαστεί μέσα στην επιδείνωση των διεθνών συνθηκών. Αυτές οι αμφιβολίες είναι η βάση των σεναρίων περί κυβέρνησης «ευρύτερων συναίνεσεων» που εμφανίζονται στον καθεστωτικό Τύπο. Δεν πρέπει να υπάρχει αμφιβολία ότι τέτοια κυβερνητικά σενάρια είναι εξίσου επικίνδυνα με την «αυτοδυναμία» Μητσοτάκη, ότι θα επιχειρούν τη συνέχεια της ίδιας πολιτικής με άλλη σύνθεση κυβερνητικού προσωπικού. Αλλωστε η εμπειρία στο ευρωπαϊκό πεδίο από κυβερνήσεις μεγαλύτερου ή μικρότερου «συνασπισμού» είναι ιδιαίτερα διαφωτιστική και εξαιρετικά πικρή για

μάχη

τους εργαζόμενους πχ στην Ιταλία ή στη Γερμανία...

Η κυβερνητική δημαγωγία ισχυρίζεται ότι η ΝΔ επιχειρεί να περιορίσει τον κίνδυνο μιας ενισχυμένης ακροδεξιάς, ακόμα και των ναζιστικών παραφυάδων της, στην επόμενη κάληψη. Η αλήθεια είναι ότι το δρόμο στην ακροδεξιά στρώνει ο επίσημος, ο θεσμικός και κυβερνητικός ρατσισμός, ο εθνικισμός, ο φιλο-μιλιταρισμός, ο σεξισμός. Η επανεμφάνιση του «γκουρού» της ακροδεξιάς, Γ. Καρατζαφέρη, μέσα στην εκλογική τακτική του Μητσοτάκη, αποδεικνύει τους

του Μητσοτάκη παθητική αντιπολίτευση έπει η κυβέρνηση που ακολούθησε ο

στενούς πολιτικούς δεσμούς που παραμένουν ζωντανοί μέσα στην «πολυκατοικία» της Δεξιάς.

Αυτός ο πολιτικός κόσμος πρέπει να ηττηθεί. Με όσο σαφέστερο τρόπο, τόσο το καλύτερο. Και αυτό το καθήκον πέφτει στις πλάτες όλων των ανθρώπων του κινήματος και της Αριστεράς, που πρέπει να διεκδικήσουν το «μαύρο στη Δεξιά» σε όλη την προεκλογική περίοδο.

2. ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ δεν είναι λύση

Η ανθεκτικότητα του Μητσοτάκη στηρίχθηκε στην παθητική αντιπολίτευση της αναμονής να πέσει η κυβέρνηση ως ώριμο φρούτο, που ακολούθησε ο ΣΥΡΙΖΑ. Ειδικά μετά το ξέσπασμα του σκανδάλου των υποκλοπών της ΕΥΠ, η επιβίωση της κυβέρνησης της ΝΔ μπορεί να ερμηνευτεί μόνο ως αποτέλεσμα των ορίων του «θεσμικού ανέκδοτου» του Αλ. Τσίπρα.

Ο ΣΥΡΙΖΑ έχει ολοκληρώσει τη σοσιαλ-φιλελεύθερη μετάλλαξή του, όπως δείχνει και η διαρκής παρουσία του Αλ. Τσίπρα στις ηγετικές συναντήσεις της ευρωπαϊκής σοσιαλδημοκρατίας. Βαδίζει προς μια κρίσιμη εκλογική και πολιτική αναμέτρηση χωρίς καμιά σοβαρή και πειστική

αυτοκριτική για τα κυβερνητικά πεπραγμένα του 2015-19, έχοντας αποσύρει το (παραπειστικό) «τότε υποχρεωθήκαμε σε συμβιβασμό, λόγω αρνητικού συσχετισμού», και επιλέγοντας να προβάλλει ένα κάποιο «θετικό έργο» της κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ. Διεκδικεί έναν αριστερό κόσμο, αποφεύγοντας να εντάξει το κυβερνητικό πρόγραμμά του σε όποια «μεγάλη αφήγηση» για μια ριζοσπαστική αλλαγή. Διεκδικεί μαζική ψήφο απέναντι σε ένα σκληρό αντίπαλο, αποφεύγοντας να πάρει συγκεκριμένες δεσμεύσεις απέναντι στον κόσμο της εργασίας, τάχα για να μην τρομάξει το «κέντρο», στην πραγματικότητα για να κρατά ανοιχτό και ισχυρό το δίαυλο «επικοινωνίας» με τις καθεστωτικές δυνάμεις. Το μετριοπαθές «πρόγραμμα της Θεσσαλονίκης» φαντάζει άγριος αριστερισμός σε σύγκριση με το σημερινό απροσδιόριστο «δικαιούνη παντού». Και αυτό προειδοποιεί: Σήμερα τα περιθώρια για κωλοτούμπα είναι κατά πολύ μεγαλύτερα από ό,τι ήταν το 2015.

Μέσα σε αυτή την πορεία, ο Αλ. Τσίπρας απέσυρε τον στόχο για δεύτερη φορά «κυβέρνηση Αριστεράς» και τον αντικατέστησε με το σύνθημα της «προοδευτικής κυβέρνησης». Όμως η θολή σούπα του «προοδευτισμού» δεν είναι τόσο χαλαρή όσο γενικά πιστεύεται. Πρακτικά σημαίνει συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ (ίσως και λοιπών «προοδευτικών» δυνάμεων ή θραυσμάτων τους). Όμως η ισχύς κάθε αλυσίδας, ταυτίζεται με την ισχύ του πιο αδύναμου κρίκου της. Έτσι, η ισχύς για «αλλαγές» μέσω μιας συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, ταυτίζεται με την πρόθεση και την πολιτική για «αλλαγές» που έχει το... ΠΑΣΟΚ του Ν. Ανδρουλάκη! Και αυτό κάνει την προειδοποίηση για πιθανές, ακόμα πιο οδυνηρές, κωλοτούμπες να ακούγεται καθαρότερα...

Ο ΣΥΡΙΖΑ, λίγες εβδομάδες πριν την κάληψη, δεν έχει κατορθώσει να συγκροτήσει ένα πειστικό πολιτικό ρεύμα εναλλακτικής λύσης, απέναντι σε έναν μισητό πολιτικό αντίπαλο. Στη βάση των (πράγματι καθοδηγούμενων) αρνητικών δημοσκοπικών ευρημάτων, βρίσκεται το πρόβλημα της αξιοπιστίας: σημαντικά τμήματα των πιο προνομιακών «ακροατηρίων», ανάμεσα στους εργαζόμενους και τη

νεολαία, βρίσκονται εγκλωβισμένα στην απάθεια, χωρίς να βλέπουν ελπίδα στο κάλεσμα για μια «προοδευτική κυβέρνηση».

Η αντίδραση του Αλ. Τσίπρα στην καταγραφή αυτού του αδιεξόδου είναι μια ταχύτερη μετατόπιση προς το «κέντρο». Η δήλωσή του ότι δεν θα επιχειρήσει «κυβέρνηση ηττημένων», πέρα από το ότι αποτελεί υποβάθμιση της δυνατότητας προγραμματικής κυβέρνησης μέσα από την απλή αναλογική και ως εκ τούτου υπονόμηση της προηγούμενης διακήρυξης περί «προοδευτικής κυβέρνησης», μπορεί να διαβαστεί και ανάποδα: ως μήνυμα προς την κυρίαρχη τάξη ότι ο ΣΥΡΙΖΑ αναγνωρίζει τις κατευθύνσεις για «ισχυρή κυβέρνηση» στην ερχόμενη περίοδο, και ότι δεν προτίθεται να τις παρακάμψει, ακόμα και αν το αριθμητικό αποτέλεσμα της κάληψης του δίνει δυνατότητες. Και στη βάση αυτής της ανάγνωσης μένει ανοιχτή η πιθανότητα της συμμετοχής του ΣΥΡΙΖΑ σε κυβερνητικές λύσεις «ευρύτερων συναινέσεων», εάν οι πιέσεις της κρίσης και τα εκλογικά αποτελέσματα την καταστήσουν αναγκαία.

Όπως λέει πολλά για τον Μητσοτάκη η επανεργοποίηση του Γ. Καρα-

τζαφέρη, έτσι λέει πολλά για τον Αλ. Τσίπρα η εξομάλυνση των σχέσεων μεταξύ του ΣΥΡΙΖΑ και εκπροσώπων του «ακραίου κέντρου», όπως ο Ευαγγ. Βενιζέλος.

Αξίζει να προσθέσουμε ότι στα κρίσιμα ζητήματα των εξοπλισμών και των πολεμικών συμφώνων με τις ευρωατλαντικές μεγάλες δυνάμεις, η κριτική του Αλ. Τσίπρα προς τους χειρισμούς Μητσοτάκη περιορίζεται στο ερώτημα του εάν και κατά πόσο οι συμφωνίες υπήρξαν «αμοιβαία επωφελείς». Η κριτική με βάση τα «ωφέληματα» σε κατάπτυστες συμφωνίες πρόσδεσης στην ουρά φιλοπόλεμων ιμπεριαλιστικών δυνάμεων, είναι μια πολιτική ρήξης ακόμα και με τις μετριοπαθέστερες παραδόσεις μέσα στην Αριστερά.

Η ψήφος στις ερχόμενες εκλογές θα έχει ένα χαρακτήρα προαναγγελίας προθέσεων για την επόμενη κρίσιμη πολιτική περίοδο και θα ενισχύει, ή θα αποδυναμώνει, τα πολιτικά σχέδια που τα κόμματα προαναγγέλουν με τις προεκλογικές δεσμεύσεις τους. Γι' αυτό η ψήφος σε ΣΥΡΙΖΑ και ΠΑΣΟΚ δεν είναι λύση για τον κόσμο του κινήματος και της Αριστεράς.

Διακήρυξη της ΔΕΑ για τις βουλευτικές εκλογές

(συνέχεια από σελ.17)

Παρόλο που μεγάλο τμήμα των ψηφοφόρων, κυρίως στην κάλπη του ΣΥΡΙΖΑ, θα θέλουν μια ριζική ρήξη με το νεοφιλελευθερισμό του Μητσοτάκη, διατρέχουν τον σαφή κίνδυνο να δουν να συνεχίζεται η ίδια πολιτική με «προοδευτικό μανδύα».

3. Για μια Αριστερά που θα κάνει πολιτική και κοινωνική αντιπολίτευση, για μια στήριξη της κλιμάκωσης των αγώνων

Στις επερχόμενες εκλογές θα είναι μεγάλη η πίεση της «χρήσιμης ψήφου», η πίεση να συνθλιβούν όλα τα ερωτήματα, οι αμφιβολίες, οι αντιρρήσεις ενός ολόκληρου κόσμου, σε ένα χαρτάκι που, τάχα, θα δίνει «εντολή» για το ποιος και το πώς θα κυβερνήσει.

Η εκλογική αριθμητική δεν επιβεβαιώνει αυτήν την πίεση: Η πολιτική νίκη του Μητσοτάκη, ως προαναγγελία της αυτοδυναμίας της ΝΔ στη δεύτερη Κυριακή προκύπτει με κάθε ποσοστό από 35% και πάνω στην πρώτη Κυριακή. Ο περιορισμός του στο 33% αφήνει ανοιχτό (με δυσκολίες...) το σενάριο αυτοδυναμίας της ΝΔ στη δεύτερη Κυριακή. Κάθε ποσοστό από 31% και κάτω σημαίνει πολιτική ήττα, ακύρωση της προοπτικής αυτοδυναμίας της ΝΔ και, πιθανώς, ζήτημα παραμονής του Μητσοτάκη στην ηγεσία της Δεξιάς. Με αυτήν την έννοια, κάθε ψήφος στην Αριστερά είναι πολιτική καταδίκη του Μητσοτάκη.

Όμως στις εκλογές μετριόνται και άλλα πράγματα. Έχουμε συγκεκριμένες πολιτικές διαφωνίες τόσο με τη γραμμή του ΚΚΕ, όσο και με του ΜΕΡΑ25, αλλά και με επιλογές των ψηφοδελτίων της ριζοσπαστικής-αντικαπιταλιστικής Αριστεράς που θα παρουσιαστούν. Όμως με την ψήφο σε όλες τις παραπάνω δυνάμεις θα «μετρηθεί» ένας κόσμος που αρνείται να «συγκλίνει στο κέντρο». Που επιμένει στις πολιτικές ρήξης με τις νεοφιλελεύθερες αντιμεταρρυθμίσεις, ρήξης με τη γραμμή των κυρίαρχων καπιταλιστικών Ομίλων. Που επιμένει να εναποθέτει τις ελπίδες του στην κλιμάκωση και στο συντονισμό των εργατικών και κοινωνικών αγώνων, και που δηλώνει πρόθυμος να εργαστεί σε αυτή την κατεύθυνση. Ένας κόσμος που απορρίπτει το ΝΑΤΟ, τις βάσεις και τους εξοπλισμούς για όλους ιδεολογικού και πολιτικού προσανατολισμού και

όχι με τη μεζούρα των «ωφελημάτων» του ελληνικού κράτους.

Θέλουμε αυτός ο κόσμος να βγει από την κάλπη όσο το δυνατόν πιο ισχυρός και ανθεκτικός. Πιστεύουμε ότι αυτό θα είναι ένα πολιτικό μήνυμα που θα απασχολήσει όλα τα «επιτελεία» -κομματικά, πολιτικά ή κοινωνικά- ενόψει της κρίσιμης επόμενης μέρας. Γιατί στις εκλογές δεν μετριόνται μόνο οι κυβερνητικές προοπτικές, αλλά και οι προοπτικές των αντιπολιτεύσεων και -για εμάς, κυρίως- των αριστερών αντιπολιτεύσεων.

Γι αυτό θα θεωρήσουμε θετικό

Θα θεωρήσουμε θετικό και ελπιδοφόρο μήνυμα από την κάλπη το να ενισχυθούν οι δυνάμεις της πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς, που δεσμεύονται σε πολιτική αριστερής αντιπολίτευσης απέναντι σε όλα τα κυβερνητικά σενάρια που επωάζονται.

και ελπιδοφόρο μήνυμα από την κάλπη το να ενισχυθούν οι δυνάμεις της πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστεράς, που δεσμεύονται σε πολιτική αριστερής αντιπολίτευσης απέναντι σε όλα τα κυβερνητικά σενάρια που επωάζονται. Το κριτήριο αυτό καλύπτει η ψήφος στο ΚΚΕ, στο ΜΕΡΑ25, αλλά και στα ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής - αντικαπιταλιστικής αριστεράς που τελικά θα παρουσιαστούν στην κάλπη.

Στο προηγούμενο διάστημα, έγιναν κάποιες προσπάθειες για τη διαμόρφωση ενός ενωτικού ψηφοδελτίου της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Θα ήταν ένα θετικό βήμα. Δεν έγινε κατορθωτό, γιατί υποκειμενικές αδυναμίες δεν επέτρεψαν να καλυφθούν οι πολιτικές προϋποθέσεις για μια ενωτική και πιο διεισδυτική παρέμβαση στις εκλογές. Αυτή η αποτυχία δεν πρέπει να αφεθεί να υποσκάψει τις προοπτικές της αναγκαίας ενωτικής δράσης στην επόμενη κινηματική περίοδο, και μέσα από αυτήν την τακτική της διαμόρφωσης των όρων για ενιαία στάση στις επόμενες πολιτικές και εκλογικές / περιφερειακές εκλογές και οι ευρωεκλογές.

Γνωρίζουμε ότι ο κόσμος που θα κάνει την επιλογή της ψήφου στην πέραν του ΣΥΡΙΖΑ Αριστερά, δεν θα είναι όλος ο κόσμος του κινήματος. Σημαντικό τμήμα των

ανθρώπων που θα ψηφίσουν ΣΥΡΙΖΑ θα έχει σημασία στις επόμενες κινηματικές και πολιτικές μάχες. Όμως αυτό σε τίποτα δεν μειώνει την αξία της καταγραφής του τμήματος που έχει κάνει από τώρα τις επιλογές, βγάζοντας τα πολιτικά συμπεράσματα από μια μακρά περίοδο.

Γι αυτούς τους λόγους δεν αισθανόμαστε καμιά ανάγκη να «τσακωθούμε» με ανθρώπους που θα κάνουν την επιλογή της ψήφου στο ΚΚΕ, στο ΜΕΡΑ25, στα ψηφοδέλτια της ριζοσπαστικής/αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, προσπα-

τα εργατικά και κοινωνικά δικαιώματα που συνδέονται με την πλήρη και σταθερή απασχόληση.

- Για να αντιστρέψουμε τις ιδιωτικοποιήσεις, ξεκινώντας από τον δημόσιο/κοινωνικό έλεγχο στην υγεία, στην εκπαίδευση, στην ενέργεια, στις συγκοινωνίες/μεταφορές και στις τράπεζες.

- Για την ουσιαστική κατοχύρωση των ελευθεριών απέναντι στις πολιτικές καταστολής/επιτήρησης.

- Για το τσάκισμα του ρατσισμού και του σεξισμού.

- Για τη ρήξη με τον ευρωατλαντισμό, το ΝΑΤΟ και την ΕΕ. Για την καταγγελία των εξοπλισμών, το κλείσιμο των βάσεων, για το τσάκισμα του εθνικισμού, για μια πολιτική φιλίας, ειρήνης και συναδέλφωσης με όλους τους λαούς της περιοχής, και ειδικότερα με τον τουρκικό λαό.

- Για να σταματήσει ο επικίνδυνος πόλεμος στην Ουκρανία. Σε άμεση ρήξη με τις νατοϊκές πολιτικές και χωρίς καμιά δικαιολόγηση του ρωσικού ιμπεριαλισμού. Με μια πολιτική που θα υποστηρίζει την αποχώρηση όλων των ξένων στρατιωτικών δυνάμεων από το ουκρανικό έδαφος, μια πολιτική που θα αναγνωρίζει τα δικαιώματα ανεξαρτησίας και δημοκρατικής αυτοδιάθεσης του ουκρανικού λαού.

Σε αυτές τις μάχες θα κριθεί κυρίως το «χρώμα» της περιόδου που έρχεται μετά τις εκλογές. Σε αυτές τις μάχες ο κόσμος μας θα χρειαστεί τη σοβαρή και αποφασιστική πολιτική προσπάθεια των δυνάμεων της οργανωμένης πολιτικής Αριστεράς. Και για αυτές τις μάχες θα πρέπει να ετοιμαζόμαστε.

θώντας να τους πείσουμε για την μία ή την άλλη επιλογή μέσα σε αυτό το πολιτικό φάσμα. Αντίθετα, αισθανόμαστε την ανάγκη να χτίσουμε τις πολιτικές σχέσεις που θα επιτρέψουν την επόμενη μέρα μια μαζική-ενωτική, μια ριζοσπαστικά αριστερή πολιτική διεκδικήσεων, μια πολιτική ουσιαστικής αλλαγής του συσχετισμού των δυνάμεων. Πάνω σε ένα «μεταβατικό πρόγραμμα» που προκύπτει από τις εμπειρίες των προηγούμενων αγώνων.

- Για ουσιαστικές αυξήσεις στους μισθούς και στις συντάξεις, κατ' ελάχιστο στο ύψος του πραγματικού πληθωρισμού, για να αρχίσουμε να παίρνουμε πίσω τα κλεμμένα.

- Για να σταματήσουμε τον καρκίνο της «ελαστικής

σης» στις εργασιακές σχέσεις, για να αποκαταστήσουμε

Οι επιλογές μας στις επερχόμενες βουλευτικές εκλογές

Του Χρίστου Τουλιάτου

Οι διεργασίες για τις εκλογές ολοκληρώθηκαν πλέον. Ως Αριστερή Ανασύνθεση και Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο καλέσαμε τον Ιούνιο για ενωτική πολιτική και εκλογική συνεργασία των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Με αρχές, κοινές πολιτικές θέσεις βάσει των αιτημάτων των κινημάτων και βασικές προγραμματικές θέσεις (για ζητήματα όπως το χρέος, οι εθνικοποιήσεις, η ρήξη και έξοδος από ΟΝΕ και ΕΕ κλπ.). Πήραμε δημόσια σχετική πρωτοβουλία τον Ιούλιο με κοινό κάλεσμα μαζί με την Αναμέτρηση, ανταποκριθήκαμε και στο κάλεσμα του ΣΕΚ για σύσκεψη όλων των οργανώσεων για τη σχετική συζήτηση. Στις 3/11 οργανώσαμε δημόσια συζήτηση για να ξαναοιζίσει η συζήτηση. Από αυτές τις διεργασίες προέκυψε η πρωτοβουλία για μία ενωτική κίνηση της ριζοσπαστικής

και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς με την εκδήλωση στο STUDIO στην Αθήνα στις 19/12 που διοργανώθηκε από τις οργανώσεις Αριστερή Ανασύνθεση, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο, Αναμέτρηση, Λαϊκή Ενότητα και ΣΕΚ. Ακολούθησαν εκδηλώσεις σε Πάτρα, Θεσσαλονίκη και Χανιά.

Επανήλθαμε το Γενάρη με ανακοίνωση των APAN, Σύγχρονο Κομμουνιστικό Σχέδιο, Αναμέτρηση με την πρόταση για μια ενωτική παρέμβαση της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς. Δηλώσαμε συντροφικά ότι δεν συμφωνούμε με την πλειοψηφική κατεύθυνση της ANΤΑΡΣΥΑ για συνεργασία γύρω από το «αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα» στην προοπτική του «αντικαπιταλιστικού μετώπου», με αποκλεισμό δυνάμεων όπως η ΛΑΕ και πρακτικά δορυφοριοποίηση σε μία κατεύθυνση που έχει δείξει τα όρια της. Δηλώσαμε ότι δεν συμφωνούμε με την πρόταση της ΛΑΕ για εκλογική απεύθυνση σε ΚΚΕ-ΜεΡΑ25 (και στην πράξη μόνο στο δεύτερο). Με τους σημερινούς όρους αυτό σημαίνει

υποταγή σε άλλο πολιτικό σχέδιο. Μία διαδικασία μετωπικής ή εκλογικής σύμπραξης της Αριστεράς, όμως, έχει προϋποθέσεις που δεν πληρούνται σήμερα (όρους προγραμματικής σύγκλισης και συμφωνίας, κοινή κινηματική δράση, οργανωτική ισοτιμία και σεβασμό, επαρκή συγκρότηση των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής Αριστεράς). Οι εμπειρίες της τελευταίας δεκαετίας πρέπει να μας κάνουν πιο απαιτητικούς στις προσπάθειες ανασύνθεσης και μετωπικών συμπράξεων.

Και οι δύο δυνάμεις (ΛΑΕ, ANΤΑΡΣΥΑ) δυστυχώς κινήθηκαν σε αυτές τις κατευθύνσεις. Η ΛΑΕ επιλέγοντας μία εκλογική συνεργασία με το ΜεΡΑ25 που δεν δείχνει να έχει ούτε όρους ισοτιμίας ούτε πολιτική – προγραμματική βάση σε μία ριζοσπαστική κατεύθυνση (αντιθέτως διακηρύσσεται με έμφαση από το ΜεΡΑ25 ότι η βάση είναι τα 7+1 σημεία που εξαρχής διατύπωσε). Η ANΤΑΡΣΥΑ επιλέγοντας μία σεχαριστική στάση, μας κάλεσε τυπικά σε συζήτηση για συνεργασία όπου αρνήθηκε να

δεσμευτεί σε μία ενωτική πορεία σε κοινωνικούς χώρους και αυτοδιοίκηση. Μία τέτοια συνεργασία θα ήταν καρικατούρα και πρακτικά δορυφοριοποίηση γύρω από την ήδη αποφασισμένη κατεύθυνσή της.

Με τα σημερινά δεδομένα εκτιμούμε ότι δεν μπορεί να υπάρξει εκλογική συνεργασία με αυτές τις κατευθύνσεις. Επιδιώκουμε τη μέγιστη δυνατή ενωτική συστράτευση των δυνάμεων της μαχόμενης ριζοσπαστικής Αριστεράς. Με πολιτική συμφωνία στα βασικά αιτήματα στα μέτωπα πάλης και στα κύρια πολιτικά αιτήματα για μία πορεία ρήξης (χρέος, ευρώ, ΕΕ). Με δέσμευση για ενωτική συσπείρωση σε κοινωνικούς χώρους και στις επόμενες πολιτικές μάχες (αυτοδιοίκηση, ευρωεκλογές). Με το βλέμμα στραμμένο στις μάχες για την ανατροπή της αντιλαϊκής επίθεσης που θα ακολουθήσει τις εκλογές και για την επιτάχυνση των ανασυνθέσεων στη ριζοσπαστική Αριστερά θα δουλέψουμε για αυτή την κατεύθυνση γνωρίζοντας τις δυσκολίες της περιόδου.

Γιατί θα ψηφίσω ΚΚΕ

του Γιάννη Μηλιού

Οι επικείμενες εκλογές θα κρίνουν αν τη διαχείριση των λίγο-πολύ παγιωμένων αστικών στρατηγικών θα συνεχίσουν να ασκούν παράγοντες του περιβάλλοντος Μητσοτάκη συνεπικουρούμενοι από τα στελέχη της ΝΔ, ή αν το έργο αυτό θα αναλάβει ένα πολιτικό προσωπικό προερχόμενο από τα κόμματα της Κεντροαριστεράς, ίσως και με τη συμμετοχή παραγόντων της ΝΔ πέραν του κύκλου Μητσοτάκη. Κλείνει, λοιπόν, η (πρώτη;) περίοδος μιας άθλιας, ταξικά μεροληπτικής δεξιάς διακυβέρνησης, οι στόχοι της οποίας είναι η διάχυση της ιδεολογίας και της πρακτικής της «επιχειρηματικότητας», με οδυνηρά αποτελέσματα για την κοινωνική πλειοψηφία, από τον χώρο της υγείας μέχρι το πρόσφατο τραγικό σιδηροδρομικό δυστύχημα. Πρόκειται για μια ακροδεξιά πολιτική διαχείριση, που εκμεταλλεύεται τη νίκη της αστικής τάξης απέναντι στις εξεγερτικές εμπειρίες της περιόδου 2008-2015.

Όμως, απέναντι στην κυβέρνηση, η «παράταξη της Κεντροαριστεράς», ο ΣΥΡΙΖΑ, το ΠΑΣΟΚ και το ΜεΡΑ25, συνομούν μια συμμετρική αντιστροφή,

ένα «όχι» εντός του ίδιου κυβερνητικού-κρατικού συστήματος αναπαραγωγής. Μια «κεντροαριστερή παράταξη» που επαγγέλλεται την «καλύτερη» διαχείριση του αστικού κράτους, την επαναφορά του στο δρόμο της «δικαιοσύνης» του παρελθόντος, το ξεπέραςμα της «κρίσης του συστήματος».

Πρόκειται για μια «εναλλακτική» η οποία είναι τόσο καταθλιπτικά κυβερνητική, που γίνεται αναποτελεσματική αντιπολιτευτικά. Που δεν μπορεί να συσχετιστεί και να φέρει στο πολιτικό παιχνίδι τον κόσμο των εργαζομένων, των αποκλεισμένων, των φτωχών, των μεταναστών.

Διότι αυτός που σε τελευταία ανάλυση κυβερνάει δεν είναι το ένα ή άλλο κόμμα, αλλά το αστικό κράτος ως σύνολο, που, όπως έγραφε ο Ένγκελς, «ασχέτως της μορφής του, είναι μια ουσιαστικά καπιταλιστική μηχανή, κράτος των καπιταλιστών, ο ιδεατός συνολικός καπιταλιστής» (Αντι-Ντίρινγκ, Σύγχρονη Εποχή, 2010: 43). Κάθε στρατηγική διαχείρισης του αστικού κράτους (και όχι όξυνσης της κρίσης του συστήματος και αμφισβήτησης της κρατικής αυθεντίας) οδηγεί με μαθηματική ακρίβεια στον συμβιβασμό με τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Όπως συνέβη τόσες και τόσες φορές διεθνώς, αλλά και στην

Ελλάδα, με τελευταίο επεισόδιο αυτό της «πρώτη φορά Αριστερά».

Για να διατυπώσουμε το ίδιο ζήτημα διαφορετικά, ο πραγματικός πολιτικός εκπρόσωπος της αστικής τάξης είναι το καπιταλιστικό κράτος ως όλον. Τα αστικά πολιτικά κόμματα αποτελούν μόνο με τη μεταφορική έννοια του όρου τους εκπροσώπους της κυρίαρχης τάξης. Τα αστικά κόμματα, ή καλύτερα το αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα αποτελεί απλώς ένα τμήμα αυτού του κράτους, επιτελεί μια επί μέρους λειτουργία στο πλαίσιο του: την οργάνωση της λαϊκής αντιπροσώπευσης, την αναπαραγωγή της συναίνεσης στην αστική πολιτική (και κοινωνική) κυριαρχία, μέσα από την κοινοβουλευτικοποίηση των διαφορετικών κοινωνικών και πολιτικών πρακτικών και αιτημάτων και την ενσωμάτωσή τους στο πλαίσιο της αστικής-κρατικής στρατηγικής. Το κοινοβουλευτικό φίλτρο των διαφορετικών ταξικών πρακτικών (δηλαδή των πρακτικών όχι μόνο της αστικής τάξης, αλλά και της εργατικής τάξης, των μικροαστικών τάξεων κλπ.) κάνει έτσι δυνατή την αντιπροσώπευσή τους μέσα στο κράτος, επιτρέπει δηλαδή τελικά την υποταγή τους στο γενικό κεφαλαιοκρατικό συμφέρον, που αναπαρίσταται με τη μορφή του

«εθνικού συμφέροντος».

Στις δεδομένες συνθήκες τίποτα σχεδόν δεν θα αλλάξει από μια αλλαγή κυβέρνησης, ιδιαίτερα από ένα κεντροαριστερό «συνασπισμό». Η δύναμη βελτίωσης των όρων ζωής της κοινωνικής πλειοψηφίας είναι οι μαζικοί αγώνες των εργαζομένων, όσων υφίστανται την εκμετάλλευση και την κρατική καταστολή. Η θέση αυτή αποδεικνύεται διαρκώς σε όλες τις καπιταλιστικές χώρες.

Η αντικαπιταλιστική Αριστερά δεν μπορεί να αποτελεί οργανικό συστατικό μέρος της λειτουργίας του κοινοβουλευτικού συστήματος, το οποίο «αντιπροσωπεύοντας» τις λαϊκές τάξεις τις υποτάσσει συναινετικά στο μακροπρόθεσμο κεφαλαιοκρατικό συμφέρον. Πρέπει να δρα εντός αυτού ως η στρατηγική αναίρεσή του (στην κατεύθυνση της «καταστροφής του κράτους»). Ως η δύναμη που στηρίζει και προωθεί τους εργατικούς και κοινωνικούς αγώνες για κατακτήσεις και νίκες ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση και καταστολή.

Το ΚΚΕ είναι το μόνο κοινοβουλευτικό κόμμα χωρίς κοινοβουλευτικές απαιτήσεις, με διαχρονική συνέπεια στους εργατικούς αγώνες, όπως στην Cosco, την efood, τη ΛΑΡΚΟ, τα Πετρέλαια Καβάλας κλπ.

Η Αριστερά μπροστά στις εκλογές

Του Γιώργου Σαπουνά,
Αντικαπιταλιστική Πολιτική Ομάδα

Η κυβέρνηση του Μητσοτάκη επιδίωξε την πρόκληση/πόλωση της κοινωνίας προκειμένου να τσακίσει τον ιδεολογικοπολιτικό συσχετισμό που διαμορφώθηκε στα χρόνια της Μεταπολίτευσης και να εγκαθιδρύσει το νεοφιλελεύθερο, αυταρχικό καθεστώς στην οικονομία και στο κράτος, για βάθος χρόνου. Αποτελεί μείγμα νεοφιλελευθερισμού με ακροδεξιά -για πρώτη φορά με τέτοια αποκάλυπτη συμμετοχή σε κυβέρνηση μετά την χούντα- και πρωτοφανή επιθετικότητα ενάντια στο κοινωνικό κράτος και στο μαζικό κίνημα.

Το σύνθημα «να πέσει η κυβέρνηση Μητσοτάκη απ' τα κάτω και απ' τ' αριστερά» εκφράζει και «ενοποιεί» σήμερα τον αριστερό κόσμο. Ωστόσο κανένα τμήμα της πολιτικής Αριστεράς δεν μπορεί να το διεκδικήσει στο σύνολό του.

Απέναντι στη μεροληπτική ταξικά κυβέρνηση, αυταρχική και διεφθαρμένη, δεν εμφανίζεται γενικευμένη κοινωνική και πολιτική δυναμική ανατροπής παρά ορισμένους επίμονους και εμβληματικούς αγώνες όπως στην Υγεία και στην Παιδεία. Το πρόσφατο σιδηροδρομικό δυστύχημα μπορεί δυναμικά να λειτουργήσει ως «σταγόνα που ξεχειλίζει το ποτήρι της οργής»

επηρεάζοντας απρόβλεπτα το προεκλογικό σκηνικό. Όμως δεν μπορεί να υπερβεί τους πολιτικούς όρους που έχουν διαμορφωθεί στην περίοδο.

Η εικόνα του πολιτικού συστήματος απέχει πολύ απ' αυτή ενός ορισμένου δικομματισμού, ΝΔ - ΠΑΣΟΚ, που κυριάρχησε για σχεδόν 4 δεκαετίες μετά την Μεταπολίτευση. Το πλαίσιο αυτό κατέρρευσε στην κρίση των μνημονίων και της κοινωνικής αντίδρασης που αποκαθίλωσε από τον πρωταγωνιστικό, κυβερνητικό ρόλο του το ΠΑΣΟΚ και ανέδειξε το ΣΥΡΙΖΑ. Αυτός ωστόσο δεν αποτελεί σοσιαλδημοκρατικό υπόδειγμα χτισμένο στις πολιτικές και οργανωτικές σχέσεις με τα ταξικά και εκλογικά του ακροατήρια, ηγετική παρουσία στα συνδικάτα και μνήμη από τη συμμετοχή σε μεγάλους και νικηφόρους αγώνες, ακόμα και «αριστερή κυβέρνηση» με αναδιανεμητικό πρόγραμμα. Εδώ, φευ, η μνήμη είναι το μνημόνιο του 2015 με την ανατροπή του δημοψηφίσματος, που «εμποδίζει» την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ να υποσχεθεί ...σχεδόν οτιδήποτε! Σ' όλη την διάρκεια της κυβερνητικής θητείας της Δεξιάς δεν έχει καταφέρει να συγκροτήσει κοινωνικό και πολιτικό ρεύμα ανατροπής.

Η διαφορετική και ασταθής αυτή πολιτική και εκλογική «γεωμετρία» θέτει πρωτόγνωρες προκλήσεις στα κόμματα σ' αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ. Η κομμουνιστική, η εξωκοινοβουλευτική, η

επαναστατική Αριστερά για μια ολόκληρη περίοδο που την καθόρισαν το Πολυτεχνείο και ο «διεθνής Μάης» της δεκαετίας του '70, ακολούθησε πολλές, διαφορετικές και αντιφατικές εκλογικές τακτικές («αλλαγή δεν γίνεται χωρίς το ΚΚΕ» ή και «ψηφο στο ΠΑΣΟΚ χωρίς αυταπάτες» έως το «πέντε κόμματα δύο πολιτικές» και μέχρι «άκυρο - λευκό - αποχή») που, όμως, όλες καθορίζονταν από το στοιχείο πως πρακτικά την εκδίωξη της Δεξιάς από την κυβέρνηση αναλάμβανε το ΠΑΣΟΚ.

Στις προσεχείς εκλογές την ανατροπή της κυβέρνησης Μητσοτάκη διεκδικεί ο ΣΥΡΙΖΑ (σε διάφορα κυβερνητικά «μείγματα»). Στην πραγματικότητα υπάρχει μεγάλη αντίφαση μεταξύ των προσδοκιών και της ιδεολογικοπολιτικής ταυτότητας μεγάλου μέρους του δυναμικού εκλογικού ακροατηρίου του ΣΥΡΙΖΑ και της φυσιογνωμίας και των επιλογών της ηγεσίας του, η οποία μεταφράζεται σε έλλειμμα δυναμικής. Αν θα εμφανιστεί μεγάλη αποχή αριστερού κόσμου ευνοϊκή για την Δεξιά ή πόλωση της «τελευταίας ώρας» ευνοϊκή προς τον ΣΥΡΙΖΑ θα το μάθουμε στις εκλογές.

Το βέλτιστο θα ήταν να υπήρχε στα αριστερά του ΣΥΡΙΖΑ μια μεγάλη συσπείρωση δυναμένων που θα διεκδικούσε στις εκλογές αυτές το μήνυμα ότι υπάρχει άλλος δρόμος, ριζοσπαστικός, που διεκδικεί ανατροπές από το πεζοδρόμιο ως το εκλογικό/κοινο-

βουλευτικό επίπεδο.

Το ΚΚΕ επιλέγει σταθερά την «στρατευμένη αποχή» με πυρήνα την θέση ότι είναι αδιάφορο ποια είναι η κυβέρνηση. Η τακτική αυτή συνιστά «αφαίρεση» δυνάμεων από τη σύγκρουση με την Δεξιά. Γι' αυτό το ΚΚΕ θα καταγράψει, ξανά, ένα ποσοστό ασύμμετρο με την οργανωτική και κοινωνική του «γείωση».

Οι υπόλοιπες δυνάμεις, ΑΝΤΑΡΣΥΑ, ΜΕΡΑ25, ΛΑΕ, οργανώσεις της επαναστατικής Αριστεράς, με πολύτιμη παρουσία στο κίνημα και πολιτικές και εκλογικές καταγραφές, δεν μπόρεσαν να συγκροτήσουν ευρύ συσχετισμό καθώς διάφορα σχέδια που επιχειρήθηκαν έμειναν όλα στη ...μέση. Παρά ταύτα η εκλογική καταγραφή και ακόμη η πιθανότητα κοινοβουλευτικής εκπροσώπησης έχουν σημασία.

Επομένως «ψηφο στην Αριστερά», για να φύγει ο Μητσοτάκης, όπως ο καθένας/μία κρίνει.

Τα πολιτικά, συνδικαλιστικά, κινηματικά/ κοινωνικά στελέχη της Αριστεράς, οργανώσεις και συλλογικότητες, το δυναμικό που μπορεί, υπό όρους, να δώσει συνέχεια, είναι σήμερα εκλογικά διάσπαρτο. Μετά τις εκλογές θα χρειαστεί να συνεχίσει την συζήτηση και τις προσπάθειες για την συγκρότηση της αναγκαίας μαζικής Αριστεράς, ριζοσπαστικής, αντικαπιταλιστικής, αντιπολεμικής και διεθνιστικής.

«Ψήφο στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ (...) και μακάρι να υπάρξει κάθε δυνατή συνεργασία»

Του Κώστα Παπαδάκη

Οσο κι αν είναι βέβαιο ότι η κρίση δημιουργεί κίνημα, δεν είναι καθόλου βέβαιο ότι το κίνημα αντιστρέφει την κρίση και την μετατρέπει σε κρίση πολιτική. Οι εκλογές που έρχονται δεν έχουν να προσφέρουν στο κίνημα καμία κυβερνητική λύση. Μπορούν όμως και πρέπει να προσφέρουν μια συγκροτημένη πολιτική αντιπολίτευση. Οι δυνάμεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς, στην οποία ανήκω εδώ και 45 χρόνια, μπορούσαν και έπρεπε να ενωθούν. Γιατί αυτό αντιστοιχεί και στην κινηματική τους παρουσία και ιστορία, και στην διακρίτοτητα του χώρου της αντικαπιταλιστικής και ριζοσπαστικής αριστεράς από τις άλλες πολιτικές δυνάμεις. Η άποψη «άλλο η κεντρική πολιτική, άλλο τα κοινωνικά σχήματα» είναι μεγάλο λάθος. Αν δεν υπήρχαν τα κοινωνικά σχήματα, αυτός ο χώρος δεν θα ήταν ποτέ ούτε μια ανθυποσημεί-

ωση στον πολιτικό χάρτη. Το πρόσωπό του το έχει αποκτήσει στην κοινωνία με τους αγωνιστές του και με τις παρατάξεις τους.

Ωστόσο και οι προσεχείς εκλογές ανάμεσα σε οτιδήποτε άλλο σηματοδοτούν μια ακόμα χαμένη ευκαιρία ενιαίας πολιτικής παρέμβασης της αντικαπιταλιστικής αριστεράς. Η απόφαση της 5ης συνδιάσκεψης της ΑΝΤΑΡΣΥΑ, σεβαστή, αναμενόμενη και αναμφισβήτητη όσον αφορά το εύρος της πλειοψηφίας της, έδωσε στη ΛΑΕ (όχι χωρίς αντίθετες φωνές) το προσδοκώμενο άλλοθι να υλοποιήσει την προεπιλεγμένη συμπόρευση της με το ΜΕΡΑ25. Παρόμοιοι προσανατολισμοί, παλιότερα προς τον ΣΥΡΙΖΑ ή το ΚΚΕ, πέρα από τον προφανή μικρομεγαλισμό και τον παραγοντισμό τους, απειλούν την αυτοτέλεια του χώρου της ριζοσπαστικής αντικαπιταλιστικής αριστεράς και οδηγούν το κίνημα στην διάσπαση και τους φορείς τους στην πολιτική εξαφάνιση και στην ανυποληψία.

Η συγκρότηση της ΑΝΤΑΡΣΥΑ το 2009 υπήρξε το μόνο βήμα που έδωσε πανελλαδική αναγνωρισιμότητα και ταυτότητα στον χώρο αυτό. Δυστυχώς όμως στη μεγάλη πολιτική κοσμογονία της μνημονιακής περιόδου αντί να δημιουργηθεί μια μεγάλη ΑΝΤΑΡΣΥΑ, δημιουργήθηκε ένας μεγάλος ΣΥΡΙΖΑ. Τεράστια για την εξέλιξη αυτή στους συσχετισμούς υπήρξε η στήριξη του τελευταίου από οργανώσεις της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς που του έδωσαν το δικαίωμα να μιλάει εξ ονόματος των κινημάτων και τον κόσμο των κινημάτων να διατηρεί την αυταπάτη ότι θα αλλάξει «τα πράγματα από τα μέσα». Οσο και αν είναι ειλικρινείς οι αυτοκριτικές τους η ιστορία δεν αλλάζει.

Σήμερα η κοινωνία αγωνίζεται, επιμένει, κινητοποιείται, αρνείται να υποτάξει τον αγώνα της σε εκλογικές αυταπάτες, έστω και αν κάτι θα ψηφίσει και αυτό το κάτι εύλογα προσανατολίζεται σε «ρεαλιστικές λύσεις». Η πολιτική της ανάγκη είναι να αποκτήσει μια ταυτότητα, να εγκατασταθεί στην κεντρική πολιτική

σκηνή, να διεκδικήσει την αλλαγή των συσχετισμών, να βάλει στη Βουλή τον κόσμο του αγώνα όχι για να τον δουλέψει με υποσχέσεις ότι θα σκίσει τα μνημόνια με ένα νόμο και να τον πουλήσει στην άρχουσα τάξη, αλλά για να γίνει η φωνή του μέσα στους θεσμούς και να ενισχύσει τη συνολική θέση του. Και όχι για να μιμηθεί τον αντικαπιταλιστικό της προσανατολισμό και τις αντίστοιχες διεκδικήσεις με προγράμματα άμεσης ανακούφισης και σύγχυση για το ρόλο της Ε.Ε. και του ΝΑΤΟ, τον εθνικισμό, τον πόλεμο, τα ελληνοτουρκικά, τις ιδιωτικοποιήσεις, το δημόσιο και ιδιωτικό χρέος κλπ Ενότητα, υπέρβαση, συγκρότηση, προοπτική, αυτά είναι τα βήματα που χρειαζόμαστε.

Χωρίς να παραγνωρίζουμε τα προβλήματα και να παραιτούμαστε από τα βήματα που αναφέρθηκαν, υπό τις δεδομένες συνθήκες, η ψήφος στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ είναι η μόνη που εγγράφεται στον παραπάνω στόχο. Και μακάρι έστω και την υστάτη στιγμή να υπάρξει κάθε δυνατή συνεργασία.

Τοπίο στην ομίχλη Οι εκλογές της αβεβαιότητας

Του Δημήτρη Αδαμόπουλου, μέλος Πανελλαδικού Συμβουλίου "Αναμέτρηση - Οργάνωση για μια νέα Κομμουνιστική Αριστερά"

Οι εκλογές κλείνουν μια τετραετία διακυβέρνησης της Ν.Δ. που ξεκίνησε με μία ρεβανσιστική λογική απέναντι στα κινήματα, τους αγώνες της προηγούμενης δεκαετίας και την διακυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ και εξελίχθηκε σε μία ολομέτωπη επίθεση σε κοινωνικά κεκτημένα αλλά και στους ίδιους τους όρους της άσκησης πολιτικής - και δη ριζοσπαστικής - στη χώρα. Επιπλέον κλείνουν και τις εκλογικές αναμετρήσεις οι οποίες καθορίζονταν από ξεκάθαρα δίπολα και βαθιά εμπειδωμένες διαιρετικές τομές. Το λεγόμενο "τέλος της μεταπολίτευσης" που ανέδειξε η κρίση του πολιτικού συστήματός από το 2008 και έπειτα, οδήγησε σε εκλογές οι οποίες άφησαν πίσω τους την πολωτική δικομματική διάσταση της δεκαετίας του '90 και το δίλημμα ΠΑ.ΣΟ.Κ-Ν.Δ. Η πιο πρόσφατη διαιρετική τομή που υπήρξε το «Μνημόνιο-Αντιμνημόνιο» εξαντλήθηκε στους αγώνες και τις εκλογές της περιόδου 2012-2015.

Είναι γεγονός πως η κατεύθυνση που επιλέγουν να στρέψουν τα κυρίαρχα αστικά κόμματα τη δημόσια συζήτηση στην αρχή της προεκλογικής περιόδου, απέχει σε μεγάλο βαθμό από τις πραγματικές κοινωνικές ανάγκες. Ενώ η κοινωνική πλειοψηφία μαστίζεται από τις συνέπειες πολιτικών που οδήγησαν σε μια βαθιά πληθωριστική και ενεργειακή κρίση, με άμεσες επιπτώσεις στο πραγματικό εισόδημα και την ενεργειακή κάλυψη, ταυτόχρονα έχει αποσθρωθεί κάθε έννοια κοινωνικής προστασίας ακόμα και των πιο ευάλωτων ομάδων όπως και βασικών κεκτημένων των προηγούμενων χρόνων. Τόσο η ΝΔ όσο και ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ επιδίδονται σε μια αέναη σκανδαλολογία και σε συγκρίσεις για τον καλύτερο "διαχειριστή" της επόμενης ημέρας. Ταυτόχρονα, η πολιτική συζήτηση για τα πραγματικά προβλήματα των πολιτών και τις αιτίες τους περιορίζεται στο ελάχιστο, και οι λύσεις που προτείνονται εξαντλούνται σε μια παρωχημένη παροχολογία ή σε επιδοματικές πολιτικές που ουδώς μπορούν να συμβάλουν στη λύση αυτών.

Φυσικά δεν γίνεται να παραγνωρίσουμε τις τελευταίες εξελίξεις γύρω από το δυστύχημα στα Τέμπη και τις δολοφονικές ευθύνες της κυβέρνησης αυτής και συνολικά των πολιτικών εφαρμοστών του ακραίου νεοφιλελευθερισμού. Είναι δεδομένο ότι οι εκλογές, ακόμη

και αν μετατεθούν σε μια προσπάθεια δημιουργίας χρονικής απόστασης από το εγκληματικό δυστύχημα, έχουν ήδη βαπτιστεί στην οργή και το πένθος του λαού. Φαίνεται ότι μέχρι στιγμής το αφήγημα της κυβέρνησης που αφορά για πολλοστή φορά την ατομική ευθύνη και προσπαθεί να μετακυλήσει τις αμιγώς δικές της ευθύνες, δεν έχει καταφέρει να πείσει. Η οργή των ανθρώπων είναι αυτή που τροφοδοτεί συνεχόμενες ημέρες κινητοποιήσεων, που παρά τις δύσκολες συνθήκες, είναι επιτυχημένες. Επομένως, υπάρχει μια λαϊκή διαθεσιμότητα αρκετά σπάνια με βάση τα δεδομένα των τελευταίων ετών, και ταυτόχρονα ένα ενεργό ερώτημα που αφορά τις ευθύνες και ένα κενό πειστικής αφήγησης από την πλευρά του συστήματος που να μπορεί να αποσβήσει την καινούργια κρίση.

Βάσει του παραπάνω πλαισίου, θεωρήσαμε πως ένα εκλογικό κατέβασμα δεν θα έπρεπε να αποτελέσει μια ευκαιριακή συμμαχία. Αντίθετα ήταν εφικτή και αναγκαία επιλογή για να αποτελέσει ένα βήμα μπροστά για την Αριστερά και ως τέτοιο να απευθυνθεί και με μεγαλύτερες αξιώσεις στην κοινωνία. Μία κοινή εκλογική κάθοδος της μαχόμενης αριστεράς θα συνεισέφερε στην προώθηση του πολιτικού διαλόγου, την ενίσχυση της συζήτησης για τα κοινωνικά μέτωπα, την εμπλοκή ανέταχτου κόσμου και την σύμφιση των σχέσεων μεταξύ των οργανώσεων. Η προσπάθεια αυτή μέσω της Ενωτικής Πρωτοβουλίας της Ριζοσπαστικής και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς δεν τελεσφόρησε, παρόλα αυτά η ανάγκη να τοποθετηθεί η Αριστερά σε ένα τραπέζι και να παράξει δεσμούς για την επόμενη μέρα είναι υπαρκτή και η συζήτηση εντός της Ενωτικής Πρωτοβουλίας άφησε παρακαταθήκες οι οποίες θα γίνουν περισσότερο εμφανείς το επόμενο διάστημα.

Η επόμενη μέρα όμως φέρει σημαντικά καθήκοντα και δυνατότητες σε μια σειρά από πεδία, και αποτελεί ευθύνη των δυνάμεων της ριζοσπαστικής και αντικαπιταλιστικής αριστεράς να λειτουργήσουν ενωτικά και κρουστικά ώστε να οργανώσουν τη λαϊκή δυσσέσκεια, να οξύνουν τη ταξική πάλη και να πετύχουν νίκες. Οι επερχόμενες αυτοδιοικητικές εκλογές, το ζήτημα της φτώχειας και της ακρίβειας, οι κινητοποιήσεις της 8ης και της 18ης Μάρτη, σε συνδυασμό με τους αγώνες των καλλιτεχνών και τη κλιμάκωση του αγώνα με αφορμή το δυστύχημα στα Τέμπη, αποτελούν πολύμορφα πεδία πάλης της περιόδου στα οποία η Αριστερά πρέπει να πρωτοστατήσει φωνάζοντας πως "Δεν θα ζούμε από τύχη, ούτε θα ζούμε έτσι".

ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ μέσα από την ανεξάρτητη δράση της εργατικής τάξης

Οι εργάτες δημιουργούν όλο τον πλούτο μέσα στον καπιταλισμό. Μια νέα κοινωνία απαλλαγμένη από την εκμετάλλευση, ο σοσιαλισμός, μπορεί να δημιουργηθεί μόνο όταν οι εργάτες πάρουν συλλογικά στα χέρια τους τον έλεγχο όλου του κοινωνικού πλούτου και όταν προγραμματίσουν την παραγωγή και τη διανομή σύμφωνα με τις ανθρώπινες ανάγκες.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗ και όχι ρεφορμισμό

Ο καπιταλισμός δεν παίρνει διορθώσεις. Πρέπει να ανατραπεί με την εργατική δράση. Δεν υπάρχει κοινοβουλευτικός δρόμος προς μια τέτοια αλλαγή.

Το κοινοβούλιο, ο στρατός, η αστυνομία, η δικαιοσύνη, όλο το αστικό κράτος λειτουργεί για να προστατεύει τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης. Η εργατική τάξη θα χρειαστεί το δικό της κράτος, στηριγμένο στην άμεση δημοκρατία, στα συμβούλια αντιπροσώπων απ' τους χώρους δουλειάς, καθώς και στην εργατική πολιτοφυλακή.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟ και όχι «σοσιαλισμό σε μια χώρα» ή «σοσιαλισμό με εθνικά χρώματα»

Η εμπειρία της Ρωσίας αποδεικνύει ότι ακόμα και μια νικηφόρα εργατική σοσιαλιστική επανάσταση, όπως ο Οχτώβρης του 1917, δεν μπορεί να επιβιώσει σε απομόνωση. Τα καθεστώτα της ΕΣΣΔ, μετά την επικράτηση του σταλινισμού, όπως και τα καθεστώτα της Κίνας και των άλλων ανατολικών χωρών ήταν ή είναι κρατικοί καπιταλισμοί, όπου η εκμετάλλευση και η καταπίεση της εργατικής τάξης δεν διαφέρει από τη Δύση. Γι' αυτό υποστηρίζουμε τις εργατικές εξεγέρσεις ενάντια στη γραφειοκρατική άρχουσα τάξη αυτών των χωρών.

Υποστηρίζουμε, επίσης, όλα τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα που αντιστέκονται στην ιμπεριαλιστική καταπίεση. Η δύναμη που θα τσακίσει τελειωτικά τον ιμπεριαλισμό είναι η ενότητα της εργατικής τάξης σε διεθνή κλίμακα, από τη Νέα Υόρκη ως τη Σεούλ και από το Λονδίνο ως το Σάο Πάολο.

Αντιπαλεύουμε κάθε μορφή σοβινισμού, ρατσισμού ή σεξιστικών διακρίσεων που απειλεί να διασπάσει τους εργάτες.

Απέναντι στην αντιτουρκική πολεμοκαπηλία της «δικής μας» άρχουσας τάξης, υποστηρίζουμε το σύνθημα Έλληνες και Τούρκοι εργάτες ενωμένοι.

Είμαστε αντίθετοι στην καταπίεση των μειονοτήτων στη Θράκη και τη Μακεδονία και στα μέτρα αστυνόμευσης των μεταναστών.

ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ της εργατικής πρωτοπορίας

Η εργατική τάξη μπορεί να απελευθερώσει τον εαυτό της και όλους τους καταπιεσμένους μέσα από τη δική της δράση. Για να κερδηθούν όλα τα κομμάτια της τάξης σ' αυτήν την πάλη είναι απαραίτητο να οργανωθούν τα πιο ξεκάθαρα και μαχητικά τμήματα σε ένα επαναστατικό σοσιαλιστικό εργατικό κόμμα. Ένα τέτοιο κόμμα μπορεί να πείθει τους εργάτες για την επαναστατική προοπτική, παρεμβαίνοντας στους μαζικούς αγώνες. Είμαστε αντίθετοι σε κάθε αντίληψη υποκατάστασης της τάξης, απ' όπου και αν προέρχεται.

ΔΕΑ

Επικοινωνήστε μαζί μας:

- Α' ΑΘΗΝΑΣ: 6973005569 • ΔΥΤΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6932045320 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6942602766
- ΒΟΡΕΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6972036692 • ΝΟΤΙΑ ΠΡΟΑΣΤΙΑ: 6945754555 • ΠΕΙΡΑΙΑΣ: 6942993423 • ΑΝΑΤΟΛΙΚΗ ΑΤΤΙΚΗ: 6939014803 • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ: 6972878820 • ΚΡΗΤΗ: 6979925065 • ΚΥΚΛΑΔΕΣ: 6972743637 • ΜΕΣΣΗΝΙΑ: 69832422501 • ΚΥΠΡΟΣ: 0035-796554166

Η ΔΙΕΘΝΙΣΤΙΚΗ ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΠΑΛΕΥΕΙ ΓΙΑ:

«ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ

ΔΕΝ ΕΜΠΙΣΤΕΣ ΝΑ ΑΚΟΥΣ»*

* στίχος των
Rationalistas

Εμπέδεια: Κατερίνα Καλιόρη

Με την κατάθεση των μαρτύρων κατηγορίας *συνεχίζεται το εφετείο της Χρυσής Αυγής*. Στις προηγούμενες δικάσιμους κατέθεσαν οι αυτόπτες μάρτυρες της δολοφονίας του Παύλου Φύσσα, επιβεβαιώνοντας αυτό που είναι ήδη γνωστό: *η δολοφονία ήταν οργανωμένη και οι αστυνομικοί παρέμειναν άπραγοι παρατηρητές* -αν όχι συνεργάτες. Φίλος του Φύσσα και αυτόπτης μάρτυρας στην δολοφονία κατήγγειλε πως *η αρχική του κατάθεση παραποιήθηκε από τους αστυνομικούς στο ΑΤ Κερατσινίου για να προστατευτούν οι συνάδελφοι τους*. Η καταγγελία αυτή, παρότι δεν αποτελεί κάποιο συγκλονιστικό νέο, είναι μία επίπονη υπενθύμιση της προσπάθειας που ξεκίνησε από τα πρώτα λεπτά μετά την δολοφονία Φύσσα και συνεχίζεται να «θαφτεί» η υπόθεση. Παρότι στις τελευ-

Ξεκίνησε *το Εφετείο των τεσσάρων κατηγορουμένων που καταδικάστηκαν πρωτόδικα τον Ιούνιο του 2021 για την πυρκαγιά στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Μόριας*. Παρότι, όπως συνέβη και στην κύρια ανάκριση και πρωτόδικα *δεν παρουσιάζεται ο υποτιθέμενος (και μοναδικός) μάρτυρας κατηγορίας* που υπέδειξε τους κατηγορούμενους απλά με τα μικρά τους ονόματα, το αφήγημα περί εγκληματικής ενοχής των τεσσάρων κατηγορουμένων παραμένει το ίδιο. *Οι ερευνητικές ομάδες Forensic Architecture και Forensics προσπαθούν* μέσα από την κατάθεση και την ανάλυση βίντεο-ντοκουμέντων από το βράδυ που ξεκίνησε η πυρκαγιά *να αποδείξουν ότι οι περιγραφές του μάρτυρα σχετικά με το από ποιους και που ξεκίνησε η φωτιά είναι ψευδής*, ενώ ταυτόχρονα αναφέρουν πως η πυρκαγιά ήταν ένα αναμενόμενο γεγονός, καθώς *μόνο κατά το 2020 ξέσπασαν πάνω από 100 φωτιές στον καταυλισμό* λόγω του υπερπληθυσμού και των κακών συνθηκών διαβίωσης. Οι τέσσερις κατηγορούμενοι καλούνται για ακόμα μία φορά να αποδείξουν την αθωότητα τους σε ένα σύστημα εκ των προτέρων πεισμένο για την ενοχή τους, σε ένα σύστημα που εμπιστεύεται περισσότερο έναν εξαφανισμένο εδώ και δύο χρόνια μάρτυρα, παρά ομάδες εξειδικευμένων ερευνητών. Δυστυχώς, είναι πολύ πιθανόν το αποτέλεσμα και του Εφετείου να είναι προαποφασισμένο και οι τέσσερις να γίνουν εξιλαστήρια θύματα σε ένα έγκλημα που ξεκίνησε την στιγμή που ξεκίνησε να χτίζεται η Μόρια.

Το βίντεο με τους δύο διασώστες του (ιδιωτικού) ασθενοφόρου που πλένουν στην πυλωτή μιας πολυκατοικίας μία ηλικιωμένη γυναίκα χρησιμοποιώντας ένα λάστιχο ποτίσματος έχει προκαλέσει (δίκαια) την οργή από μεγάλη μερίδα του κόσμου. Είναι εντυπωσιακό όμως ότι μέσα στους οργισμένους είναι και ο δήμαρχος Ωρωπού, του Δήμου που διέμενε η γυναίκα αλλά και ο Υπουργός Υγείας Θάνος Πλεύρης! Οι εργαζόμενοι που προέβησαν στην αισχρή αυτή πράξη κατηγορήθηκαν ως οι μόνοι υπεύθυνοι και έτσι, τελειώνει η ιστορία με μία ΕΔΕ. Στην πραγματικότητα όμως, *ΕΔΕ θα έπρεπε να διενεργηθεί όχι μόνο σε αυτούς, αλλά και σε όσους φέρουν ευθύνη που μία γυναίκα με ψυχικά προβλήματα καταλήγει να ζει χωρίς καμία βοήθεια* για άγνωστο χρονικό διάστημα, μέχρι οι γείτονες της να παραπονεθούν για την μυρωδιά. Δηλαδή, τωρινοί και προηγούμενοι υπουργοί και δήμαρχοι που

ταίες δικάσιμες οι χρυσαυγίτες σταμάτησαν τους θρασεείς λεονταρισμούς και τις επιθέσεις απέναντι στις οικογένειες των θυμάτων, συνεχίζουν να επιτίθενται στους μάρτυρες. Μάλιστα, αυτή την φορά ζήτησαν να καταδικαστεί για ψευδορκία αυτόπτης μάρτυρας της δολοφονίας που επιχειρήσε να μεσολαβήσει ανάμεσα στην παρέα του Παύλου Φύσσα και των χρυσαυγιτών που εμφανίστηκαν πρώτοι στο σημείο, ενώ τον κατηγορήσαν ότι αν δεν επιχειρούσε να διαμεσολαβήσει μεταξύ των δύο, «ίσως δεν υπήρχε δολοφονία». Για αυτό συνεχίζει να είναι κρίσιμο *η εκδίκαση του Εφετείου να μην ξεχαστεί από τον κόσμο του κινήματος, καθώς ήταν αυτός που απέναντι σε αστυνομικούς που παραποιούσαν καταθέσεις και εκφοβισμούς μαρτύρων εξασφάλισαν την καταδίκη*.

Διαμαρτυρία έξω από την δομή υποδοχής προσφύγων της Σάμου πραγματοποιήσαν αναγνωρισμένοι πρόσφυγες στις 15 Φλεβάρη. Ενώ το αίτημά τους για άσυλο έγινε δεκτό πριν 3 μήνες, μετά από εξάμηνη παραμονή τους στο κέντρο κράτησης της Σάμου δεν έχουν λάβει ακόμα τα απαραίτητα ταξιδιωτικά έγγραφα. Ταυτόχρονα, *οι αιτούντες άσυλο σταμάτησαν να λαμβάνουν τα δικαιώματα που τους αναλογούν* καθώς η ηλεκτρονική αίτηση για την καταγραφή του αιτήματος δεν θεωρείται πλέον ότι συνιστά έκφραση της βούλησής τους να ζητήσουν άσυλο, με αποτέλεσμα να κινδυνεύουν με απέλαση από την χώρα. *Το ελληνικό κράτος για ακόμη μία φορά αρνείται να εφαρμόσει ακόμα και τα ελάχιστα μέτρα προστασίας* απέναντι στους αιτούντες άσυλο και στους αναγνωρισμένους πρόσφυγες, καταργώντας στην πραγματικότητα αυτές τις δύο κατηγορίες, αφού με γραφειοκρατικές δικαιολογίες τους στερεί τα δικαιώματά τους. Δεν τηρούνται ούτε τα προσχήματα στην μεταναστευτική πολιτική, ακόμα και απέναντι σε ομάδες ανθρώπων που προστατεύονται από το διεθνές δίκαιο. Προφανώς, *η πραγματική αιτία δεν είναι η γραφειοκρατία αλλά η εκδικητική και ξενοφοβική πολιτική* απέναντι σε κάθε κατατρεγμένο πρόσφυγα, αλλά και η πολιτική αποτροπής προς όσους σκόπευαν να διεκδικήσουν ακόμα και το δικαίωμα της αίτησης σε άσυλο. Η κυβέρνηση προσπαθεί να δείξει με οποιονδήποτε τρόπο πως ό,τι και να κάνουν δεν θα μπορέσουν ποτέ να διαφύγουν από τα ΚΥΤ, τα καμπ, τα κέντρα κράτησης.

φρόντισαν για την κατάρρευση των δομών ψυχικής βοήθειας, των δωρεάν κέντρων ψυχοκοινωνικής στήριξης στους δήμους και των υπηρεσιών όπως το «Βοήθεια στο Σπίτι» και ο προσωπικός βοηθός. Γιατί *μέχρι να φτάσει η γυναίκα αυτή να βιώσει αυτόν τον εξευτελισμό, είχε βιώσει άλλους χίλιους και πρώτο την στέρηση του δικαιώματος της στην αυτόνομη ζωή*, λόγω της έλλειψης δομών που θα την βοηθούσαν να ζει μόνη της με αξιοπρέπεια. Είναι τουλάχιστον υποκριτικό να μιλάνε για ανθρώπινη αξιοπρέπεια όσοι με τις ιδιωτικοποιήσεις και την υποχρηματοδότηση στέρησαν την αξιοπρέπεια και την ασφαλή διαβίωση από χιλιάδες ανθρώπους.

8 Μάρτη 2023: Ενάντια σε ένα σύστημα που μας σκοτώνει κάθε μέρα

Αγωνιζόμαστε για την ζωή μας

Της Κατερίνας Καλλέργη

Μόλις μία βδομάδα πριν την 8η Μάρτη το πολύνεκρο έγκλημα στα Τέμπη ήρθε να μας θυμίσει ξανά, με τον πιο τραγικό τρόπο, ότι σε αυτό το σύστημα οι ζωές μας κοστολογούνται πολύ φθηνά. Αυτό είναι κάτι το οποίο έχει γίνει κατανοητό από το φεμινιστικό κίνημα εδώ και χρόνια: από εκείνες που πέθαναν γιατί έφυγαν, έως εκείνους που πέθαναν για μια τζαμαρία και από εκείνες που πέθαναν περιμένοντας να μπουνε στις ΜΕΘ έως εκείνους που σκοτώθηκαν σε εργατικά ατυχήματα, οι νεκρές μας και οι νεκροί μας αυξάνονται συνεχώς. Η φτώχεια που έχει εξαπλώσει η νεοφιλελεύθερη πολιτική σε όλο τον πλανήτη οδηγεί σε καταστροφή υποδομών και ζών την ίδια ώρα που η καθημερινότητα των περισσότερων ανθρώπων έχει καταστήσει διαρκής αλλά όχι πάντα επιτυχής, αγώνας για την επιβίωση.

Τον προηγούμενο μήνα πραγματοποιήθηκαν πολύμορφες καμπάνιες για την 8η Μάρτη με συνθήματα που πλέον μοιάζουν τραγικά πιο επίκαιρα από ποτέ: «Συλλογικά Διεκδικούμε-Κερδίζουμε την Ζωή μας» από την Συνέλευση 8 Μάρτη στην Αθήνα και «Παλεύουμε Μαζί για την Ζωή» από την Συνέλευση Γυναικών 8 Μάρτη στην Θεσσαλονίκη. Και στις δύο περιπτώσεις η επιλογή δεν έγινε τυχαία: έγινε

ακριβώς γιατί και πριν το έγκλημα στα Τέμπη, ήταν φανερό πως οι ζωές (των γυναικών και όχι μόνο) βρίσκονται σε έναν συνεχή κίνδυνο.

Γιατί είναι οι συγκριμένες πολιτικές, αυτές που δίνουν εκατομμύρια για εξοπλισμούς αλλά στερούν από τα θύματα βίαια εξόδους διαφυγής, αφήνοντάς τα ευάλωτα στους μελλοντικούς δολοφόνους τους. Είναι οι συγκεκριμένες πολιτικές που διαλύουν το σύστημα υγείας στερώνοντας ευκαιρία για ζωή σε αρρώστους και τραυματίες, ενώ φορτώνουν τα βάρη τις φροντίδες στις πλάτες των γυναικών. Είναι αυτές οι πολιτικές, της ιδιωτικοποίησης που στην πραγματικότητα στερούν το δικαίωμα σε δωρεάν και δημόσια έκτρωση. Είναι οι ίδιες πολιτικές που αποδυναμώνουν τα σωματεία και τα συνδικάτα, εργαλεία των εργαζομένων που ξέρουν καλύτερα τι μέτρα ασφαλείας χρειάζονται σε κάθε χώρο. Είναι οι ίδιες πολιτικές με αυτές που φέρουν ευθύνη για τους/τις νεκρές και τραυματίες στα Τέμπη.

Η 24ωρη απεργία που καλέστηκε για τις 8 Μάρτη από την ΑΔΕΔΥ και Εργατικά Κέντρα σε όλη την χώρα με αφορμή το έγκλημα στα Τέμπη πρέπει να γίνει ευκαιρία σύνδεσης του φεμινιστικού κινήματος με το εργατικό αλλά και με όλο τον κόσμο που βιώνει το δυστύχημα ως «την σταγόνα που ξεχείλισε το ποτήρι». Χωρίς να χαθούν τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά που έχει η 8 Μάρτη ως Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, δίνεται η δυνατότητα να γίνει φανερό

αυτό που το φεμινιστικό κίνημα φωνάζει σε όλη την καμπάνια μέχρι τώρα: ότι η πάλη ενάντια στην καταπίεση και

την εκμετάλλευση των γυναικών είναι μία πάλη απέναντι σε ένα σύστημα που υποβαθμίζει τις ζωές όλων μας.

Οι νίκες στην Ισπανία να γίνουν έμπνευση για το φεμινιστικό κίνημα στην Ελλάδα

Μετά από χρόνια φεμινιστικών αγώνων και την ανάδειξη του μεγαλειώδους κινήματος της φεμινιστικής απεργίας (Huelga Feminista) η Ισπανία γίνεται η πρώτη χώρα στην Ευρώπη και μία από τις ελάχιστες παγκοσμίως που δίνουν την δυνατότητα σε όσες πάσχουν από επίπονες περιόδους να λαμβάνουν άδεια από την δουλειά τους. Συνδυαστικά με αυτό, σχολεία και φυλακές υποχρεούνται πλέον να παρέχουν δωρεάν είδη προσωπικής υγιεινής για την περίοδο (σερβιέτες, ταμπόν) ενώ ταυτόχρονα η παροχή ορμονικών αντισυλληπτικών και του χαπιού της επόμενης μέρας θα γίνεται πλέον δωρεάν σε όλα τα κρατικά κέντρα υγεί-

ας. Επίσης, δίνεται η δυνατότητα του αυτοπροσδιορισμού φύλου για τα τρανς άτομα άνω των 16 χωρίς δικαστική πράξη, και με γονεϊκή συναίνεση και δικαστική πράξη για τα άτομα μικρότερης ηλικίας. Όμως, μία από τις πιο σπουδαίες κινήσεις αυτού του νομοθετήματος είναι η επέκταση του δικαιώματος στην άμβλωση. Πλέον, οι έφηβες ηλικίας 16 χρονών και άνω μπορούν να προβούν σε έκτρωση χωρίς την γονεϊκή άδεια, ενώ όλα τα δημόσια νοσοκομεία υποχρεούνται να πραγματοποιούν την επέμβαση. Αυτό, έχει ιδιαίτερη σημασία αν λάβουμε υπ' όψιν το γεγονός ότι στην Ισπανία λόγω του καθολικισμού πολλοί γιατροί δεν δεχόντουσαν να συμμετέχουν σε εκτρώσεις, με απο-

τέλεσμα λιγότερο των 15% των αμβλώσεων να πραγματοποιούνται σε δημόσια νοσοκομεία.

Οι νίκες αυτές έρχονται στην Ελλάδα σαν έμπνευση για τους δικούς μας αγώνες. Οι νίκες αυτές αναδεικνύουν την ανάγκη να υπάρχει ένα δυνατό κράτος πρόνοιας και ένα δημόσιο σύστημα υγείας για την στήριξη των γυναικών. Στην Ελλάδα, όπου είναι ελάχιστα τα δημόσια νοσοκομεία στα οποία πραγματοποιούνται αμβλώσεις μην αφήνοντας άλλη επιλογή πέραν του ιδιωτικού τομέα, δεν μπορεί να υπάρξει κίνημα για τα αναπαραγωγικά δικαιώματα αποκομμένο από ένα κίνημα για την δημόσια υγεία. Ένα κίνημα που θα θέσει ως αιχμή του δόρατος την στήριξη των

δημόσιων νοσοκομείων ώστε να είναι πραγματικά σε όλες προσβάσιμα το δικαίωμα στην άμβλωση. Γίνεται και πάλι εμφανές ότι ακόμα και με την κατάλληλη νομοθεσία, πρέπει να υπάρχει ουσιαστική οικονομική στήριξη του κοινωνικού κράτους για να είναι εφαρμόσιμα τα δικαιώματα των γυναικών. Αντίστοιχα, πως μπορεί να τεθεί ως αίτημα η άδεια περιόδου όταν ο νόμος Χατζιδάκη έχει διαλύσει κάθε εργασιακό δικαίωμα; Σε αυτό το πλαίσιο γίνεται καθήκον τόσο η σύνδεση του φεμινιστικού κινήματος με το εργατικό και το κίνημα για δημόσια και δωρεάν υγεία όσο και η ανάγκη τα φεμινιστικά αιτήματα να γίνουν κομμάτι κάθε κοινωνικής διεκδίκησης.

Το πολιτικό σκηνικό μετά τις προεδρικές εκλογές στην Κύπρο

του Θέμη Θεμιστοκλέους

Μετά από δύο συνεχόμενες θητείες του κατά κοινή ομολογία πιο διαπλεκόμενου προέδρου από την ίδρυση του κράτους έως τώρα, Νίκου Αναστασιάδη, η πλειοψηφία όσων ψήφισαν κατάφερε να εκλέξει τον υποψήφιο που ο απερχόμενος είχε ορίσει ως διάδοχό του, τον Νίκο Χριστοδουλίδη. Ποιες συνέπειες μπορεί να έχει αυτό για τα κεντρικά ζητήματα εσωτερικής και εξωτερικής πολιτικής; Ποιο είναι το πολιτικό προφίλ του νέου προέδρου; Ποια ήταν η στάση της αριστεράς και οι ευθύνες τις στην τελευταία εκλογική αναμέτρηση αλλά και ποια είναι τα καθήκοντα μας από εδώ και στο εξής; Σε αυτά τα ερωτήματα θα προσπαθήσουμε να απαντήσουμε συνοπτικά.

Για να ξετυλίξουμε το νήμα θα χρειαστεί να δούμε το προφίλ του Χριστοδουλίδη και πώς κατάφερε τελικά να βγει νικητής. Υπήρξε υπουργός Εξωτερικών του Αναστασιάδη και κατά την περίοδο που ναυάγησαν οι συνομιλίες για το κυπριακό (βλ. Μον-Πελεράν και Κραν Μοντανά) και είναι βασικός εκφραστής της σκληρής, απορριπτικής γραμμής, γι' αυτό και τον στήριξαν τα δύο κόμματα του ακραίου κέντρου -ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ. Πρόκειται για κόμματα που εκπροσωπούν το τμήμα εκείνο της αστικής τάξης που θεωρεί πως τα συμφέροντά της εξυπηρετούνται καλύτερά με τη διαίχιση της υπαρχουσας κατάστασης στο κυπριακό. Αν και ένας από τους αντιπάλους του ήταν ο Αβέρωφ Νεοφύτου, πρόεδρος του ΔηΣυ, κόμμα από το οποίο προέρχεται και ο Χριστοδουλίδης, πήγε ενάντια στην επίσημη κομματική γραμμή και χαρακτηρίστηκε προδότης από ένα κομμάτι της δεξιάς. Αυτό, ωστόσο, δεν φάνηκε ικανό να του κόψει τον δρόμο προς την προεδρία. Είναι δεδομένο πως θα συνεχίσει την πολιτική Αναστασιάδη -ο οποίος τρίβει τα χέρια του και θεωρεί την εκλογή Χριστοδουλίδη προσωπική νίκη- μιας και έχοντας «δικό του» πρόεδρο είναι και σχεδόν σίγουρο πως τα άπλυτα της δικής του διακυβέρνησης δεν θα βγουν στη φόρα, τουλάχιστον σε αυτό το στάδιο.

Είναι δεδομένο, λοιπόν, πως η πολιτική του θα συνεχίσει να βαδίζει στα χνάρια της προηγούμενης κυβέρνησης. Διαπλοκή, πολιτικές εις βάρος των χαμηλών στρωμάτων, αντιμετα-

ναστευτικό μένος, κανένας έλεγχος στις εργοδοτικές αυθαιρεσίες και ρητορική μίσους απέναντι στον αιώνιο εξωτερικό εχθρό. Στο κυπριακό δεν αναμένεται να υπάρξει καμία πρωτοβουλία με κυπριακή σφραγίδα, ειδικά τώρα που και η τουρκοκυπριακή πλευρά δεν εκπροσωπείται από τον Μουσταφά Ακιντζί, υπέρμαχο της λύσης. Υπάρχει, βέβαια, η πιθανότητα να ανοίξει το ζήτημα από έξω και από τα πάνω... από τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις δηλαδή που ενδιαφέρονται για την διευθέτηση των συμφερόντων τους στην περιοχή κυρίως όσον αφορά το ενεργειακό. Αλλά αυτή η προοπτική δεν προμηνύει απαραίτητα κάτι καλό...

Η νίκη του Χριστοδουλίδη δεν ήταν περίπατος. Το αποτέλεσμα (52% για το Χριστοδουλίδη και 48% για τον Μαυρογιάννη) μεταφράζεται σε διαφορά περίπου 18 χιλ. ψήφων και αν αναλογιστεί κανείς ότι περίπου 150 χιλ. ψηφοφόροι δεν πήγαν να ψηφίσουν φαίνεται πως το αποτέλεσμα ήταν μάλλον οριακό. Ένα πρώτο συμπέρασμα, λοιπόν, είναι πως ο υποψήφιος του ΑΚΕΛ είχε πιθανότητες να εκλεγεί. Κατά τη γνώμη μας, αυτό θα μπορούσε να γίνει αν το ΑΚΕΛ με τις επιλογές του δεν στόχευε στις ψήφους των δεξιών προτείνοντας ως υποψήφιο έναν πρώην σύμβουλο του Αναστασιάδη, αλλά αν στόχευε στο τμήμα εκείνο της κοινωνίας που δεν μπορούσε να εκφραστεί από καμία από τις διαθέσιμες επιλογές. Προφανώς δεν μπορούμε να θεωρήσουμε ως δεδομένο ότι και οι 150 χιλ. ψηφοφόροι που δεν πήγαν στις κάλπες είναι κομμάτι του αριστερού-προοδευτικού χώρου, αλλά στην πραγματικότητα, ο μόνος χώρος που δεν εκπροσωπήθηκε ήταν

αυτός. Και δεν εκπροσωπήθηκε σε καμία από τις τρεις τελευταίες προεδρικές εκλογές καθώς οι επιλογές του ΑΚΕΛ δεν έχουν να κάνουν με την εκπροσώπηση της εργατικής τάξης και των λαϊκών στρωμάτων, αλλά με την ολοκλήρωση της συντηρητικής στροφής προς το κέντρο που ακολουθεί τουλάχιστον την τελευταία δεκαετία. Μια στροφή που οδηγεί σε συστηματική μείωση των εκλογικών ποσοστών αλλά και της κοινωνικής επιρροής του.

Αυτό είναι το αποτέλεσμα της φοβικής ανάγνωσης που κάνει εδώ και χρόνια, πως η κυπριακή κοινωνία είναι κατεξοχήν συντηρητική και πως η μόνη πολιτική διέξοδος είναι να ακολουθήσει αυτή τη συντηρητική στροφή. Η γραμμή φαίνεται εκ των πραγμάτων προβληματική διότι εάν πραγματικά ίσχυε αυτή η ανάγνωση δεν θα καταγραφόταν 30% απόχη από κόσμο που δεν βρίσκει πολιτική έκφραση ή/και θεωρεί ανούσια την εκλογική διαδικασία. Το ερώτημα εδώ είναι αν θα μπορούσε να κάνει διαφορετικά. Έχοντας ως οδηγό την πολιτική του στροφή η απάντηση είναι όχι. Έχοντας όμως κατά νου την απόχη και την υπαρκτή δυνατότητα αντίστασης στις πολιτικές της δεξιάς η απάντηση είναι ναι, θα μπορούσε να κάνει και αλλιώς.

Η αντίσταση αυτή χρειάζεται συνδικαλιστικούς φορείς, οργανωτικές δομές και τεχνολογία που το ΑΚΕΛ διαθέτει (όπως φάνηκε από την στήριξη της ΠΕΟ στον αγώνα των διανομέων). Αλλά δυστυχώς επιλέγει να μην τα αξιοποιήσει κεντρικά και πρόκειται για συνειδητή πολιτική (μη) επιλογή. Και αφού δεν επιλέγει να υπερασπιστεί τα συμφέροντα των από κάτω, ένα μεγάλο τμήμα τους

γυρίζει την πλάτη στο ΑΚΕΛ. Χρειάζεται λοιπόν και εμείς, της πέραν του ΑΚΕΛ αριστεράς να δούμε ποια είναι τα καθήκοντά μας απέναντι σε αυτόν τον κόσμο. Δεν μπορούμε να μην αναλαμβάνουμε την ευθύνη που μας αναλογεί και να περιοριζόμαστε στην αποχή ή στο να στηρίζουμε ξανά και ξανά με καλέσματα στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης την επιλογή του ΑΚΕΛ ως λιγότερο χειρότερη.

Το αμέσως επόμενο διάστημα είναι σίγουρο πως η κυβέρνηση Χριστοδουλίδη θα εξαπολύσει επιθέσεις απέναντι στον κόσμο της εργασίας ξεκινώντας από τα πιο αδύναμα κοινωνικά στρώματα. Ήδη προετοιμάζεται η υλοποίηση της πρότασης του ΕΛΑΜ για δημιουργία υφυπουργείου μετανάστευσης. Επίσης, ο Χριστοδουλίδης τοποθέτησε ήδη στο υπουργικό δικό του ανθρώπους όπως ο τραγοδιστής Μ. Χατζηγιάννης που διορίστηκε υφυπουργός Πολιτισμού. Στο νευραλγικό -και για το χειρισμό ζητημάτων διαφθοράς- υπουργείο εσωτερικών τοποθετήθηκε ο Κ. Ιωάννου, πρώην υπουργός υγείας της κυβέρνησης Αναστασιάδη και άνθρωπος της εμπιστοσύνης του, ενώ υπουργός οικονομικών ορίστηκε ο Μ. Κεραυνός, που υπήρξε υπουργός εργασίας και έπειτα οικονομικών την περίοδο 2003-2005, οπότε και παραιτήθηκε για να γίνει διευθυντής στον όμιλο της Ελληνικής Τράπεζας. Απέναντι σε αυτή την κυβέρνηση εμείς θα πρέπει να είμαστε έτοιμες και έτοιμοι να αντισταθούμε και να αγωνιστούμε μαζί με όσους ακόμαπλήττονται. Γιατί η δουλειά της αριστεράς δεν είναι να ακολουθεί το ρεύμα και να κρύβεται πίσω από τις «αντικειμενικές αδυναμίες» αλλά να διαμορφώνει τις συνθήκες και τις προϋποθέσεις της αντίστασης.

Σεισμός σε Τουρκία-Συρία Καταστροφή για τους φτωχούς και πολιτικές ακροβασίες

Του Σπύρου Αντωνίου

Εχει περάσει ένας μήνας από τότε που ο καταστροφικός σεισμός των 7,8 ρίχτερ (και 7,6 λίγες ώρες αργότερα) έπληξε τη νότια Τουρκία και τη βορειοδυτική Συρία. Ο συνολικός αριθμός των νεκρών ξεπερνά πλέον τις 54.000 – περισσότεροι από 46.000 εντοπίζονται στην Τουρκία.

Ορισμένες πόλεις και κωμοπόλεις έχουν ισοπεδωθεί και τουλάχιστον δύο εκατομμύρια άνθρωποι έχουν χάσει τα σπίτια τους, με αποτέλεσμα να μένουν σε σκηνές, ενώ στις πληγείσες περιοχές στήνονται επίσης χιλιάδες κοντέινερ. Πλοία μεταφέρουν σεισμόπληκτους πρόσφυγες στην Κωνσταντινούπολη και τη Μερσίνα, με τον πληθυσμό της τελευταίας να έχει αυξηθεί κατά 21% σε τρεις μόλις εβδομάδες. Σχεδόν 1,6 εκατ. οικογένειες έχουν λάβει το κρατικό επίδομα των 10.000 τουρκικών λιρών (498 ευρώ), που φαντάζει αστέιο όταν έχεις χάσει τα πάντα. Όπως συμβαίνει συνήθως, οι σεισμοί στην Τουρκία και τη Συρία έπληξαν περισσότερο τους φτωχούς.

«Εγκληματικά» κέρδη

Η εικόνα στο τουρκικό χρηματιστήριο τις πρώτες ώρες έπειτα από την καταστροφή έδειχνε μια ραγδαία άνοδο των τιμών των μετοχών εννέα μεγάλων τουρκικών εταιρειών παρασκευής τσιμέντου. Τα ίδια «αρπακτικά» που ήδη κερδοσκοπούν πάνω στα συντρίμια είναι που ευθύνονται ουσιαστικά και για την έκταση της καταστροφής. Ο τομέας των κατασκευών είναι ένας από τους σημαντικότερους της τουρκικής οικονομίας, φτάνοντας να έχει μερίδιο έως και 30% του τουρκικού ΑΕΠ. Το τουρκικό κράτος έχει εδώ και δεκαετίες προσφέρει ευνοϊκές ρυθμίσεις στις εταιρείες που δραστηριοποιούνται στον τομέα των κατασκευών, με τις τελευταίες να κατασκευάζουν κτίρια χωρίς την απαραίτητη αντισεισμική προστασία.

Η κατασκευαστική «ανάπτυξη» της περιοχής ήρθε αφενός ως απάντηση του τουρκικού καπιταλισμού στον πόλεμο στη Συρία και στις εκατοντάδες χιλιάδες προσφύγων που εισέρρευσαν, και αφετέρου ως προετοιμασία για την τουρκική εισβολή στη βόρεια Συρία. Τουρκικές εταιρείες ανέλαβαν την ανακατασκευή υποδομών στις

υπό κατοχή περιοχές της βόρειας Συρίας, ενώ το κράτος ξόδευε πακτωλό χρημάτων σε εξοπλισμούς αγνοώντας τις ανάγκες των κατοίκων και τις προειδοποιήσεις των επιστημόνων, σε μια σεισμογενή περιοχή, όπου βρίσκεται το ρήγμα της Ανατολίας.

Εμπειρογνώμονες και πολεοδόμοι φώναζαν από καιρό ότι οι οικοδομικοί κανονισμοί για τον σεισμικό κίνδυνο δεν εφαρμόζονται επαρκώς και έχουν υπονομευθεί από την «αμνηστία» για τις παράνομες κατασκευές που εισήγαγε το ΑΚΡ –αποφέροντας έσοδα δισεκατομμυρίων λιρών στην κυβέρνηση και τις στενά συνδεδεμένες με αυτήν κατασκευαστικές εταιρείες. Τα κέρδη τους, οι ζωές μας και σε αυτή την περίπτωση...

Εκλογές

Στο πολιτικό πεδίο, οι παρενέργειες του καταστροφικού σεισμού είναι ένα ανοιχτό στοίχημα για το καθεστώς Ερντογάν. Εκτός από την σφοδρή κριτική για την αసుδοσία των κατασκευαστικών εταιριών, ο κρατικός μηχανισμός κατάφερε να ανασυνταχθεί έπειτα από πολλές ώρες και μόλις την τρίτη ημέρα έγινε αισθητή η παρουσία των σωστικών συνεργείων. Η αργοπορημένη συγγνώμη που ζήτησε ο τούρκος πρόεδρος, για την αργή παροχή βοήθειας, προφανώς και δεν εκτόνωσε τη λαϊκή δυσαρέσκεια. Ούτε και οι δεκάδες προσαγωγές και συλλήψεις εργολάβων.

Στην παρούσα φάση, φαίνεται ότι οι προεδρικές εκλογές της 14ης Μάη θα διεξαχθούν κανονικά. Η αντιπολίτευση –έναν συνασπισμός 6 κομμάτων- έχει τη δική της δύσκολη μάχη για να πάρει την εξουσία και όπως όλα δείχνουν, ο προεδρικός της υποψήφιος θα είναι ο αρχηγός του Ρεπουμπλικανικού Κόμματος (CHP), Κεμάλ Κιλιτσντάρογλου. Το ΑΚΡ του Ερντογάν μπορεί να παραμείνει πρώτο στις δημοσκοπήσεις, αλλά ελάχιστα πάνω από το CHP.

Ακόμα πιο «χοντρό» είναι το γεωπολιτικό παιχνίδι, ειδικά μετά της τάσεις «αυτονόμησης» που έχει επιδείξει η Τουρκία τα τελευταία χρόνια. Στην Άγκυρα αναγνωρίζουν πως η μεγαλύτερη βοήθεια ήρθε από την Ευρώπη. Το ερώτημα που θέτουν όμως αρκετοί αναλυτές είναι αν αυτή η βοήθεια είναι αρκετή για να προσεγγίσει ξανά ο Ερντογάν τη Δύση. Παρότι οι Ευρωπαίοι (αναμεσά τους και το ελληνικό κράτος, με υπερτονισμό από τα εγχώρια ΜΜΕ του ρόλου της ελληνικής αποστολής διάσωσης...) συνέδραμαν τις πρώτες ημέρες, ο τούρκος πρόεδρος ευχαρίστησε ονομαστικά μόνο τον εμίρη του Κατάρ.

Και ενώ οι δεσμεύσεις για βοήθεια «από τα πάνω», έρχονται αναπόφευκτα μετά από φοβερές καταστροφές, συχνά επιδεινώνουν το χάσμα πλούσιων και φτωχών στη χώρα που έχει ανάγκη, γεμίζοντας τις τσέπες της βιομηχανίας βοήθειας, αντί να ωφελούν

τους ίδιους τους πληγέντες από την καταστροφή. Στον αντίποδα βρίσκεται η ταξική-διεθνιστική αλληλεγγύη που ξεδιπλώθηκε και στην Ελλάδα, θυμίζοντας ότι οι λαοί των δύο χωρών δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα.

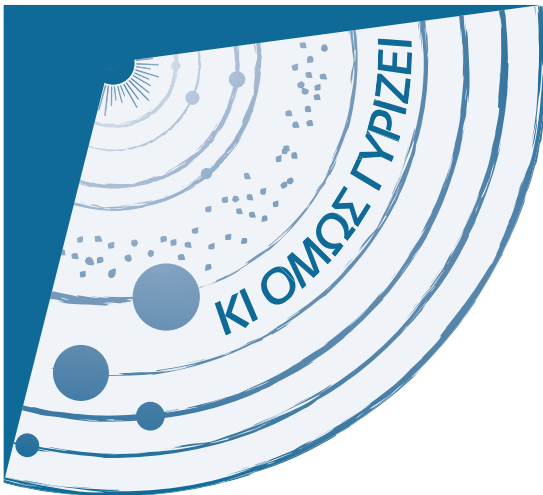
Δυτικές πιέσεις

Η σχέση της Δύσης με την Άγκυρα έχει διαρραγεί. Ωστόσο, η Ουάσιγκτον ενδιαφέρεται να κρατήσει την Τουρκία στο δυτικό «μαντρί». Χωρίς να διαφαίνεται σύντομο τέλος στον πόλεμο στην Ουκρανία, πέρα από τον σημαντικό διαμεσολαβητικό ρόλο της Άγκυρας στη σύγκρουση αυτή, πρέπει να αντιμετωπιστεί η αντίδραση της Τουρκίας στην ένταξη Σουηδίας και Φινλανδίας στο ΝΑΤΟ. Πρόσθετους «πονοκεφάλους» στη συμμαχία, επιφέρει και η όξυνση του ελληνοτουρκικού ανταγωνισμού στη ΝΑ Μεσόγειο.

Στις 2 Φεβρουαρίου, μια δικομματική ομάδα 27 γερουσιαστών έστειλε στον πρόεδρο Μπάιντεν μια επιστολή, ζητώντας από τον Λευκό Οίκο να εξαρτήσει την πώληση μαχητικών αεροσκαφών F-16 στην Τουρκία, από την έγκριση της Άγκυρας να δώσει το πράσινο φως στη σκανδιναβική επέκταση του ΝΑΤΟ. Ο Ερντογάν μπορεί να θέλει τα F-16, αλλά αυτό που θέλει ακόμα περισσότερο είναι μια ακόμη θητεία ως πρόεδρος. Όσο περισσότερο λέει «όχι» στη διεύρυνση του ΝΑΤΟ, τόσο περισσότερη έγκριση φαίνεται να παίρνει από τους ψηφοφόρους.

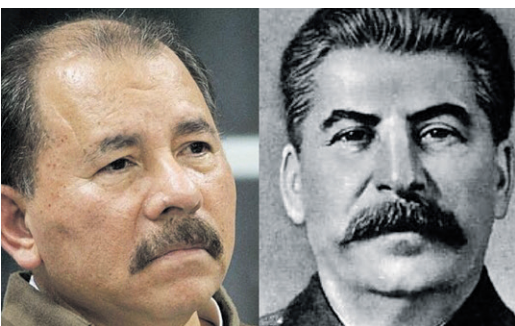
Μετά τους σεισμούς, ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ, Άντονι Μπλίνκεν επισκέφθηκε τις περιοχές της Τουρκίας που επλήγησαν από την καταστροφή, για να προσφέρει υποστήριξη. Προφανώς όχι χωρίς ανταλλάγματα. Με άλλα λόγια, η σταθερή δυτική υποστήριξη για τη μετασεισμική Τουρκία, σημαίνει ότι η Άγκυρα χρειάζεται να ολοκληρώσει πολλές εργασίες. Και η «διπλωματία των σεισμών» μπορεί να γίνει ένα εξαιρετικό εργαλείο εξαναγκασμού, για τον επαναπροσδιορισμό των σχέσεων της Τουρκίας με τη Δύση.

Η κυβέρνηση του Ερντογάν ήρθε στα πράγματα πριν από δύο δεκαετίες υποσχόμενη να αλλάξει την Τουρκία, έπειτα από μια σειρά οικονομικές κρίσεις και έναν καταστροφικό σεισμό. Σήμερα, ακροβατεί στο δικό της ρήγμα ανάλογων προβλημάτων, σε έναν πολύ πιο ασταθή και επικίνδυνο καπιταλιστικό κόσμο.

Νικαράγουα

Στα τέλη Φλεβάρη, η κυβέρνηση Ορτέγκα ανακοίνωσε τα ονόματα 94 πολιτών οι οποίοι κρίθηκαν ως «προδότες» και από τους οποίους αφαιρείται η ιθαγένεια, χάνουν τα δικαιώματά τους ως υπήκοοι της Νικαράγουα και κατάσχονται οι περιουσίες τους. Ανάμεσα στα θύματα της νέας κατασταλτικής επίθεσης του Ορτέγκα βρίσκονται -για πολλοστή φορά- και αρκετοί παλιοί Σαντινίστας. Ο Σέρχιο Ραμίρεζ, μέλος της επαναστατικής χούντας το 1979 και αντιπρόεδρος της επαναστατημένης χώρας το 1985-1990. Η Τζιακόντα Μπέλι, ποιήτρια με πολύ έργο στην οικοδόμηση διεθνών συμμαχιών κατά την επανάσταση, διεθνής εκπρόσωπος Τύπου από το 1982 και υπεύθυνη επικοινωνιών το 1984. Η Βίλμα Νούνιεζ, παλιά Σαντινίστα που φυλακίστηκε και βασανίστηκε επί Σομόζα και που ίδρυσε το Κέντρο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων μετά την ήττα του FSLN στις εκλογές του 1990. Ο Γκονζάλο Καριόν, ιδρυτής της Σαντινιστικής Νεολαίας στις αρχές της δεκαετίας του 1980. Είναι μια σταθερά από την εποχή του Στάλιν, το ότι ο επικεφαλής μιας «προδομένης επανάστασης» δείχνει ιδιαίτερο μένος ενάντια στους πρώην συντρόφους του, ακόμα κι όταν έχουν πάψει να αποτελούν άμεση απειλή...

Παλαιστίνη

Μετά τον θάνατο δύο Ισραηλινών από ένοπλη επίθεση, ένας όχλος εκατοντάδων εποίκων όρμησε στο παλαιστινιακό χωριό Χαούαρα, καταστρέφοντας και πυρπολώντας σπίτια, καταστήματα και αυτοκίνητα, τραυματίζοντας 390 και σκοτώνοντας έναν Παλαιστίνιο. Όλα αυτά υπό την απουσία ή τη διακριτική παρουσία δυνάμεων του ισραηλινού στρατού. Μια βουλευτής του συγκυβερνήτωντος κόμματος «Εβραϊκή Δύναμη», καλωσόρισε το πογκρόμ: «Αυτά θέλω να βλέπω. Μόνο έτσι θα πετύχουμε την αποτροπή. Μετά από μια δολοφονία, πρέπει να καίγονται χωριά όταν δεν το κάνει ο στρατός». Από την άλλη, ο υπουργός εθνικής ασφάλει-

Ιράν

Στην φετινή 44η επέτειο της Επανάστασης ενάντια στον Σάχη το 1979, μέρα πανίσχυρου συμβολισμού, 20 ιρανικές οργανώσεις παρουσίασαν δημόσια ένα κοινό πρόγραμμα 12 σημείων. Πρόκειται για κάποια από τα πιο γνωστά μαχητικά εργατικά συνδικάτα (ζαχαροκάλαμο, συμβασιούχοι στα πετρέλαια), κάποια εργατικά «σώματα» που διαμορφώθηκαν πάνω στην προσπάθεια οργάνωσης και συντονισμού αγώνων (συντονιστικό συμβούλιο εκπαιδευτικών), τοπικές συνδικαλιστικές οργανώσεις (εργαζόμενοι στο χάλυβα στην Αχβάζ, εργαζόμενοι στο χάλυβα

Βρετανία

Το απεργιακό κύμα στη Βρετανία παραμένει ανθεκτικό, αλλά έρχεται αντιμέτωπο και με τρικλοποδιές από... τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Η ηγεσία του RCN (νοσηλευτικό προσωπικό), ενώ σχεδίαζε κλιμάκωση, προχώρησε σε αναστολή κάθε απεργιακής δράσης, καθώς δέχτηκε πρόταση από την κυβέρνηση για διαπραγματεύσεις. Η γραμματείας του συνδικάτου εξαρχής πόνταρε στο να αντιμετωπιστούν οι νοσηλευτές ως «εξεχωριστή περίπτωση», στηριζόμενη στη μεγάλη δημοτικότητα του κλάδου και αποφεύγοντας τη συμπίεση με κάθε άλλο συνδικάτο. Πράγματι, το RCN είναι το μόνο συνδικάτο το οποίο δέχτηκαν οι Τόρηδες να συναντήσουν, αν και τα αποτελέσματα μένει να φανούν. Την ίδια ώρα όμως, το ΕΣΥ παραμένει σε αναβρασμό. Οι ειδικευόμενοι γιατροί (που αποτελούν πλέον το 40% στα νοσοκομεία) ψήφισαν 98% για απεργίες (με 77,5% συμμετοχή). Είναι ιστορικό ρεκόρ συμμετοχής γιατρών σε συνδικαλιστική ψηφοφορία και ιστορικό ρεκόρ ειδικευόμενων που ψηφίζουν υπέρ. Το συνδικάτο οργανώνει τριήμερη απεργία 13-15 Μάρτη. Στους οδηγούς ασθενοφόρων, το συνδικάτο Unison έκανε νέες ψηφοφορίες σε περιοχές όπου η συμμετοχή ήταν χαμηλή και αυτήν τη φορά κέρδισε τις περισσότερες. Σε άλλους κλάδους, επίσης τα νέα είναι μικτά. Οι ταχυδρομικοί κλήθηκαν να αποφασίσουν αν θα συνεχίσουν τις κινητοποιήσεις, καθώς έληξαν οι 6 μήνες που ίσχυε η προηγούμενη «εντολή» στο συνδικάτο και το 95,9% ψήφισε «ναι», με συμμετοχή 77,3%. Στα αρνητικά, το μεγαλύτερο πλήγμα ήταν η αφινδιαστική αναστολή

και στον ηλεκτρισμό στην Κερμανσάχ), συλλογικό-κτητες που ασχολούνται με το εργατικό κίνημα (ένωση υπερασπιστών εργατικών δικαιωμάτων, επιτροπή για τη δημιουργία εργατικών οργανώσεων κ.ά.), φεμινιστικές ομάδες (πχ. Η Φωνή των Ιρανών Γυναικών), τρεις φοιτητικές ενώσεις και τρεις ενώσεις ανταξιούχων. Τα αιτήματα περιλαμβάνουν ένα μεγάλο εύρος εργατικών δικαιωμάτων, πολιτικών και δημοκρατικών ελευθεριών, αναδιανομής του πλούτου, προστασίας των καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων, του περιβάλλοντος κ.ο.κ. Όλα μαζί σκιαγραφούν ένα συνολικό, εναλλακτικό όραμα για το μέλλον του Ιράν. Σε αυτήν την τεράστια χώρα είναι προφανές ότι οι δυνάμεις που συνηγορούν -παρά το εύρος τους- αποτελούν μια μικρή πτέρυγα του κινήματος και μια μειοψηφία μέσα στα ευρύτερα κοινωνικά στρώματα του στρατοπέδου μας. Όμως η διαμόρφωση ενός τέτοιου πόλου, που συνδυάζει το οργανικό ριζώμα σε κάποιους κοινωνικούς χώρους με τις ιδέες της μαρξιστικής Αριστεράς και παρεμβαίνει δημόσια με μια δική του «θετική» πρόταση (πέρα από το τι δεν θέλουμε...), αποτελεί το πιο ελπιδοφόρο νέο, καθώς ήταν αυτό που έλειψε κυρίως στις περισσότερες μεγάλες εξεγέρσεις της εποχής μας, όπως οι αραβικές...

των πολυήμερων προγραμματισμένων κινητοποιήσεων του UCU (πανεισοτήμια). Καθώς συνδικάτο και διοίκηση ξεκίνησαν συζητήσεις υπό την Επιτροπή Διαιτησίας, η πρόεδρος του UCU ανακοίνωσε ότι «συμφωνήσαμε σε μια περίοδο δύο εβδομάδων ηρεμίας». Το θυμό για την απόφαση ενισχύει το ότι την έλαβε χωρίς διαβούλευση με τα μέλη, ούτε καν την εκλεγμένη επιτροπή που είχε εξουσιοδοτηθεί να τρέξει την απεργία. Οι επικριτές θυμίζουν τα λόγια της Τζο Γκρέντι πριν αυτή εκλεγεί Γενική Γραμματέας: «Το να συνεχίζεται η δράση στη διάρκεια των συνομιλιών στην Επιτροπή Διαιτησίας δεν είναι απλά σωστό, αλλά είναι και το καθαρό σινιάλο του UCU ότι δεν υποχωρεί. Δείχνει τη δύναμή μας».

ας, ο φανατικός Μπεν Γκβιρ, κάλεσε τους εποίκους «να μην παίρνουν το νόμο στα χέρια τους». Δεν πρόκειται για διαφωνία ουσίας, αλλά για το ποιος πρέπει να το κάνει, το κράτος ή ο όχλος. Κάπως έτσι, ο Μπελαζέλ Σμότριντς, υπουργός Οικονομίας αλλά και υπεύθυνος διοίκησης της κατεχόμενης Δυτικής Όχθης, δήλωσε: «Πιστεύω ότι το χωριό της Χαούαρα πρέπει να εξαφανιστεί. Πιστεύω ότι το Κράτος του Ισραήλ πρέπει να το κάνει αυτό». Άλλωστε τις τελευταίες εβδομάδες ο ισραηλινός στρατός κάνει τις δικές τους πολύνεκρες επιθέσεις στη Ναμπλούς. Όσον αφορά τους δράστες που γενικά καταδικάζονται οι πράξεις τους από τον «μείνιστριμ» σωνισμό: Συνελήφθησαν μόλις 8 έποικοι, οι οποίοι αφέθηκαν σύντομα ελεύθεροι. Σχολιάζοντας τη δήλωση ισραηλινού στρατηγού που χρησιμοποίη-

σε τον φορτισμένο όρο «πογκρόμ» για τα γεγονότα, μέλος της Human Rights Watch (κι όχι κάποιος φλογερός Άραβας εθνικιστής) έγραψε: «Χρειάζεται να υπάρξει λίγη ειλικρίνεια για το πώς το Ισραήλ κατακλίθηκε στο σημείο όπου ακόμα και οι στρατιωτικοί του διοικητές περιγράφουν την εποίκιστική βία ως "πογκρόμ". Δεν συνέβη από το πουθενά αυτό... Όλα καταλήγουν στην πολιτική του ισραηλινού κράτους να συντηρεί την κυριαρχία των Ισραηλινών Εβραίων επί των Παλαιστινίων... Μέχρι να διαλυθεί το Απαρτχάιντ, φοβάμαι ότι θα συναντάμε τη λέξη "πογκρόμ" όλο και πιο συχνά».

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Ανακοίνωση των Anticapitalistas (Ισπανικό Κράτος)

Μετά από ένα χρόνο πολέμου στην Ουκρανία

Μετά από ένα χρόνο πολέμου είναι προφανές ότι δεν μπορεί να υπάρξει αποκλειστικά στρατιωτική λύση στη σύγκρουση για μια σειρά λόγους:

Α. Η στρατιωτική κατοχή της Ουκρανίας από τη Ρωσική Ομοσπονδία είναι ανέφικτη για προφανείς πολιτικούς και στρατιωτικούς λόγους: Η πλειοψηφία των Ουκρανών πολιτών απορρίπτει την εισβολή και είναι αποφασισμένη να αντισταθεί. Είναι μια σταθερά που ισχύει από την εποχή της Γαλλικής Επανάστασης, ότι ενώ ένας υποδεέστερος εχθρικός στρατός μπορεί να καταστραφεί, ένας λαός αποφασισμένος να μην βρεθεί υπό κατοχή δεν μπορεί να συντριβεί επ' αόριστον.

Β. Εξαιρώντας την περίπτωση εξαφάνισης του Πούτιν από το προσκήνιο (είτε λόγω υγείας είτε μέσω ενός, προς το παρόν απίθανου, πραξικοπήματος), μια ολοκληρωτική ήττα της Ρωσίας είναι μάλλον αδιανόητη με δεδομένο το μέγεθος της χώρας και το αναμφισβήτητο γεγονός ότι το καθεστώς έχει συνδέσει τη μοίρα του με την έκβαση του πολέμου. Την ίδια στιγμή, η ουκρανική κυβέρνηση δεν μπορεί να επικρατήσει ολοκληρωτικά επί της Ρωσίας (ειδικά αν σχεδιάζει να ανακαταλάβει και την Κριμαία) χωρίς τον πολύ υψηλό κίνδυνο να σύρει το ΝΑΤΟ σε μια μετωπική σύγκρουση με τη Ρωσία, κάτι που επιδιώκουν από την αρχή της εισβολής όχι μόνο ο Ζελένσκι, αλλά και οι ακροδεξιές κυβερνήσεις της Πολωνίας και της Λιθουανίας.

Γ. Η απόπειρα να ανατραπεί αυτή η αδιέξοδη ισορροπία μέσω της αποστολής από το ΝΑΤΟ βαριών όπλων (τανκς), και ίσως αúριο και μαχητικών αεροσκαφών και πυραύλων μεγάλου βληνικού στην Ουκρανία, πυροδοτεί την κλιμάκωση της σύγκρουσης, τα αντίποινα του Πούτιν ενάντια στον άμαχο πληθυσμό και την καταστροφή των βασικών υποδομών της χώρας, όπως και τον κίνδυνο –που αυξάνεται όσο περνάει ο μήνας– να οδηγηθούμε σε έναν πλήρως ενδοϊμπεριαλιστικό πόλεμο.

Δ. Όπως δηλώνουν ρητά αρκετοί από τους υπεύθυνους χάραξης πολιτικής του, ο πόλεμος «δια αντιπροσώπου» του ΝΑΤΟ ενάντια στη Ρωσία (ο μοναδικός στόχος στον οποίο ανάγεται όλο το τάχα ενδιαφέρον του για τη «δημοκρατία» και την «ελευθερία»), εκμεταλλεύεται εργαλειωτικά τη

δικαιη απόρριψη της ρωσικής εισβολής από τον ουκρανικό λαό. Όπως το ΝΑΤΟ, και κυρίως οι ΗΠΑ και το Ηνωμένο Βασίλειο, είναι έτοιμοι να εκμεταλλευτούν αυτόν τον πόλεμο για να αποδυναμώσουν τη Ρωσία, δεν μπορεί να αποκλειστεί ότι η Κίνα, ο βασικός παγκόσμιος αντίπαλος των ΗΠΑ, θα αποφασίσει να πράξει το ίδιο, εξοπλίζοντας τη Ρωσία με τη συμμετρική λογική να μην αφήσει το σύμμαχό της να ηττηθεί, κάτι που, αν συμβεί, θα μας φέρει αποφασιστικά πιο κοντά σε έναν τρίτο παγκόσμιο πόλεμο.

διεθνιστική Αριστερά δεν μπορεί να υποκύψει στον πειρασμό να επιλέξει ανάμεσα στα ανταγωνιζόμενα μπλοκ και οφείλει να διατηρήσει μια ανεξάρτητη αντι-ιμπεριαλιστική θέση, επικεντρώνοντας στην απόρριψη του πολέμου, την αλληλεγγύη στον ουκρανικό λαό που υποφέρει από την πόλεμο, την υποστήριξη στην αντιπολεμική αντιπολίτευση στη Ρωσία και την πάλη ενάντια στο милитарισμό και τις καπιταλιστικές κυβερνήσεις. Αυτό μας υποχρεώνει να παλέψουμε ενάντια στις πολιτικές των δικών μας

ενισχυθεί η πολιτική υποταγή της ΕΕ στα συμφέροντα της Ουάσινγκτον. Τα ιμπεριαλιστικά μπλοκ συγκροτούνται και προετοιμάζονται για μια περίοδο συγκρούσεων σε διάφορα επίπεδα...

Έτσι λοιπόν, ζούμε σε ένα διεθνές πλαίσιο παρόμοιο με εκείνο των «χρόνων της ασφάλειας» που προηγήθηκαν του Πρώτου Παγκοσμίου Πολέμου, όταν το εργατικό κίνημα σκεφτόταν το πώς θα εμποδίσει έναν μεγάλο πόλεμο με κάθε μέσο. Χθες, όπως και σήμερα, ο κίνδυνος είναι να δούμε το δέντρο και όχι το δάσος, και η Αριστερά να προσαρμοστεί στο να καταγγέλει τις θηριωδίες των αντίπαλων δυνάμεων, χωρίς να αγωνίζεται ενάντια σε αυτές των «δικών της», ξεχνώντας, εν ολίγοις, μια από τις προφητικές φράσεις του Γερμανού επαναστάτη ηγέτη Καρλ Λίμπκνεχτ: «ο εχθρός βρίσκεται στη χώρα μας».

Εάν ο σημερινός πόλεμος δεν σταματήσει σύντομα, είναι πολύ πιθανό ότι αυτό που θα τον ακολουθήσει θα είναι ένα απείρως μεγαλύτερο και ακόμα πιο ανεπίστρεπτο άλμα προς τη βαρβαρότητα. Αυτός είναι ο λόγος που ο πόλεμος πρέπει να σταματήσει πριν είναι πολύ αργά, αλλά αυτό δεν είναι εφικτό χωρίς τη συνειδητοποίηση και το προχώρημα της ανεξάρτητης πολιτικής δράσης από τις εργατικές τάξεις, προκειμένου να αντιμετωπίσουμε τους σοβαρούς κινδύνους που αντιμετωπίζουμε, όχι μόνο στην Ουκρανία, αλλά και στη Ρωσία, την Ευρώπη και όλο τον κόσμο.

–Για την άμεση αποχώρηση των ρωσικών στρατευμάτων από την Ουκρανία.

–Για την αυτοδιάθεση του ουκρανικού λαού, με υπεράσπιση της ουδετερότητάς του και της ανεξαρτησίας του από όλους τους ιμπεριαλισμούς.

–Για το δικαίωμα στην αυτοδιάθεση στο Ντονμπάς, υπό την εποπτεία χωρών που δεν έχουν διαλέξει πλευρά στη σύγκρουση.

–Για τη διαγραφή του εξωτερικού χρέους της Ουκρανίας και τον τερματισμό των κυρώσεων σε παγκόσμια κλίμακα.

–Για την κατάπαυση του πυρός. Για αποστρατιωτικοποίηση και αποπυρηνικοποίηση των συνόρων. Τέλος στις αποστολές όπλων εκ μέρους ιμπεριαλιστικών χωρών.

–Πόλεμος κατά του πολέμου: Για τον διεθνισμό και την αλληλεγγύη ανάμεσα στις εργατικές τάξεις του πλανήτη.

*** Η αντικαπιταλιστική και διεθνιστική Αριστερά δεν μπορεί να υποκύψει στον πειρασμό να επιλέξει ανάμεσα στα ανταγωνιζόμενα μπλοκ και οφείλει να διατηρήσει μια ανεξάρτητη αντι-ιμπεριαλιστική θέση.**

Όχι μόνο θα πρέπει να πάρουμε πολύ σοβαρά τις βαριές απειλές του Πούτιν για καταφυγή σε πυρηνικά όπλα, αλλά αξίζει επίσης να θυμόμαστε ότι παρόμοιες απειλές έχουν γίνει από τον Μπάιντεν ακόμα και πριν την εισβολή και ότι –όπως ο Μακρόν πρόσφατα– δεν είναι λίγοι οι ηγέτες κρατών-μελών του ΝΑΤΟ που ευτελίζουν τον τεράστιο κίνδυνο μιας καταφυγής σε τέτοια όπλα (ειδικά όσον αφορά τα «τακτικά» πυρηνικά όπλα).

Σε αυτούς τους καιρούς είναι ανάγκη να υπενθυμίζουμε στους εαυτούς μας κάποιες κοινότητες αλήθειες όπως η εξής: Κανένας ιμπεριαλισμός (ούτε η Ρωσία, ούτε οι ΗΠΑ, ούτε η Κίνα, ούτε η ΕΕ) δεν σέβεται το δικαίωμα των λαών στην αυτοδιάθεση. Τους ενδιαφέρουν τα «ανθρώπινα δικαιώματα» μόνο όταν αυτά καταπατώνται από τους εχθρούς τους. Ζητάνε να δικαστούν τα εγκλήματα πολέμου μόνο των αντιπάλων τους. Ο ιμπεριαλισμός ποτέ δεν υπερασπίζεται «αξίες», υπερασπίζεται συμφέροντα. Με τα λόγια ενός πρωθυπουργού της Βρετανικής Αυτοκρατορίας της Βικτωριανής εποχής, του Λόρδου Πάλμερστον: «Δεν έχουμε αιώνιους συμμάχους, ούτε μόνιμους εχθρούς. Τα συμφέροντά μας είναι αιώνια και μόνιμα, και καθήκον μας είναι να τα διαφυλάττουμε».

Για όλους αυτούς τους λόγους πιστεύουμε ότι η αντικαπιταλιστική και

κυβερνήσεων σε αυτή την κρίση: ενάντια στα ιμπεριαλιστικά συμφέροντα των αρχουσών τάξεων των χωρών μας, ενάντια στην αύξηση των πολεμικών δαπανών τους και τη διεύρυνση του ΝΑΤΟ, ενάντια στον πληθωρισμό, το υψηλό κόστος ζωής και τις πολιτικές λιτότητας, και ενάντια στην τροφοδότηση της βιομηχανίας του θανάτου μέσω της αξιοποίησης του σοκ και της αναστάτωσης που προκαλεί ο πόλεμος.

Ο πόλεμος «δι' αντιπροσώπου» του ΝΑΤΟ, με τον οποίο η Ουάσινγκτον ενθάρρυνε και εργαλειοποίησε τον σε εξέλιξη πόλεμο, συνδυάζεται με «οικονομικές κυρώσεις» κατά της Ρωσίας –οι οποίες αποδείχθηκαν εντελώς ανίκανες να σταματήσουν τη σύγκρουση, οι οποίες θίγουν τις συνθήκες διαβίωσης των εργαζόμενων τάξεων στη Ρωσία και στον υπόλοιπο πλανήτη (και ιδιαίτερα των λαών του Νότου)– και με έναν οικονομικό πόλεμο κατά της ΕΕ (και ιδιαίτερα κατά της Γερμανίας) με τον οποίο στοχεύει να καταστεί η αμερικανική οικονομία και πάλι ανταγωνιστική και να ενθαρρύνει μετεγκαταστάσεις (ως προς αυτό το θέμα ήδη επικρατεί πανικός σε Παρίσι και Βερολίνο), προκειμένου όχι μόνο να σπάσει αμετάκλητα η οικονομική συνεργασία μεταξύ Ευρώπης και Ρωσίας («αν υπάρξει εισβολή, δεν θα υπάρξει Nord Stream»), όπως το έθεσε ο Μπάιντεν στον Σολτζ), αλλά και να

Ο πόλεμος και η εθνικιστική ακροδεξιά απειλή

Του Πάνου Πέτρου

Στον ένα χρόνο μετά τη ρωσική εισβολή στην Ουκρανία, αξίζει να σταθούμε και στο πώς ο πόλεμος επηρεάζει το εσωτερικό των δύο εμπόλεμων χωρών, καθώς ένα πράγμα μόνο είναι σίγουρο: αποκλείεται μια επιστροφή στο προπολεμικό «στάτους κβο». Ποτέ κανένα κράτος δεν βγήκε από τη θύελλα ενός μεγάλου πολέμου, επιστρέφοντας απλώς στην προηγούμενη κατάσταση. Το ζητούμενο παραμένει αν το προπολεμικό καθεστώς θα μετασηματιστεί σε αντιδραστικότερη κατεύθυνση (είτε μένοντας στη θέση του, αλλά με αλλαγές στον χαρακτήρα του, είτε με μια εκ δεξιών ανατροπή του), ή αν θα αμφισβητηθεί από τα κάτω και από τα αριστερά.

Καθώς το σενάριο μιας -αμιγώς στρατιωτικής- «ολοκληρωτικής νίκης» είναι το πλέον απίθανο, πολλά θα κριθούν και από το περιεχόμενο της πιθανής «ειρήνης» ή έστω «κατάπαυσης του πυρός» και από το πώς θα «διαβαστεί» αυτό το περιεχόμενο από την ουκρανική και τη ρωσική κοινωνία. Τα εθνικιστικά πάθη που ανακίνησε ο πόλεμος είναι δεδομένο ότι δεν θα ξαναμπούν εύκολα «μέσα στο λυχνάρι». Αυτά μπορεί να βαρύνουν την ώρα της διαπραγμάτευσης: Πάνω στον Ζελένσκι, που πέρσι δήλωνε «Νίκη είναι να μπορέσουμε να σώσουμε όσο περισσότερες ζωές μπορούμε. Ναι, να σώσουμε όσες περισσότερες ζωές μπορούμε, γιατί χωρίς αυτές τίποτε δεν έχει νόημα. Η γη μας είναι σημαντική, ναι, αλλά σε τελική ανάλυση είναι απλώς εδάφη», και φέτος καλλιεργεί προσ-

δοκίες για (στρατιωτική) ανάκτηση της Κριμαίας. Και πάνω στον Πούτιν, του οποίου το παραδοσιακό παιχνίδι με την ρωσική ακροδεξιά (οικειοποίηση των ιδεών και του προγράμματός της με ταυτόχρονο «χαλινάρι» στην ανεξάρτητη δράση της), μπορεί να αποδειχθεί πιο ανεξέλεγκτο σε πολεμικές συνθήκες (σύμφωνα με το Ρώσο μαρξιστή Μπόρις Καγκαρλίτσκι, ρόλο στο ναυάγιο των περσινών συνομιλιών της Ισταμπούλ έπαιξε και η εξέγερση των Ρώσων εθνικιστών απέναντι σε μια πιθανή προδοσία της υπόσχεσης για «επιστροφή των ουκρανικών εδαφών στη Ρωσία»).

Πέρα από τον πόλεμο και τον τερματισμό (;) του, αυτά αφορούν το εσωτερικό: Αν το συμπέρασμα θα είναι η ανάγκη μιας ακόμα πιο «δυναμικής» (επιθετικής, εθνικιστικής, αυταρχικής)

Ρωσίας ή μιας ακόμα πιο «περιφρουρημένης» [στρατιωτικοποιημένης, ρεβανσιστικής και προσδεδεμένης στους «Συμμάχους»] Ουκρανίας. Θα είναι κρίσιμος ο ρόλος που έχει να παίξει η ριζοσπαστική Αριστερά στη Ρωσία -που αντιστέκεται στον πόλεμο- και στην Ουκρανία -που αντιστέκεται στη μετατροπή της απόρριψης της εισβολής σε σωβινισμό. Αλλά οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας αντιμετωπίζουν τεράστιους κινδύνους και μεγάλες προκλήσεις. Στις δίπλα στήλες, ο Ίλια Μπουντράϊτσκις γράφει για την πιο άμεση-ήδη υπαρκτή απειλή: Το μετασηματισμό του καθεστώτος Πούτιν σε ακόμα αυταρχικότερη-αντιδραστικότερη κατεύθυνση.

Εμείς θα παραθέσουμε δύο σύντομες αλλά ενδεικτικές ιστορίες για δυνητικούς κινδύνους στις δύο χώρες.

Η άνοδος του Γεβγκένι Πριγκόζιν...

ΑΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΑΣ ξεκάθαρος «νικητής» ήδη σε αυτόν τον πόλεμο είναι η διαβόητη εταιρεία μισθοφόρων Βάγκνερ και οι φιλοδοξίες του ιδρυτή και ιδιοκτήτη της. Η σκοτεινή δράση της Βάγκνερ (εφάμιλλη της αντίστοιχης αμερικανικής Blackwater και σε διεθνή εμπέλεια και σε αγριότητα) ήταν γνωστή από χρόνια. Αλλά μέχρι πέρσι, δρούσε στο «σκοτάδι». Το ρωσικό κράτος αρνούταν κάθε σχέση μαζί της (παρά την κραυγαλέα σύμπτωση της δράσης της σε χώρες «ρωσικού ενδιαφέροντος») και κρυβόταν πίσω από την τυπική απαγόρευση δράσης μισθοφορικών εταιρειών στη Ρωσία. Ο ολιγάρχης Γεβγκένι Πριγκόζιν, ο «σεφ του Πούτιν» (με την εταιρεία κτερινγκ που εξυπηρετούσε το Κρεμλίνο), αρνούταν κάθε σχέση με την Βάγκνερ.

Και μετά ήρθε ο πόλεμος. Η Βάγκνερ επιχειρεί με πολλές χιλιάδες μισθοφόρους ανοιχτά στην Ουκρανία και συχνά παίζει κεντρικότερο ρόλο από τον τακτικό στρατό. Ο Πριγκόζιν δηλώνει ανοιχτά και περήφανα ιδρυτής και ιδιοκτήτης της. Αλλά κυρίως, διεκδικεί διαρκώς «δάφνες» από τα πεδία των μαχών, υπερ-προβάλλοντας τις δυνατότητες της Βάγκνερ και πλειοδοτώντας σε επιθέσεις και κριτικές στους Ρώσους στρατηγούς και κυρίως στον υπουργό Άμυνας Σοϊγκου (τον «άκαπνο» που οι Ρώσοι εθνικιστές λατρεύουν να μισούν).

Ο Πριγκόζιν, ολιγάρχης ο ίδιος και στενά συνδεδεμένος με το Κρεμλίνο, δεν αποτελεί ασφαλώς άμεση απειλή για τον Πούτιν και το καθεστώς. Σύμφωνα με το αριστερό κανάλι στο τέλεγκραμ Νενογνα, εκφράζει τον «φασισμό από τα πάνω», διακριτό από το «αντιδραστικό πραγματικό κίνημα από τα κάτω» που έχει ως σύμβολο τον (παραγκωνισμένο σήμερα) Ιγκόρ Γκίρκιν ή Στρέλκοφ (στρατιωτικό ηγέτη της... «αντιφασιστικής εξέγερσης» στο Ντονμπάς, ιδρυτή και πρώτο υπουργό Άμυνας της Λαϊκής Δημοκρατίας του Ντονιέσκ, να θυμίσουμε).

Αλλά η μετεωρική άνοδος του Πριγκόζιν, όπως και η δημοφιλία του «ριγμένου» Στέλκοφ, υπενθυμίζουν ότι ο πόλεμος παράγει τους δικούς του «ηγέτες». Και αυτά τα τέρατα, αύριο θα διεκδικήσουν ρόλο στη Ρωσία -είτε πλάι στον Πούτιν για να αντξεί τους κλυδωνισμούς, είτε απέναντί του αν μια στρατιωτική αποτυχία τον κλονίσει ανεπανόρθωτα.

Απέναντι σε αυτό τον ζόφο, η ελπίδα βρίσκεται στη ρωσική παράδοση από την οποία κρατιούνται οι σύντροφοι και οι συντρόφισσές μας. Που σε αυτές τις δύσκολες στιγμές υπενθυμίζουν ο ένας στην άλλη ότι από τον Πόλεμο της Κριμαίας ως το 1905 κι από το 1917 ως την σοβιετική εισβολή Αφγανιστάν, «όποτε χάνουμε έναν πόλεμο, ακολουθεί ή επανάσταση ή ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις».

...και η πτώση του Ολέξι Αρεστόβιτς

Ο ΟΛΕΞΙ ΑΡΕΣΤΟΒΙΤΣ υπήρξε το δεξί χέρι του Ζελένσκι από την αρχή της εισόδου του στην πολιτική. Μετά τη ρωσική εισβολή, έγινε γνωστός ως το «εθνικό αντικαταθλιπτικό», ενώ οι καθημερινές βραδινές εκπομπές του συγκρίνονταν με το παλιό σόου «Καληνύχτα Παιδιά», με το οποίο οι γονείς έβαζαν τα παιδιά τους για ύπνο στην ΕΣΣΔ και αργότερα στη Ρωσία. Ο λόγος είναι γιατί εκατομμύρια άνθρωποι -σε Ουκρανία και Ρωσία- δήλωναν ότι πλέον δεν μπορούν να κοιμηθούν αν δεν δουν την εκπομπή του. Σύμφωνα με τον Μπόρις Καγκαρλίτσκι, ο Αρεστόβιτς «...υιοθετούσε μια μετριοπαθή τοποθέτηση, μιλώντας ενάντια στις προσπάθειες να εξαφανιστεί η ρωσική γλώσσα και ενάντια στην απαγόρευση των άνεργων Ουκρανών αντρών στρατεύσιμης ηλικίας να ταξιδέψουν στο εξωτερικό για να βρουν δουλειά (ένα πολύ οξύ πρόβλημα σε μια κατάσταση όπου σημαντικό μέρος της οικονομίας της χώρας έχει παραλύσει από τον πόλεμο, όπου πολλές επιχειρήσεις έχουν καταστραφεί και θέσεις εργασίας έχουν χαθεί)... Δεν μάσαγε τα λόγια του όταν επέκρινε την ιδεολογία της ακροδεξιάς, και αναφερόταν στον επαρχιακό χαρακτήρα του ουκρανικού εθνικισμού και στα προβλήματα του ουκρανικού κράτους με εξίσου σκληρούς όρους. Όλα αυτά, έλεγε, θα πρέπει να εξουδετερωθούν με ριζοσπαστικές μεταρρυθμίσεις μετά τον πόλεμο».

Μετά την τραγωδία που προκάλεσε ένας ρωσικός πύραυλος στο Ντνίπρο, ο Αρεστόβιτς δήλωσε ότι αυτός είχε καταρριφθεί από την ουκρανική αεράμυνα. Το Στρατιωτικό Επιτελείο τον διέψευσε και εθνικιστές πολιτικοί εξαπέλυσαν επίθεση εναντίον του με φρασεολογία καρμπόν με τη ρωσική νομοθεσία («απαξίωση των ενόπλων δυνάμεων»). Ο Αρεστόβιτς δεν αμφισβήτησε την επίσημη εκδοχή, ζήτησε συγνώμη «από τον λαό του Ντνίπρο αλλά όχι από τους πολιτικούς δώκτες» του και δήλωσε την παραίτησή του...

Η συντονισμένη επίθεση στο «No2» του προεδρικού γραφείου για την αναφορά σε μια θεωρία που έτσι κι αλλιώς συζητιόταν πλατιά στο ουκρανικό ίντερνετ, αλλά και η ευκολία που έγινε δεκτή, αναδεικνύουν ότι η πολιτική πάλη για την «επόμενη μέρα» της Ουκρανίας είναι ήδη σε εξέλιξη. Πέρα από το συνολικότερο ποιόν του συμβούλου του Ζελένσκι, η έξοδος του αποτελεί ένα ζοφερό σημάδι για την κατεύθυνση που παίρνει το Κίεβο. Η πλατιά αποδοχή των εκπομπών του Αρεστόβιτς και η στήριξη που εκφράστηκε (από ουκρανόφωνους και ρωσόφωνους) μετά την παραίτησή του, αποτελούν το αντίβαρο ελπίδας. Όχι στον ίδιο, αλλά σε όσους κι όσες αναγνώριζαν σε αυτά τα μηνύματα την Ουκρανία για την οποία αξίζει να πολεμήσουν...

Να θυμόμαστε τους Ρώσους που αγωνίστηκαν ενάντια στον πόλεμο του Πούτιν

Ολόκληρο
στο RProject.gr

Τού'ιλια Μπουντράιτσικ

Στη διάρκεια του ενός χρόνου μετά την εισβολή στην Ουκρανία, η κυβέρνηση της Ρωσίας μετασχηματίστηκε και μετατράπηκε τελικά σε μια ανοιχτά κατασταλτική δικτατορία. Σήμερα, εκ των υστέρων, μπορούμε να δούμε πώς οι κατασταλτικές προσπάθειες των τελευταίων χρόνων ήταν μέρος της προετοιμασίας για τον πόλεμο.

Μέχρι τη μοιραία μέρα της 24ης Φεβρουαρίου 2022, πολλοί πολιτικοί ηγέτες που θα μπορούσαν να είχαν καλέσει σε αντιπολεμικές διαδηλώσεις είχαν ήδη φυλακιστεί, το κοινό των εναλλακτικών μέσων ενημέρωσης μειωνόταν συνεχώς λόγω των περιορισμών και τα νόμιμα κοινοβουλευτικά κόμματα (κυρίως το Κομμουνιστικό Κόμμα) είχαν εκκαθαριστεί από πραγματικά αντιπολιτευόμενους αγωνιστές. Είναι προφανές ότι ο πόλεμος δεν είχε μόνο εξωτερικούς, αλλά και εσωτερικούς στόχους -να διασφαλίσει την ανεξέλεγκτη προσωπική ισχύ του Βλαντιμίρ Πούτιν και την πλήρη κυριαρχία του πολιτικού του μηχανισμού στη ρωσική κοινωνία.

Λογοκρισία

Μια εβδομάδα μετά την εισβολή στην Ουκρανία, το ρωσικό κοινοβούλιο υπερψήφισε ομόφωνα μία δέσμη νόμων οι οποίοι ουσιαστικά εισήγαγαν

στρατιωτική λογοκρισία. Συνεπώς, για τη διάδοση «ψευδών πληροφοριών σχετικά με τις ενέργειες των ενόπλων δυνάμεων» θα μπορούσε κανείς να λάβει έως και δέκα χρόνια κάθειρξη, ενώ για την «δυσφήμιση του στρατού» έως και πέντε χρόνια φυλάκιση. «Ψευδές» σημαίνει οτιδήποτε διαφέρει από τις επίσημες αναφορές του Υπουργείου Άμυνας -για παράδειγμα, η διάδοση γεγονότων σχετικά με τη ρωσική στρατιωτική βία κατά αμάχων ή τον πραγματικό αριθμό των απωλειών του στρατού.

Τα πιο εξωφρενικά παραδείγματα του τρόπου που λειτουργεί αυτή η νομοθεσία ήταν οι συλλήψεις του φιλελεύθερου πολιτικού Ιλία Βασίν, ο οποίος καταδικάστηκε σε 8μνη χρόνια κάθειρξη επειδή μίλησε δημόσια για τα γεγονότα στο προάστιο του Κιέβου Μπούτσα, και του αναπληρωτή δημοτικού συμβούλου της Μόσχας Αλεξέι Γκορίνοφ, ο οποίος καταδικάστηκε σε 7 χρόνια μόνο και μόνο επειδή αποκάλυψε «βαναυσότητα» τη διεξαγωγή ενός τοπικού φεστιβάλ κατά τη διάρκεια του πολέμου.

Τον Μάρτιο στη Μόσχα, ένας αστυνομικός (ουκρανικής καταγωγής) συνελήφθη επειδή είπε τη γνώμη του για τα όσα συμβαίνουν σε τηλεφωνική επικοινωνία με τους συγγενείς του. Στην επαρχιακή πόλη Πέντζα, μια δασκάλα συνελήφθη αφού την κατέδωσαν οι μαθητές της, γιατί στη διάρκεια ενός μαθήματος καταδίκασε τους ρωσικούς βομβαρδισμούς στη Μαριούπολη.

Υπήρξαν και δημόσιες εκδηλώσεις

διαφωνίας. Οι διαδηλώσεις τις πρώτες μέρες του πολέμου κατεστάλησαν βίβρα, με χιλιάδες διαδηλωτές να υποβάλλονται σε συλλήψεις, τεράστια πρόστιμα και βία μέσα στα αστυνομικά τμήματα. Μέχρι το περασμένο καλοκαίρι, οι αντιπολεμικές διαμαρτυρίες είχαν πλέον αποκτήσει υπόγειο χαρακτήρα «παρνομίας»: γκράφιτι, ανυπόγραφες προκηρύξεις ή εμπρησμοί κρατικών κτιρίων (κυρίως στρατολογικών γραφείων). Το τελευταίο αυτό είδος διαμαρτυρίας έχει γίνει αρκετά διαδεδομένο -μέχρι σήμερα, έχουν γίνει γνωστές 77 τέτοιες ενέργειες σε όλη τη χώρα, από το Καλίνινγκραντ έως το Βλαδιβοστόκ. Αλλά η πιο πραγματικά μαζική μορφή παθητικής αντίστασης μέχρι στιγμής είναι η εγκατάλειψη της χώρας: μετά την επιστράτευση που ανακοινώθηκε τον Σεπτέμβριο, εκατοντάδες χιλιάδες έφυγαν από τη Ρωσία, οι περισσότεροι από τους οποίους εγκαταστάθηκαν προσωρινά στη Γεωργία, την Αρμενία, το Καζακστάν και την Τουρκία.

Η πλατιά υποστήριξη του πολέμου στη Ρωσία, όπως καταγράφεται τακτικά στις δημοσκοπήσεις (που διενεργούνται κυρίως από δημοσκόπους που συνδέονται με το Κρεμλίνο), οφείλεται κυρίως στον φόβο. Επιπλέον, η επίσημη προπαγάνδα πλάθει συστηματικά μια εικόνα της πραγματικότητας σαν να είναι η Ρωσία αυτή που δέχεται επίθεση, απέναντι στην οποία χρειάζεται αλληλεγγύη κι επαγρύπνηση. Ωστόσο, αυτή η προπαγάνδα δεν έχει καταφέρει μέχρι στιγμής να εξηγήσει -τόσο εντός όσο και εκτός της χώρας- ποιο ακριβώς είναι οι στόχοι της Ρωσίας και τι μπορεί να θεωρηθεί «νίκη» της.

Αυτή η πλήρης αβεβαιότητα, σε συνδυασμό με την οικονομική κάμψη και τις τεράστιες και διαρκώς αυξανόμενες απώλειες Ρώσων στρατιωτών, είναι αρκετά ικανή να οδηγήσει το δημόσιο αίσθημα σε ένα σημείο καμψής στη διάρκεια του επόμενου ενός χρόνου.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο η κυβέρνηση δείχνει τόση επιμέλεια στο να κατασκευάζει την εικόνα εσωτερικών εχθρών: Αυτοί οι «εσωτερικοί εχθροί» είναι τα δημόσια πρόσωπα με αντιπολιτευτικές απόψεις, που τους έχει αποδοθεί η ιδιότητα των «ξένων πρακτόρων» (η οποία συνεπάγεται σοβαρό περιορισμό δικαιωμάτων, συμπεριλαμβανομένης της απαγόρευσης άσκησης μιας σειράς από επαγγέλματα), οι ακτιβιστές κινήσεων των εθνικών μειονοτήτων και, φυσικά,

τα ΛΟΑΤΚΙ άτομα. Έτσι, στα τέλη του 2022, ο Πούτιν υπέγραψε ένα νόμο για τη λεγόμενη «ΛΟΑΤΚΙ προπαγάνδα», ο οποίος ποινικοποιεί οποιαδήποτε δημόσια αναφορά στα ΛΟΑΤΚΙ άτομα (και συνεπακόλουθα, μετατρέπει σε εγκληματία κάθε ΛΟΑΤΚΙ άτομο που το δηλώνει ανοιχτά).

Καταστολή της Αριστεράς

Ακόμη και πριν από τον πόλεμο, οι ρωσικές υπηρεσίες ασφαλείας (FSB) είχαν εξαπολύσει μια πραγματική εκστρατεία για την πλήρη συντριβή του αναρχικού και αντιφασιστικού κινήματος. Τον Σεπτέμβριο του 2022, συνελήφθησαν νεαροί αναρχικοί σε πολλές ρωσικές πόλεις.

Ο Κίριλ Ουκράιντσεφ, ηγέτης του συνδικάτου εργαζομένων στις ταχυμεταφορές και γνωστός αριστερός βιντεοπλόηκτης, τελεί υπό κράτηση από τον Απρίλιο. Οι λόγοι της σύλληψής του ήταν οι διαδηλώσεις και οι απεργίες που οργάνωσαν οι ταχυμεταφορείς (κυρίως μετανάστες εργάτες από την Κεντρική Ασία) προσπαθώντας να βελτιώσουν τις συνθήκες εργασίας τους.

Πριν από την Πρωτοχρονιά, συνελήφθη και ξυλοκοπήθηκε ο πιο αναγνωρισμένος αριστερός πολιτικός στη Ρωσία, ο δημοκράτης σοσιαλιστής Μιχαήλ Λομπάνοφ. Είχε δημιουργήσει την πλατφόρμα «Nomination» η οποία ένωσε την αντιπολεμική αντιπολίτευση στις δημοτικές εκλογές στη Μόσχα τον Σεπτέμβριο του 2022.

Η φεμινίστρια, καλλιτέχνηδα και αντιπολεμική ακτιβίστρια Αλεξάνδρα Σκοσιλένκο, η οποία μοίραζε αντιπολεμικά σύμβολα, βρίσκεται αντιμέτωπη με ποινή πολυετούς κάθειρξης.

Η Ντάρια Πολγιούντοβα, μέλος της οργάνωσης Αριστερή Αντίσταση, καταδικάστηκε πρόσφατα σε κάθειρξη 9 (!) χρόνων για «έκκληση σε εξτρεμισμό».

Ο αριστερός δημοσιογράφος Ιγκόρ Κουζνέτσοφ βρίσκεται στη φυλακή εδώ και ένα χρόνο, κατηγορούμενος για «εξτρεμισμό» λόγω των απόψεών του κατά του πολέμου και του Πούτιν.

Όλες αυτές είναι μόνο οι πιο γνωστές περιπτώσεις της καταστολής που έχει ξεδιπλωθεί τον τελευταίο ένα χρόνο ενάντια στη ρωσική Αριστερά.

Η διεθνής αλληλεγγύη με το ρωσικό αντιπολεμικό κίνημα είναι σήμερα ένα αναπόσπαστο και εξαιρετικά σημαντικό μέρος του αγώνα ενάντια στον αιματηρό πόλεμο που εξαπέλυσε η κυβέρνηση του Πούτιν εναντίον της Ουκρανίας και του λαού της.

Το κίνημα στη Γαλλία στην πιο κρίσιμη καμπή

Η «Ε.Α.» ΘΑ ΠΗΓΑΙΝΕ ΣΤΟ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟ τις μέρες που θα κρινόταν σε μεγάλο βαθμό το σενάριο μιας κλιμάκωσης της αντιπαράθεσης του γαλλικού εργατικού κινήματος με τον Μακρόν.

Στις 7 Μάρτη, η πανεθνική «μέρα δράσης» των συνομοσπονδιών, υπό το σύνθημα «μπλοκάρουμε τα πάντα!», είχε γίνει αντιληπτή από μια μερίδα του εργατικού κινήματος ως αφετηρία απεργιών ανοιχτής διάρκειας. Η φεμινιστική απεργία στις 8 Μάρτη προσφερόταν ως ένα πολύτιμο «σκαλοπάτι» για μια τέτοια κατεύθυνση –σύγκλισης, γενίκευσης και «ανανέωσης» των απεργιών της προηγούμενης μέρας. Και στις 9 Μάρτη, το κάλεσμα νεολαιίστικων οργανώσεων σε συλλαλητήρια, σηματοδοτούσε την πιθανή είσοδο των φοιτητών-μαθητών στο κίνημα (μετά τις διακοπές του χειμώνα) αλλά και έδινε μια επιπλέον ώθηση σε όσους κι όσες επιθυμούσαν να παραμείνουν σε διαρκή απεργιακή κινητοποίηση. Αυτές και τις αμέσως επόμενες μέρες του Μάρτη, θα κρινόταν το αν θα μπει σε κίνηση μια διαδικασία που θα μπορούσε να κλιμακωθεί σε «Γενική Απεργία» –με τη γαλλική, «βαριά» έννοια του όρου.

Είχαν προηγηθεί οι δύο «μέρες δράσης» του διασυνδικαλιστικού συντονισμού στις αρχές Φλεβάρη –απεργία στις 7 Φλεβάρη και συλλαλητήρια στις 11, όπου είχαν διαφανεί κάποια σημαντικά στοιχεία για την «κατάσταση πνευμάτων» στον κόσμο της εργασίας. Η θηριώδης συμμετοχή στις διαδηλώσεις και τις δύο μέρες αποδείκνυε τη μαζική απόρριψη της μεταρρύθμισης Μακρόν και τη θέληση για αντίσταση. Αλλά η τάση κάμψης της συμμετοχής στην απεργία (σταθερή σε κάθε νέα 24ωρη) υποδηλώνει τα όρια που έχει το λεγόμενο «βατραχάκι» (όπου οι εργαζόμενοι καλούνται να «πηδάνε» από τη μία ημερομηνία 24ωρης στην επόμενη). Και όπως γράφτηκε στον αστικό Τύπο στη Γαλλία: «Οι μαζικές διαδηλώσεις ασφαλώς προκαλούν αναστάτωση, αλλά δεν είναι πρόβλημα. Οι απεργίες όμως, αυτό είναι πολύ πιο δύσκολο ζήτημα...».

Σε αυτό το φόντο ήρθε το «διάλλειμα» των κινητοποιήσεων μέχρι τις 7 Μάρτη. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες δήλωσαν ότι δεν θέλουν να διαταράξουν την περίοδο των σχολικών διακοπών και επιχείρησαν να αναπληρώσουν αυτή την επιλογή «εκεχειρίας» με την υπόσχεση για «σκληρή ρύθμιση του κινήματος» στη νέα του φάση, μετά τις 7 Μάρτη.

Οι πιο μαχητικές δυνάμεις στο συνδικαλιστικό κίνημα επιχείρησαν να μετατρέψουν αυτό το κενό 25 ημερών σε περίοδο σοβαρής προετοιμασίας για να υπάρξει πραγματικά η «σκληρή ρύθμιση» των απεργιών τον Μάρτιο.

Ακολουθούν αποσπάσματα άρθρων αγωνιστών από τη Γαλλία, για τον απολογισμό των κινητοποιήσεων του Φλεβάρη, τις διεργασίες στο μεσοδιάστημα προς τις 7 Μάρτη και τον διάλογο για το πώς μπορεί αυτό το κίνημα να νικήσει τον Μακρόν, όπου ξεχωρίζει και η αναδρομή του Λεόν Κρεμιέ στη μεγάλη εμπειρία των απεργιών του 2010.

Από το πόσα από αυτά που προτείνουν οι σύντροφοι έγιναν ή δεν έγιναν, θα κριθεί το αν θα μπορέσει αυτό το σπουδαίο κίνημα να οδηγήσει τον Μακρόν σε ήττα. Στο Rproject.gr (όπου έχουν δημοσιευτεί ολόκληρα και τα σχετικά άρθρα), θα συνεχίσουμε την κάλυψη των γεγονότων μέσα στο Μάρτη.

Μπορεί να ηττηθεί ο

Του Τζον Μάλεν

Το Σάββατο 11 Φλεβάρη, κατά την τέταρτη μέρα δράσης για την υπεράσπιση των συντάξεων στη Γαλλία, υπήρξε ρεκόρ στον αριθμό πόλεων που έγιναν διαδηλώσεις –πάνω από 260.

Σε κάποιους χώρους δουλειάς, ιδιαίτερα στα διυλιστήρια, το ηλεκτρικό ρεύμα και τα λιμάνια, έχουν προχωρήσει πέρα από την επίσημη στρατηγική των πανεθνικών συνομοσπονδιών για βδομαδιακές μέρες δράσης. Τα λιμάνια της Χάβρης (δεύτερο μεγαλύτερο λιμάνι της Γαλλίας) και της Λοριάν αποκλείστηκαν από απεργούς στη διάρκεια της περασμένης εβδομάδας, ενώ οι εργαζόμενοι στον ηλεκτρισμό σε πολλές περιοχές αρνούνται να κόψουν το ρεύμα σε οικογένειες που δεν μπορούν να πληρώσουν και παρέχουν φτηνό ρεύμα σε νοσοκομεία και άλλες υπηρεσίες.

«Δεν είναι νόμιμο, αλλά είναι ηθικό», είπε ένας συνδικαλιστής.

Το Σάββατο 11 Φλεβάρη, οι Ελεγκτές Εναέριας Κυκλοφορίας στο αεροδρόμιο Paris Orly κατέβηκαν σε «άγρια» [αυθόρμητη-ανεπίσημη] απεργία για να μπορέσουν να συμμετέχουν στη διαδήλωση, με αποτέλεσμα να ακρωθούν οι μισές πτήσεις εκείνης της ημέρας. Σε κάποια εργοστάσια του ιδιωτικού τομέα, όπως η Mecachrome στην Τουλούζ, γίνεται μια 2ωρη απεργία κάθε μέρα. Στο μουσείο του Λούβρου, οι εργαζόμενοι σήκωσαν πάνω με το γνωστό έργο του Ντελακρουά «Η Ελευθερία οδηγεί το λαό», ενώ στα ετήσια βραβεία κλασικής μουσικής, «Victoires de la musique», ένας από τους μουσικούς έβγαλε μια ομιλία για τη σημασία του να ηττηθεί η επίθεση Μακρόν και καταχειροκροτήθηκε.

Οι νέοι άνθρωποι εμπλέκονται επίσης περισσότερο στον ξεσηκωμό. Αυτή τη βδομάδα είχαμε είτε καταλήψεις είτε αποκλεισμούς εισόδων σε πανεπιστή-

Απεργιακή διαδήλωση του 2010.

Του Λεόν Κρεμιέ

Η Τρίτη 7 Φλεβάρη ήταν της ίδιας τάξης μεγέθους με την 19η Γενάρη όσον αφορά το μέγεθος των διαδηλώσεων, αλλά με μικρότερο αριθμό απεργών σε σχέση με τις 31 Γενάρη.

Αυτά τα χαμηλότερα ποσοστά [συμμετοχής στην απεργία] κατά την τρίτη απεργία σε 20 μέρες, είναι προφανές ότι θέτουν το ζήτημα της αποτελεσματικότητας των επαναλαμβανόμενων [αλλά με χρονική απόσταση] απεργιών την ώρα που η κυβέρνηση παραμένει απολύτως αποφασισμένη να περάσει με πυγμή την υιοθέτηση της αντιμεταρρύθμισης.

Αλλά από την άλλη, ο μαζικός χαρακτήρας των διαδηλώσεων συνεχίζει να δείχνει την μαζική λαϊκή απόρριψη της μεταρρύθμισης και ότι υπάρχει μια καθάρη κατανόηση των συνεπειών της.

Το Σάββατο 11 Φλεβάρη, με 2,5 εκατομμύρια διαδηλωτές σύμφωνα με τα

συνδικάτα, ήταν μια επιβεβαίωση αυτής της λαϊκής απόρριψης. Σε ένα μεγάλο αριθμό πόλεων, ακόμα και μικρού ή μεσαίου μεγέθους, η συμμετοχή στις διαδηλώσεις ήταν ακόμα μεγαλύτερη από εκείνη της 31ης Γενάρη –ακόμα και σύμφωνα με τα στοιχεία της αστυνομίας. Στο Παρίσι, η αστυνομία ανακοίνωσε 963.000 διαδηλωτές, που αποτελεί το μεγαλύτερο αριθμό [που έχουν ανακοινώσει οι Αρχές] όχι μόνο από την αρχή αυτού του κινήματος, αλλά εδώ και δεκαετίες κοινωνικών κινητοποιήσεων.

Συνεπώς, αυτές οι δύο μέρες επιβεβαίωσαν το πιο εμφανές φαινόμενο της κοινωνικής και πολιτικής κατάστασης της χώρας: Ο Μακρόν και η κυβέρνησή του παραμένουν απολύτως απομονωμένοι και ο εργαζόμενος πληθυσμός υποστηρίζει συντριπτικά το κίνημα ενάντια στα σχέδιά του.

Η κατάσταση όσον αφορά τις κινητοποιήσεις προφανώς δεν είναι απλή. Η κυβέρνηση αγνοεί πλήρως τη θέληση της πλειοψηφίας που εκφράζεται στους δρόμους... Η ταξική περιφρόνηση που

Μακρόν;

μία σε Παρίσι, Τουλούζ, Μονπελιέ, Λιλ, Κλερμόν, Γκρενόμπλ και Μουλούζ.

Δεχόμενοι μεγάλη πίεση από την βάση, κάποιος συνδικαλιστές κινούνται πιο ριζοσπαστικά από ό,τι συνήθως, αλλά επιμένουν στη στρατηγική της αργής-σταδιακής οικοδόμησης ενός απεργιακού κινήματος, με μια μέρα απεργίας την εβδομάδα, η οποία έχει μεγάλα ρίσκα. Οι συνδικαλιστικές ηγεσίες υπόσχονται ότι θα υπάρξει πιο πλατιά και πιο παρατεταμένη απεργιακή δράση σε ένα μήνα. Αλλά είναι πραγματικός ο κίνδυνος να αποθαρρυνθούν οι εργαζόμενοι αν χάνουν τακτικά από ένα μεροκάματο χωρίς να βλέπουν ένα δυναμικό, γρήγορα κινούμενο και με επιτακτικό χαρακτήρα κίνημα το οποίο να φαίνεται ότι μπορεί να νικήσει. Η κοινή ανακοίνωση των πανεθνικών συνομοσπονδιών το πρωί του Σαββάτου διακήρυξε ότι σκοπεύουν «στις 7 Μάρτη να παραλύσουν τη Γαλλία», αν δεν υποχωρήσει η κυβέρνηση. Η προσεκτική διατύπωση είχε ως πρόθεση να διατη-

ρήσει εντός του μετώπου την λιγότερο μαχητική CFDT. Οι ηγέτες της CFDT στη συνέχεια δήλωσαν ότι όπως το βλέπουν αυτοί, δεν πρόκειται για κάλεσμα σε γενική απεργία [ΣΤΜ: διαρκείας]. Οι πιο ριζοσπάστες ηγέτες της CGT δήλωσαν ότι κάθε χώρος δουλειάς θα αποφασίσει πόσο θα διαρκέσει η απεργιακή δράση.

Στο γαλλικό εργατικό κίνημα, υπάρχει αυτό που λέγεται «ανανεούμενη απεργία», που σημαίνει ότι οι απεργοί

συγκεντρώνονται κάθε μία ή δύο μέρες για να αποφασίσουν αν θα συνεχίσουν την απεργία για άλλες 24 ή 48 ώρες. Το πλεονέκτημα αυτής της μεθόδου είναι η συμμετοχή της εργατικής βάσης στη λήψη αποφάσεων, που μειώνει τον έλεγχο που έχουν οι πανεθνικές συνδικαλιστικές ηγεσίες στο κίνημα. Το μειονέκτημα είναι ότι μπορεί να οδηγήσει στο να αποφασίζει ο κάθε χώρος δουλειάς τι θα κάνει από μόνος του, χωρίς να υπάρ-

χει κανείς που να προωθεί μια αποφασιστική πανεθνική στρατηγική. Το πώς οι εργαζόμενοι θα κερδηθούν στην προοπτική των ανανεούμενων απεργιών και πώς θα συνδεθούν οι διάφοροι κλάδοι μεταξύ τους, θα είναι κλειδί για τη νίκη.

Ο Μακρόν μπορεί να ηττηθεί, αν το κίνημα δεν δείξει ιδιαίτερη εμπιστοσύνη στους επαγγελματίες διαπραγματευτές που βρίσκονται στην κορυφή των συνδικαλιστικών συνομοσπονδιών.

Η προοπτική της ανανεούμενης απεργίας

επιδεικνύεται απέναντι στη λαϊκή θέληση εμβαθύνει περισσότερο την αποφασιστικότητα ενάντια σε αυτή τη μεταρρύθμιση, αλλά και αποκαλύπτει την πολιτική προσέγγιση της κυβέρνησης: Να επαναλάβει την τακτική του Σαρκοζί το φθινόπωρο του 2010, που προκείμενου να αυξήσει τα όρια ηλικίας από τα 60 στα 62, αντιστάθηκε σε μια σειρά απεργιών και διαδηλώσεων που ήταν αντίστοιχου επιπέδου με αυτές που βλέπουμε σήμερα:

Η εμπειρία του 2010

Μέσα στο Σεπτέμβριο και μέχρι τα μέσα Οκτώβρη του 2010, υπήρξαν 7 μεγάλες μέρες απεργιών και διαδηλώσεων, με ένα συνδικαλιστικό μέτωπο πανομοιότυπο με το σημερινό και με μεγάλες απεργίες.

Από τις 12 Οκτώβρη, οι σιδηρόδρομοι, το μετρό, τα λιμάνια και τα διυλιστήρια κατέβηκαν σε απεργία: 18 μέρες απεργίας στα τρένα, 12 διυλιστήρια αποκλεισμένα και ελλείψεις καυσίμων στο ένα τρίτο των σταθμών εξυπηρέτησης.

Εκείνες τις μέρες, ο διασυνδικαλιστικός συντονισμός περιορίστηκε στο να καλέι μέρες δράσης, με όλο και μεγαλύτερα χρονικά κενά μεταξύ τους, και άφησε το κίνημα χωρίς κανένα προσαυτολισμό το βράδυ της 19ης Οκτώβρη [ψηφίση του νέου νόμου]. Ο Σαρκοζί και ο υπουργός του ο Βερτ, κατάφεραν έτσι να περάσουν μια λαομίσητη απονομοποιημένη μεταρρύθμιση.

Το ζήτημα της ανανεούμενης απε-

ργίας, της γενικής απεργίας [διαρκείας] που θα έκανε τον Βερτ και τον Σαρκοζί να υποκύψουν, είχε τεθεί στις διαδηλώσεις και μέσα στα συνδικάτα. Αλλά ένα μεγάλο μέρος του διασυνδικαλιστικού συντονισμού ήταν αντίθετο. Όπως ο Φρανσουά Σερέκ, τότε γενικός γραμματέας της CFDT, που είχε στο Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων στις 23 Σεπτέμβρη: «Αυτοί που θέλουν να ριζοσπαστικοποιήσουν το κίνημα, που καλούν σε γενική απεργία, θέλουν να περάσουμε σε μια πολιτική προσέγγιση (...). Αλλά η δύναμη αυτού του κινήματος βρίσκεται στο ότι δεν είναι πολιτικό, αλλά κοινωνικό. Έχουμε μια ήσυχη δύναμη, ας τη χρησιμοποιήσουμε». Ο Μπενάρ Τυμπό, γενικός γραμματέας της CGT είχε αποφύγει μια καθαρή απάντηση, δηλώνοντας στις 10 Σεπτέμβρη στη Le Monde: «Όσο κυριαρχεί η αδιαλλαξία, τόσο θα κερδίζει έδαφος η ιδέα των ανανεούμενων απεργιών».

Συνολικά, ο διασυνδικαλιστικός συντονισμός δεν εναντιώθηκε στις ανανεούμενες απεργίες σε κάθε κλάδο, αλλά τις άφησε απλά να συμβούν χωρίς να επιχειρεί να τις ενισχύσει, να τις επεκτείνει, να οργανώσει ένα αγωνιστικό «καλεντάρι» για την ανάπτυξη της σύγκρουσης. Το 2010, οι μαχητικές πρωτοβουλίες προήλθαν από ένα μεγάλο αριθμό συνδικάτων και μαχητικών αγωνιστών που έφτιαξαν συντονισμούς και διακλαδικές γενικές συνελεύσεις για να ενισχυθούν οι απεργίες και να οργανωθούν οι αποκλεισμοί.

Το ίδιο ζήτημα λοιπόν είναι ιδιαίτερα παρόν και σήμερα. Αξίζει να σημειωθούν δύο σημαντικές διαφορές με το 2010, όσον αφορά την πολιτική των συνδικαλιστικών ηγεσιών: Πρώτον, όλα τα συνδικάτα είναι ξεκάθαρα υπέρ της απόσυρσης του νομοσχεδίου της Μπορν. Αυτό δεν ίσχυε το 2010 [όταν κάποια αγωνίζονταν για «βελτιώσεις»]. Η άλλη διαφορά είναι ακριβώς η ύπαρξη της εμπειρίας του 2010 και της αποτυχίας της -οι συνδικαλιστικές ηγεσίες έχουν επίγνωση αυτής της αποτυχίας.

Γενική Απεργία;

Στις 7 Φλεβάρη, η συν-εκπρόσωπος των Solidaires, Μυριέλ Ζιλμπέρ, δήλωσε: «Δεν θα μπορέσουμε να νικήσουμε αν δεν κινηθούμε προς ένα πραγματικό, ανανεούμενο και γενικευμένο μπλοκάρισμα της οικονομίας. Οι μεγάλες διαδηλώσεις δεν θα αρκέσουν». Τα Solidaires έχουν προτείνει συγκεκριμένα να γίνουν προετοιμασίες για τις 8 Μάρτη, προωθώντας την προοπτική μιας ανανεούμενης απεργίας από εκείνη την ημερομηνία και μετά. Ο στόχος είναι εμφανώς να συνδυαστεί στο καλεντάρι της μάχης ενάντια στη συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση, η απεργία και η φεμινιστική διαδήλωση της Παγκόσμιας Μέρας της Γυναίκας στις 8 Μάρτη, έχοντας τη γνώση ότι ήδη η CGT, η FSU και τα Solidaires προετοιμάζονται από κοινού για να στηρίξουν αυτή την ημερομηνία.

Ο πανεθνικός διασυνδικαλιστικός συντονισμός, στη διακήρυξή του στις 11

Φλεβάρη, δηλώνει: «Αν η κυβέρνηση και οι βουλευτές παραμείνουν κουφοί απέναντι στη λαϊκή διαμαρτυρία, ο διασυνδικαλιστικός συντονισμός θα καλέσει σε σκλήρυνση της κινητοποίησης, παραλύοντας στις 7 Μάρτη κάθε κλάδο σε όλη τη Γαλλία... και αξιοποιώντας την 8η Μάρτη... για να υπογραμμιστεί η μεγάλη κοινωνική αδικία αυτής της μεταρρύθμισης απέναντι στις γυναίκες».

Ήδη η μοσπονδία της CGT στους σιδηροδρομικούς (SNCF) καλεί σε ανανεούμενη απεργία από εκείνη την ημέρα, όπως και ο διασυνδικαλιστικός συντονισμός στις αστικές συγκοινωνίες του Παρισιού (RATP). Είναι πολύ πιθανό ότι τις επόμενες ημέρες θα προκύψουν περισσότερα καλέσματα στην ίδια κατεύθυνση. [σο: ακολούθησαν αντίστοιχες αποφάσεις στα διυλιστήρια και στην αποκομιδή απορριμμάτων, ενώ τέθηκε «προς συζήτηση» και στην πρωτοβάθμια εκπαίδευση]. Θα μπορούσε έτσι να διαμορφωθεί ένα καθαρό και διακλαδικό χρονοδιάγραμμα για ανανεούμενες απεργίες από τις 7 Μάρτη. Επιπλέον, αυτή η ημερομηνία είναι και το τέλος των χειμερινών σχολικών διακοπών, κάτι που ανοίγει τις πιθανότητες κινητοποίησης στα λύκεια και ενίσχυσης του κινήματος που έχει ξεκινήσει στα πανεπιστήμια.

Το θεμελιώδες ερώτημα είναι προφανώς αν υπάρχει η πεποίθηση των εργαζομένων ότι είναι εφικτό να νικήσουμε, ότι αξίζει τον κόπο να βρεθούμε σε απεργία από τις 7 Μάρτη και μετά για να οδηγήσουμε τον Μακρόν σε υποχώρηση.

Να ρίξουμε γροθιά στο ρατσισμό

Του Νικόλα Κολυτά

Η 21η Μάρτη δεν είναι μια τυχαία ημερομηνία στην Ελλάδα. Η παγκόσμια ημέρα ενάντια στο ρατσισμό εδώ και πολλά χρόνια έχει γίνει μια ημερομηνία ορόσημο για το αντιρατσιστικό κίνημα και την Αριστερά. Ένα σημείο συνάντησης κινήσεων, οργανώσεων, πρωτοβουλιών και μεμονωμένων αγωνιστών με σκοπό την προώθηση και διεκδίκηση των αιτημάτων των προσφύγων και μεταναστών. Έτσι και φέτος λοιπόν, στις 18 Μάρτη, όλοι μαζί πρέπει να συναντηθούμε στο δρόμο και να στείλουμε ένα ισχυρό μήνυμα τόσο στην κυβέρνηση Μητσοτάκη όσο και στους προκατόχους της.

Ρατσιστικές πολιτικές

Τα τελευταία χρόνια οι αντιπροσφυγικές πολιτικές έχουν αναβαθμιστεί. Έπειτα από την υπογραφή της Συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας, με τις ευλογίες της τότε κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, η Ελλάδα μετατράπηκε από μια χώρα-τράνζιτ σε μια χώρα-φυλακή για εκατοντάδες χιλιάδες πρόσφυγες. Πάνω σε αυτό το δεδομένο πάτησε η κυβέρνηση Μητσοτάκη εφαρμόζοντας τις πιο εγκληματικές πολιτικές μέχρι σήμερα. Η Ελλάδα έγινε το μαντρόσκυλο της ΕΕ στα ευρωπαϊκά σύνορα οδηγώντας στο θάνατο χιλιάδες ανθρώπους. Έκθεση του Ειδικού Εισηγητή του ΟΗΕ μόλις λίγους μήνες πριν ανέφερε: «Στην Ελλάδα οι επαναπροωθήσεις στα χερσαία και θαλάσσια σύνορα έχουν γίνει de facto γενική πολιτική. Η Υπάτη Αρμοστεία του ΟΗΕ για τους Πρόσφυγες έχει καταγράψει σχεδόν 540 περιστατικά κατά την περίοδο 2020–2021 που αφορούν τουλάχιστον 17.000 άτομα».

Και αυτά τα περιστατικά είναι τα καταγεγραμμένα. Αν αναλογιστεί κανείς πόσα ακόμη έχουν συμβεί στο σκοτάδι τότε η όλη εικόνα κινείται εφιαλτική. Το ελληνικό κράτος κυριολεκτικά εξαφανίζει ανθρώπους, χωρίς να δίνει αναφορά πουθενά. Κάπως έτσι έχει στηθεί το προσφυγικό «success story» του Μηταράκη που όπου χαθεί κι όπου βρεθεί διατυμπανίζει ότι κατάφερε να μειώσει δραστικά τις ροές προσφύγων προς την Ελλάδα. Όσοι επιχειρούν να αναδείξουν την πραγματικότητα, αμέσως στιγματίζονται και ενίοτε διώκονται ως μέλη εγκληματικής οργάνωσης. Χαρακτηριστική είναι η στοχοποίη-

ση Ελλήνων και ξένων ακτιβιστών που διώκονται με την κατηγορία της συγκρότησης εγκληματικής οργάνωσης με σκοπό τη διευκόλυνση εισόδου και διαμονής προσφύγων στη χώρα.

Τι να πει κανείς όμως όταν για μέρες εγκαταλείπονται άνθρωποι σε μια νησίδα στον Έβρο χωρίς να αναλαμβάνει κανείς την ευθύνη να τους σώσει; Τι να πει κανείς όταν υπάρχουν αλληπάλληλες καταγγελίες για παραβιάσεις στοιχειωδών δικαιωμάτων στις δομές κράτησης; Τι να πει κανείς όταν στήνεται μια βιομηχανία μαζικών απελάσεων χωρίς επαρκή μέσα αντίδρασης για τους πρόσφυγες; Τι να πει κανείς όταν μπαίνει λουκέτο σε δομές προσφύγων και γίνονται εξώσεις σε πρόσφυγες που μέσα από συγκεκριμένα προγράμματα έμεναν σε διαμερίσματα; Τι να πει κανείς όταν στήνονται φράχτες χιλιομέτρων στον Έβρο; Τι να πει κανείς όταν από κοινού NATO, Frontex και ελληνικό Λιμενικό αναλαμβάνουν το ρόλο του πορτιέρη στα σύνορα; Στην Εργατική Αριστερά έχουμε γράψει επανειλημμένως για όλα τα παραπάνω. Και γι' αυτό θεωρούμε ότι η φετινή 18η Μάρτη έχει σημασία να είναι πιο δυναμική από ποτέ.

Αγωνιστική απάντηση

Απέναντι στην Ευρώπη Φρούριο και την Ελλάδα μαντρόσκυλο, το αντιρατσιστικό κίνημα και η Αριστερά πρέπει να επαναφέρουν το προσφυγικό ζήτημα στην κεντρική πολιτική ατζέντα. Ειδικά τώρα που βρισκόμαστε σε προεκλογική περίοδο και η κουβέντα θα ανοίξει. Είναι χαρακτηριστικό ότι η ΝΔ επιδιώκει να στρέψει το δημόσιο διάλογο στο ζήτημα της προσφυγικής κρίσης προκειμένου να επιτεθεί στον ΣΥΡΙΖΑ για όσα, σύμφωνα με την ίδια, δεν έκανε. Το ασύλληπτο είναι ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, ούτε για τα μάτια του κόσμου δεν υιοθετεί πλέον μια ανθρωπιστική ρητορική. Στο πρόσφατο ντιμπέιτ μεταξύ Οικονομού και Τσαπανίδου στην ΕΡΤ, ο πρώτος εγκάλυσε τη δεύτερη για αφύλαχτα σύνορα επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ, με την Πόπη Τσαπανίδου να απαντά «και φράχτης υπήρχε επί κυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ και συντηρήθηκε ο φράχτης αυτός και το σύστημα της ηλεκτρονικής προστασίας, ο λεγόμενος αόρατος φράχτης τον οποίο και εσείς τώρα προωθείτε, ήταν δρομολογημένος από εμάς και σχεδιασμένος». Αμφιβάλλει κανείς για τις προθέσεις και των δύο απέναντι στη μορφή διαχείρισης του προσφυγικού ζητήματος; Μάλλον όχι.

Σάββατο 18 Μάρτη
Αντιρατσιστικό Συλλαλητήριο
Προσυγκέντρωση Πλ. Βικτωρίας 2 μ.μ.
Συγκέντρωση Πλ. Ομονοίας 3μ.μ. & πορεία στη Βουλή

ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΕ ΠΡΟΣΦΥΓΕΣ ΚΑΙ ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ ΟΙ ΝΑΖΙ ΣΤΗ ΦΥΛΑΚΗ - ΠΟΤΕ ΞΑΝΑ ΦΑΣΙΣΜΟΣ
Όχι στον πόλεμο, τον ιμπεριαλισμό, τους εξοπλισμούς, τον εθνικισμό

ΑΝΤΙΡΑΤΣΙΣΤΙΚΕΣ, ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΕΣ, ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΕΣ & ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΕΣ ΟΡΓΑΝΩΣΕΙΣ
ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ, ΣΥΝΤΟΝΙΣΜΟΙ, ΣΥΛΛΟΓΙΚΟΤΗΤΕΣ ΚΑΙ ΣΩΜΑΤΕΙΑ

Η έκρυθμη κατάσταση στη Μέση Ανατολή, ο πόλεμος στην Ουκρανία και ο πόλεμος καταστροφικός σεισμός στην Τουρκία αναμφίβολα θα δημιουργήσουν νέα προσφυγικά κύματα. Η προσφυγική κίνηση είναι ένα διαχρονικό φαινόμενο στην ανθρώπινη ιστορία και ως τέτοιο πρέπει να αντιμετωπίζεται. Είναι ένα φαινόμενο που χρήζει διαχείρισης και όχι ένα πρόβλημα που συνεπάγεται μια έτοιμη λύση. Ειδικά όταν αυτή στην προκειμένη περίπτωση είναι οι απελάσεις, οι επαναπροωθήσεις και οι βίαιες απωθήσεις. Τα τελευταία χρόνια, η κατάσταση έχει οξυνθεί ιδιαίτερα, με διεθνείς οργανώσεις να κάνουν συνεχείς εκκλήσεις για τη διαρκή καταπάτηση δικαιωμάτων των προσφύγων στα ελληνικά σύνορα, όπου η Σύμβαση της Γενεύης έχει γίνει κυριολεκτικά ένα κουρελόχαρτο. Όλο το παραπάνω πλαίσιο αναδεικνύει τα αναβαθμισμένα καθήκοντα του αντιρατσιστικού κινήματος την περίοδο που ανοίγεται μπροστά

μας. Με αφετηρία την 18η Μάρτη και τη δυναμική πορεία που θα ξεκινήσει στις 2:30 μ.μ. στην πλατεία Βικτωρίας, οργανώσεις και κόμματα της Αριστεράς, αντιρατσιστικές πρωτοβουλίες, μεταναστευτικές συλλογικότητες, εργατικά σωματεία, φοιτητικοί σύλλογοι και μαθητικές ομάδες, πρέπει όλοι μαζί από κοινού να διαδηλώσουμε διεκδικώντας να μπει τέλος στο ρατσιστικό κατήφορο των επαναπροωθήσεων, των φραχτών και των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Πρέπει να απαιτήσουμε εδώ και τώρα ανοιχτά σύνορα σε Ελλάδα και Ευρώπη, εξασφάλιση ασφαλών διόδων διέλευσης για τους πρόσφυγες, δημιουργία ανοιχτών δομών φιλοξενίας και προγράμματα επιδότησης και στήριξης των ανθρώπων που αναζητούν μια καλύτερη ζωή. Μόνο έτσι μπορούμε να ζούμε σε μια κοινωνία ανθρώπων που ζουν αρμονικά, και όχι σε μια κοινωνία τεράτων που σκοτώνουν στο όνομα της εθνικής ασφάλειας.